C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 21-PŘÍLIŠ HRAVÉ DĚTI.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 21-PŘÍLIŠ
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK
STONE
PŘÍLIŠ HRAVÉ DĚTI
1
Kapitán Mark Stone seskočil z pohyblivého chodníku před ohromnou budovou z plastu a oceli, v níž sídlila Služba pro dohled nad primitivními planetami.
Marku Stoneovi mohlo být tak třicet let, byl vysoký, měl pevné svaly, tvář s ostře řezanými rysy a hnědé vlasy. Jeho ocelově šedé oči chvíli pozorovaly provoz v tomto rušném středu rozlehlé newyorské metropole. Pravoúhlé ulice se silnicemi ve třech úrovních se táhly stovky kilometrů za město. Washington už byl předměstím New Yorku.
Stone vstoupil s povzdechem na rtech do prostorné haly.
Ihned k němu zamířil službu konající robot. Měl tvar velkého vejce a trčelo z něj množství chapadel, která se mohla v mžiku stát smrtelnými zbraněmi. V těle robota se otevřela mezera a Mark do ní rychle zasunul svoji osobní magnetickou kartu.
"Můžete jít dál, kapitáne," ozval se z robota kovový hlas.
Mark nastoupil do rychlovýtahu, který ho vymrštil do posledního patra, kde se dveře s krátkým zasyčením otevřely. V přijímací místnosti trůnila za stolem, zavaleným obrazovkami a přístroji, Peggy. Byla to pravá stará panna, mohlo jí být tak kolem padesáti, měla seschlou kůži, sukovité klouby a velká ústa s dlouhými zuby. Na špičatém nose měla posazené staré brýle, přes jejichž tlustá skla byla vidět legračně malá očka.

"Dobrý den, Peggy," řekl Mark a schválně přehrával důvěrný tón. "Kdypak se mnou konečně půjdete na tu slíbenou večeři?"
Stará panna zavrtěla přísně hlavou. Hodně mladých důstojníků SDPP si z ní rádo utahovalo, ale ke kapitánu Stoneovi Peggy pociťovala zvláštní druh náklonnosti a přátelství. Zvláště pak od té doby, co zachránil generála Khova, když se před časem ztratil na jakési vzdálené planetě.
"Jednou vaše pozvání přijmu, abych vás potrestala," odpověděla Peggy. "A budu se smát, až se budu za břicho popadat, když mě budete muset vystavovat v barech, kam chodí vaši přátelé."
"Platí," prohodil Mark. "V šest vás čekám dole v hale. Všichni puknou závistí."
Peggy se pokusila o úsměv:
"Budou si myslet, že chcete přese mne získat u generála nějaké výhody. Jako kdyby ho neznali!"
Khov řídil SDPP tvrdou rukou již více než deset let. Byl to téměř dvoumetrový, dobře přes metrák vážící obr s objemným tělem, kulatou, úplně holou hlavu. Jeho mírně šikmé, černé oči prozrazovaly dávné mongolské předky.
"Myslím si," řekla Peggy, "že už jsme těmi řečmi ztratili času dost. Upozorňuji vás, že máte minutu zpoždění."
"No a co, hlavně že jdeme dnes večer spolu. Co vy na to?"
Stará panna pohodila útlými rameny:
"Obávám se, že vás za chvíli žerty přejdou." Rychlým pohybem ukazováčku stiskla tlačítko na interfonu.
"Kapitán Stone přišel na váš rozkaz, generále."
"Konečně! Ať jde dál!"
Hlas Khova připomínal spíše štěkot dogy, které sebrali kost, než uvítání podřízeného.
"Už ho to drží dva dny," zašeptala Peggy.
Sekretářka vstala a rázným krokem zamířila ke dveřím, aby Marka uvedla. Když vstupoval do jámy lvové, musel mladý muž potlačit úšklebek. Místnost byla zamořena dýmem z doutníků. Věděl, že generál kouří, jen když má nějaký vážný problém. Khov ukázal koncem doutníku na křeslo.
"Posaďte se," zavrčel.
Zatímco si po krátkém zasalutování Mark sedal, generál začal:
"Je mi líto, že jsem vám musel přerušit romantické chvíle s nejbohatší ženou z Galaxie, ale až do nového rozkazu jste stále na seznamu mých podřízených. Ledaže byste dal svým osobním záležitostem přednost před závazky Službě."
Khov narážel na to, že jeho agent byl již dva roky díky slečně Swensonové materiálně slušně zajištěn.
Mark se podíval na hodinky.
"Ve vašem rozkaze stálo, abych se dostavil v šestnáct hodin. Helijetem jsem uletěl deset tisíc kilometrů a dorazil přesně v patnáct padesát devět. Strážní robot vám to může potvrdit. Přiznávám, že jsem strávil dvě minuty ve společnosti vaší sekretářky. Znáte ji dost dobře na to, abyste věděl, že mě v žádném případě od mých úkolů nezdržovala!"
Khov vztekle zamáčkl doutník do přetékajícího popelníku, což vyvolalo oblak prachu, který hned rozehnal returnem své ohromné ruky.
"Dobře," povzdechl. "Vím, že chcete u SDPP zůstat, také ale respektuji, že si můžete hrát na playboye, kde se vám zlíbí. A teď vážně. Mám problém!"
Ze zásuvky svého psacího stolu vyndal láhev skotské a dvě sklenky. "Nalijte si," zavrčel Khov. "Od té doby, co jste vysvětlil mé ženě moji skvělou cestu na Wilk, nezakazuje mi už whisky."
"Vyřiďte, prosím, paní generálové mé nejuctivější pozdravy."
"Nedá na vás dopustit. Kdybych vás vyhodil, vyškrábala by mi oči."
Mark nalil dvě skleničky a řekl:
"Tak k věci, co vás trápí?"
Khov polknul řádný doušek a zeptal se:
"Znáte Mac Donalda?"
"Je to můj výborný přítel, ale dlouho jsem ho už neviděl. Má nějaké problémy?"
"Obávám se, že má. Před šesti týdny zmizel!"
"Jak se to stalo?"

"Byl vyslán na misi, aby prozkoumal planetu Urka."
Generál zachytil Markův tázavý pohled a upřesnil: "Je to teramorfní planeta, která obíhá kolem slunce DZ 47-28-39, patřícího ke galaktickému prstenci. Byla objevena před čtyřmi stoletími a tohle měla být čtvrtá průzkumná cesta. Na hlavním kontinentu planety žijí inteligentní humanoidi na vývojovém stupni počátku středověku."
"A co se tam stalo?"
Khov svraštil své husté obočí.
"Mac Donald nastoupil na svoji loď Labuť. Byla to běžná průzkumná mise, zvlášť pro něj, který je, stejně jako vy, specialistou na tento druh civilizací. Víme jen, že nechal loď na oběžné dráze kolem Urky a pro přistání přestoupil na modul. Od této chvíle jsme odkázáni na domněnky. Sám víte, že z finančních důvodů si můžeme dovolit nanejvýš měsíční mise. Když tato doba vypršela, všimli si toho úředníci a začali si o Mac Donalda dělat starosti. Nejdříve se pokusili o spojení s jeho lodí, ale bezvýsledně. Za dva dny to zkusili znovu, ale kontakt byl najednou přerušen, jako kdyby Labuť zničehonic vybuchla."
A jaký je závěr?"
Naši specialisté si myslí, že do lodi narazil tak velký meteorit, že automatický obranný systém nebyl schopný reagovat."
"V tom případě je ale Mac Donald stále na Urce a čeká na záchrannou expedici. Stačí tam vyrazit a najít ho."
"Nemůžeme se spoléhat na to, že nebyl v době výbuchu na lodi."
"To je málo pravděpodobné," opáčil vzápětí Mark. "Sám nejlépe víte, že první věc, která se musí při návratu z mise udělat, je předběžná zpráva přes počítač, nebo přímo vám!" Mark potlačil úsměv a dodal: "To, že vás probudím vždy v noci, je pouze nešťastná náhoda."
Jeho protějšek vybuchl hurónským smíchem.
"Musím bohužel uznat, že na mě vyrukujete vždy s nějakým pádným důvodem. Je možné, že Mac Donald takový důvod neměl, a proto se rozhodl, že to počká do rána."
"Je ve Službě dost dlouho na to, aby věděl, že má nařízení plnit. Je tady navíc ještě další důvod proč se domnívat, že Mac nebyl v okamžiku srážky v lodi.
Khov zbystřil.
"Jaký?"
"Ten meteorit asi musel být pěkný kousek a přístroje ho zachytily určitě dlouho před srážkou. Myslíte si, že by android zůstal stát s rukama za zády, když přitom stačilo zapnout propulsory a uhnout z vypočtené dráhy meteoritu?"
Generál si zapálil nový doutník. Mocně vtáhl kouř, který pak dlouze vypouštěl nosními dírkami.
"Řekl jsem komisi to samé a nakonec to museli přiznat."
"Takže je Mac zablokován na planetě jen proto, že nemá jak se dostat zpátky, a stačí tam pro něj zaletět. To snad nebude takový problém."
"Kdyby to bylo tak jednoduché. Jeden problém tam je. A jaký! Komise pro nevměšování!" Khov nervózně zamáčkl doutník. "Před dvěma měsíci došlo k nešťastné příhodě na jedné planetě na vývojovém stupni renesance. Mladý poručík se tam zapletl do nějakého místního konfliktu. Zazmatkoval a poručil svému androidovi použít dezintegrátor. Nešťastnou náhodou to dostal i místní král. Lidé z komise to pochopili tak, že naše intervence zasáhla do přirozeného vývoje na planetě... A přes mé naléhání rozhodli, že androidi už nesmějí používat dezintegrátory. Stálo mě to moc přesvědčování, aby jim nevzali i digitální lasery."
Mark si neodpustil úšklebek.
"Macův android byl tedy ozbrojený jen napůl."
"Přesně tak. A navíc, když jsem žádal okamžitou záchrannou akci na Urce, odmítli ji s tím, že by to domorodce mohlo podráždit.
Přes pobouření svého podřízeného pokračoval: "Podařilo se mi ale prosadit, že pro potřeby našeho archívu bude vyslána nová mise." Jeho pěsti se křečovitě sevřely. Suchým hlasem prohlásil: "Takže zde je můj rozkaz, Peggy vám to dá písemně: Poletíte na Urku jako na běžnou misi, která by neměla trvat déle než čtrnáct dnů. Vaším úkolem bude zjistit, jestli došlo na planetě za posledních padesát let k nějakému

vývoji zdejší civilizace. V žádném případě se nebudete starat o osudy vašeho kamaráda. Je vám to jasné?"
"Ano, generále."
"Berete to?"
Po Markových ústech přeběhl ironický úsměv.
"Pochyboval jste o tom?"
"Výborně. Vaše oblíbená loď Neptun je připravena v astroportu. Předpokládám, že nebudete chtít s sebou další roboty Služby a že si vystačíte s vaším osobním androidem Rayem."
"Samozřejmě. Můžete to brát, jako že šetřím rozpočet Služby."
V Khovových očích se zaleskl nádech ironie. Věděl o poutech, které se často vytvoří mezi člověkem a jeho androidem. Ray byl již překonaným modelem, ale byl vybaven psychickým zesilovačem, což mu umožňovalo komunikovat telepatií na dálku se svým pánem. Postupně se od tohoto typu upustilo, protože jen málo pozemšťanů umělo s tímto zařízením zacházet.
"Váš odlet je naplánován na zítra ráno. Máte akorát tak čas zajít si do archívu a najít si v bance data o planetě Urka a uložit je do paměti androida a do jeho psychického induktoru."
V okamžiku, když se Mark zvedal, Khov prstem ukázal na láhev whisky. "Máme ještě čas jí zatnout tipec."
Oba pak v tichu vychutnávali ostrou chuť alkoholu. Aniž by na něj Mark pohlédl, prohodil směrem ke Khovovi:
"Proč zrovna já?"
Generál vykouzlil výraz dokonalého údivu, zatímco mladý muž pokračoval: "Ve Službě je nejméně deset agentů, kteří jsou takovouto misi schopni perfektně provést. Pochybuji, že jsou všichni venku."
Khov zkoumal dno své sklenky, jako by čekal, že tam najde utopenou mouchu, a téměř neslyšně pronesl:
"Ray je vynikající android a navíc si vzpomínám, že je schopen smazat některé záznamy, zvláště když se k vám přiblíží nějaká hezká a přitažlivá obyvatelka planety. Myslím, že bude mít dost práce, protože na Urce je mnohoženství běžné."
Než měl Mark čas zaprotestovat, pokračoval dál: "Kdyby měl můj agent překročit rozkaz a hledat Mac Donalda, musel bych to hlásit komisi pro nevměšování, které by se pak musel zodpovídat."
Na chvíli zmlkl a pokračoval jakoby pro sebe:
"V této organizaci je kromě mě dalších sedm členů. Je to senátor Cartney, vlivný člověk, myslím, že má o vás vysoké mínění, zvláště co jste úspěšně provedl jednu misi na jeho výslovné přání. Pak je tam admirál Neumann, velitel Galaktické policie, pod nímž jste s úspěchem několikrát pracoval, a nakonec předseda komise, který vás osobně vyznamenal a také si vás váží." Generál počítal na prstech. "Čtyři hlasy z osmi a prezidentův hlas rozhoduje. Mám za to, že nějaké to porušení kázně nebude mít zas až tak vážné následky."
Mark vybuchl smíchy.
"Vážné nevážné, dobře víte, že když už tam budu, nic mi nezabrání, abych Mac Donalda našel."
Jeho nadřízený se energicky šťoural v uších.
"Musím zajít za doktorem, v poslední době nějak hůř slyším. Ale co, když slova odlétnou, zůstává, co je napsáno. Vše máte na papíru od Peggy."
Ve chvíli, kdy Mark vycházel z kanceláře, Khov zavolal: "Šťastnou cestu, Stone, a díky...!"

2

V pilotní kabině své oblíbené lodě pozoroval Mark za ovládacími přístroji Raye, jak sleduje množství přístrojů a monitorů na panelu. Robot byl mohutné postavy, měl rozhodnou chůzi a krátce sestříhané hnědé vlasy. Jedině dobrý pozorovatel mohl rozpoznat určitou ostrou řezanost jeho rysů. Androidi se dokonale podobaly svým modelům: inženýři mysleli i na rašící vousy a na póry, v nichž se leskly kapičky vody imitující pot.
Když si Stone sedal na místo druhého pilota, Ray ho srdečně pozdravil:
"Ahoj, Marku, jsem rád, že už ses probudil, začínal jsem se nudit."

Mladý muž byl zvyklý na takovéto projevy, znějící poněkud divně z úst robota, který, jak je známo, nemůže pociťovat žádný cit a reaguje pouze podle svého programu. Kdyby to tak kybernetici věděli! Od té doby, co začal spolupracovat s Markem, dosáhl Ray vysokého stupně nezávislosti a pokaždé, kdy byl jeho pán v ohrožení, zapomínal na programy a stával se z něho účinný a nebezpečný stroj.
"Neunavil tě moc uváděcí program?" zeptal se android.
Během prvních dnů cesty v meziplanetárním prostoru měli agenti SDPP čas naučit se jazyk a nastudovat zvyky cílové planety. Používalo se metody přímé impregnace neuronů, která byla sice praktická a rychlá, ale vyžadovala zvláštní duševní odolnost.
Mark mrkl okem. Ray pohlédl vzhůru a nasadil téměř lidský výraz; byl to jejich smluvený kód, který Marka žádal, aby vypnul nahrávání do paměti robota. V průběhu mise měl robot audiovizuálně zaznamenávat vše, co vidí a slyší, což pak zpětně technikům umožňovalo vyhodnocovat i nejmenší detaily o primitivních civilizacích, ale i chování agentů. Ray se už těchto praktik dávno zbavil. Když spolu s Markem mluvili, jeho program nahrával pouze data z ovládacích přístrojů na palubní desce.
"Myslíš si, že nevím, že jsi mi podstrčil něco na spaní, co prodlužuje trvání indukčního programu?" prohlásil Mark ironicky.
"Od doby, co užíváš tento vegetální prostředek, se tvoje psychické schopnosti zdesetinásobily; teď jsi vynikající telepat. Na co jsou technici? Navalí ti spoustu nesmyslných testů a nepoletíš pak na misi. A já jsem s tebou rád. Navíc jsi už potřeboval doplnit síly. Ty tvoje nekonečné radovánky se slečnou Swensonovou tě řádně vyčerpaly!"
"Co chceš, když umíme milovat. Naše zaměstnání nám ale bohužel nedovoluje, abychom si tohoto citu pořádně užili. A když máme šanci, tak toho koukáme využít... Teď vážně: letíme pořád po plánované trase?"
"Za půl hodiny jsme v systému DZ 47-28-39. Tam začnou problémy. Jestli jsem dobře rozuměl té tvé báchorce, tak máme za čtrnáct dní připravit zprávu pro SDPP, najít Mac Donalda a vrátit se a to všechno s výhledem, že nás postaví před disciplinární komisi!"
"Celou báchorku jsi pochopil na jedničku."
Mark si vzpomněl na Mac Donalda. Byl to mohutný, dobře stavěný muž s bujnými, světlými, do zrzava tíhnoucími pačesy, kterému nikdo neřekl jinak než Duck.
"Před vstupem do prostoru máš akorát tak čas na jednu whisky, poslední až do návratu. Načasoval jsem tvoje probuzení, aby to pro tebe nebyl šok."
"Jseš opravdu jak moje maminka," zašprýmoval Mark. Zahleděl se na svoji sklenku s dvanáctiletou skotskou. "To je tady vlastně jediný svědek mého bohatství." Když ji do sebe hodil, Ray mu oznámil: "Zalehni do křesla a zapni si magnetický pás. Za minutu tam jsme."
Po nepříjemném momentu přetížení se Mark znovu posadil. Ray už vyhodnocoval data, která palubní počítač chrlil se zvýšenou rychlostí.
"Sluneční systém DZ 47-28-39," oznámil Ray. Obsahuje šest planet, z nichž pouze druhá je teramorfní. První, která je moc blízko slunci, je přehřátou masou bez atmosféry. Ostatní čtyři jsou naopak od něj moc daleko, takže to jsou spíš kroužící ledničky.
"Zaměř detektory na Urku."
Na monitoru se objevila velká namodralá koule.
Teramorfní planeta. Oceány pokrývají osm desetin povrchu. Póly jsou pokryty ledem. Jejich objem je 0,9 krát tolik co na Zemi. Doba otáčení kolem osy 23 hodin 12 minut. Obíhá kolem slunce po oválné trase za 327 dní. Malý sklon osy sever-jih, takže je střídání ročních období zanedbatelné.
"A co atmosféra?"
"Ozon, kyslík, stopově kysličník uhličitý, vzácné plyny... Největší pevnina se rozkládá od východu na západ kolem padesáté rovnoběžky severní polokoule. Stopy civilizace byly zaznamenány na jejím západním cípu. Jsou tam dvě království, Narta a Sata, která jsou zřejmě v trvalém válečném stavu.
Mark prostudoval znovu monitor a nařídil:
"Naleť na oběžnou dráhu kolem Urky a nezapomeň zapnout automatický obranný systém."
"Je v provozu od našeho příletu. Nehodlám se potkat s nějakým meteoritem."
Když manévr dokončil, Ray vypnul ruční ovládání.

"Jsme zaparkovaný na oběžné dráze, nezbývá než se připravit k sestupu."
"To je divný," pronesl Mark, který studoval údaje na počítači. "Kdyby se Mac Donaldova loď srazila s meteoritem, byla by zde spousta úlomků. Detektory nehlásí žádný kov. Loď musela být úplně rozprášena."
"Nemám žádné informace, abych ti na tohle mohl odpovědět."
Mark se zvedl a zamířil ke kabině, Ray šel za ním. Tam se úplně svlékl, protože podle nařízení nesměl mít s sebou sebemenší neadaptovaný předmět. Ray ho oblékl do kalhot do půl lýtek, lněné košile a bot z umělé kůže. Potom mu podal pás, na němž se houpala dýka a meč. Mark si ho připnul. Podvědomě mu vyklouzl úsměv, když viděl rozdíl mezi těmito zbraněmi a pozemskou technikou kolem sebe. Pás vysílal kolem toho, kdo si ho připnul, ochranné pole, které zastavovalo nárazy a projektily. K jeho proražení bylo zapotřebí síly, která by byla větší než síla atomového minigenerátoru v ochranném štítu. Aby agenti SDPP nebudili u domorodců přílišnou pozornost, udržovali úroveň ochranného pole na velmi nízkých hodnotách. Tím se ale stávalo pole elastickým a každý náraz či úder byl proto velmi bolestivý. Paradoxně byly ty nejprimitivnější zbraně nejnebezpečnější. Cestou z mise Mark vždy napočítal na svém těle hezkou řádku krevních podlitin.
"Vybral jsem ty šaty podle výsledků z poslední výpravy," vysvětloval Ray.
"Doufejme, že nebudou moc vyšlé z módy," řekl Mark.
"Žádné strachy, to nám jen hraje do karet. Jsi mladík z šlechtické rodiny, který byl na dlouhé cestě po končinách království."
Ray si oblékl podobný oděv, jen trochu omšelejší, aby tak zdůraznil svoji úlohu sluhy. Když byli hotovi, oba nastoupili do modulu. Byla to koule, jejíž horní polovina byla z průhledné umělé hmoty.
"Připraveni ke startu," oznámil android.
Dveře na spodní části modulu se automaticky zavřely. O vteřinu později se v plášti lodi otevřela zasouvací plocha a modul byl vytažen podtlakem vesmírného prostoru ven. Oblak zledovatělých krystalů se rychle rozplynul.
Ray řídil jejich sestup jako vždy pečlivě. Zanedlouho vstoupili do vrchních vrstev atmosféry.
"Přistaneme před rozedněním na kraji lesa, asi dvě míle od menšího města."
Mark souhlasně pokynul hlavou. Dvě předcházející mise přistály na stejném místě, a proto se dalo předpokládat, že Mac Donald zde přistál také.
Modul proletěl hustou vrstvou mraků a Markovu tvář oslepil blesk. Neměl ale vůbec žádné obavy, protože věděl, že Ray uměl řídit i v úplné tmě.
"Vybral jsem schválně tyto povětrnostní podmínky, abychom mohli tvrdit, že jsme ztratili naše koně. Jezdec bez koně vypadá vždycky podezřele!"
Měkce s modulem dosedl mezi dva stromy podobné platanům a varovným gestem zadržel Marka, který se chystal otevřít dveře.
"Vteřinku! Analýza ještě neskončila, musíme si ověřit vstupní seznam."
Mark věděl, že si nemůže dovolit zapomenout na tuto rutinní kontrolu. Neměl zapotřebí, aby technici našli v jeho postupu sebemenší chybu. Vyjmenoval tedy pro kontrolu sérii parametrů.
"Všechno je O. K.," prohlásil Ray a otevřel dveře. Když dopadl na zem, Mark zhluboka vdechl provoněný lesní vzduch. Nedávná bouřka zvlažila teplotu a ze země stoupal hutný pach hlíny. Po dlouhém pobytu v přístroji udržované atmosféře v lodi bylo příjemné nadechnout se trochu čerstvého vzduchu. Na východě osvětlovala slabá záře pruh nebe nad zemí.
"Za čtvrt hodinky můžeme vyrazit."
Pozemšťan pozoroval, jak se modul pomalu vznáší a zrychluje. Když se takto loučil s posledním poutem s jeho civilizací, pokaždé to pro něj byl zvláštní pocit. Stačila nějaká nehoda a byl uvězněn na Urce jako Mac Donald. S tím rozdílem, že tentokrát by generál Khov už žádnou záchrannou misi vyslat nemohl!
"Musíme tudy," ukázal Ray rukou. "Půjdu první. Nezapomeň sledovat monitor, nevíme, jestli tu nejsou nějaká zvířata nebo jedovatý hmyz."
Za dvě hodiny vyšli z lesa. Před nimi se rozprostírala pláň, na níž se střídaly pastviny a pole. Po nějakých třech čtyřech kilometrech dále se tyčil opevněný statek, obklopený asi deseti chýšemi. Hlavní budova byla čtvercová, měla tlusté zdi protkané úzkými střílnami, ale nebyl vidět žádný don-jon, ani věže v

rozích.
U přístupu k padacímu mostu pohltil oba cizince čilý ruch. Všude kolem procházeli muži, ženy a děti, jedni vcházeli dovnitř, druzí vycházeli ven, a to vše za ospalého dohledu muže ve stráži, který se opíral o halapartnu.
Když na muže ve stráži Mark promluvil, podařilo se mu otevřít napůl alespoň jedno oko.
"Jdete akorát včas. Baron de Rosta vyráží už zítra," zabručela stráž. "Shromaždiště vojska je ve dvoře napravo."
Baron byl mohutný muž s kaštanovými vlasy a poměrně mladou tváří. Vedle něho stál hrůzostrašný typ s dlouhými, šedými vlasy a mnoha jizvami po četných soubojích ve tváři.
"Jsem rytíř Mark. Můj otec pochází z dalekých krajů."
"Buďte vítán," řekl de Rosta roztržitě. "Ale co vás přimělo odejít z domova, mladý muži?"
Mark svěsil hlavu a nasadil sklíčený výraz.
"Otec zemřel a můj starší bratr se ujal vlády nad rodem. A protože se v ničem neshodnem, myslel jsem si, že bude lepší, když načas zmizím."
Po baronově tváři přeběhl potměšilý úsměv:
"A rytíři Marku, přišel jste snad po svých?"
"Zbloudili jsme v lese a naše koně se za noční bouřky vytrhli z postrojů a utekli."
"Výborně, zanedlouho budete mít možnost prokázat svoji udatnost. Zítra odjíždím, abych se připojil k vojsku krále Olaka. Ale dříve než vás přijmu pod svoji korouhev, musím prověřit vaše bojové schopnosti. Pojďte za mnou."
Prošli menší bránou na spodní dvůr, kde se asi dvacet mladíků učilo zacházet s mečem. Když uviděli barona, zbraně jim v rukou ihned utichly.
De Rosta se obrátil na svého zjizveného pobočníka.
"Mistře Korku, prověřte našeho nového vojáka."
Mistr Kork pokynul a dva muži mu přinesly meče a štíty. Byly to cvičné meče se zaobleným ostřím a kuličkou na hrotu.
Mistr zbrojíř pozdravil po vojensku Marka a řekl vyzývavým tónem:
"A teď mladíčku do střehu!"
Zvedl svoji zbraň a prudce vyrazil kupředu. Markovi se podařilo výpadu uhnout. Kork byl zjevně silák, jaký se hned tak nevidí. Pozemšťan byl tak překvapen silou útoku, že neměl ani čas učinit protivýpad.
Kork se mezitím vrhl do dalšího útoku. Mladý muž nechal svého protivníka v klidu se vyřádit a jen se kryl za svým štítem. Po dlouhém útoku, kdy rány dopadaly na Markův štít jako krupobití, měl Kork za to, že může souboj ukončit rozhodnou ranou. Na to Mark čekal. O krok ustoupil, uhnul stranou a zapíchl meč do hrudi protivníka. Nehrozilo, že by zaoblená špička pronikla drátěnou košilí.
Dvorem projel vzrušený povzdech. Kork se křečovitě usmál.
"Jste dobrý v obraně, rytíři, a co váš útok?"
Zaujal obranné postavení a bedlivě pozoroval sebemenší pohyb svého protivníka. Mark provedl dva ostré výpady směrem na Korkovu hlavu. Pak využil toho, že mu vysoko zvednutý štít zastiňoval výhled, a v úskoku stranou vpadl Korkovi do boku.
Baron souboj zastavil:
"Výborně rytíři, je vidět, že otec vaši výchovu nezanedbával. Těch, co si takhle vyšlápnou na mistra Korka, zase moc není."
Když Mark pozdravil svého sklíčeného protivníka, prohlásil:
"Bude mi ctí, když mne povedou jeho rady a um!"
"Předpokládám, že váš sluha ovládá zbraně tak jako vy."
"Vládne slušně mečem."
"Kdo si to s ním chce rozdat?"
Ihned se zdvihlo několik rukou. Baron ukázal na obrovitého chlapa s neuvěřitelnými svaly. Ray odvrátil první útok a se stejnou silou provedl i svůj výpad.
"Kroť se," vyslal k němu telepaticky Mark. "Když ho dostaneš moc rychle, bude to vypadat podezřele."
Po několika minutách byl obr zalitý potem a jeho dech přešel v chropot. Najednou se ocitli oba bojovníci

proti sobě, štít na štít. Uplynulo několik vteřin, potom android nečekaně vybočil stranou a obr se prudce hnul kupředu. Ray využil jeho momentální nerovnováhy a zasadil mu plochou ránu mečem na temeno lebky, až obr omdlel.
Na dvoře se rozhostilo naprosté ticho.
Přerušil ho baron: "Rytíři Marku, jste hoden bít se pod našimi barvami. Zastavte se u kováře, ať vám připraví brnění a štít, kam si namalujete rodinný erb. Mimochodem, co na něm máte?"
"Modré nebe se zlatou hvězdou," odpověděl Mark.
Od doby, co jezdí na planety na středověkém vývojovém stupni, si na tento erb již zvykl.
"Doufám, že dnes večer povečeříte s námi."

3
Jídlo bylo vynikající. Baron posadil Korka po své pravici a Marka po levici. Kolem stolu sedělo dalších asi deset mužů, ale žádná žena. Obsluhovali dva podkoní, kterým pomáhalo několik služek.
Mark ochutnal paštiku, kterou si rozetřel na pečivo, a plátky masa. Po několika dnech umělé stravy ze zásob Neptunu byl rád, že může okusit nějakou přírodní, hlavně však chutnější stravu. Znovu si uvědomil, že rozvoj civilizace rozhodně neprospívá gastronomii.
Celé odpoledne strávil s kovářem, který mu vyráběl štít a brnění, zatímco Rayovi se podařilo přesvědčit jednoho vesničana, aby jim přenechal své dva koně. Naštěstí na takovéto věci během cesty pamatoval a vyrobil si už na lodi místní peníze.
Baron uchopil svůj pohár s lehkým a voňavým vínem.
"Na naše vítězství!"
Vysvětlil Markovi, že příměří, uzavřené před měsícem, bylo porušeno a že král Lura se chopil zbraní a zaútočil na sever království. "Už obsadil jednu důležitou pevnost. Náš pán se rozhodl, že jakmile bude vojsko pohromadě, provede protiútok na území nepřítele. Podíváme se tedy do Narty..."
Jeden postarší rytíř si povzdechl:
"Tentokrát příměří věru netrvalo dlouho. Sotva čtrnáct dní! Obvykle máme na odpočinek víc času."
"Poslední tažení ale bylo krátké," poznamenal de Rosta. "Sotva jsme oblehli jednu pevnost, Lura už žádal zastavení bojů a stáhl svá vojska."
"A proč zaútočil znovu?"
"Určitě potřeboval získat čas, protože si špatně připravil tažení. Teď si myslí, že má navrch. Ale my jim dokážeme, že se mýlí."
Po tomto bojechtivém proslovu řekl: "Je čas se rozloučit, zítra vyrážíme za rozednění."
Všichni se zvedli a odcházeli z místnosti. Baron ukázal Markovi jednu služku:
"Tama se vám postará o nocleh, rytíři. Zítra na shledanou."
Pozemšťan následoval dívku po úzkém schodišti a temnou chodbou až ke dveřím vedoucím do malinkého pokoje, osvíceného jednou svíčkou.
"Sleduji tě," řekl mu telepaticky Ray. "Dobrou noc."
Ironická poznámka androida Marka nepřekvapila. Tama mu pomohla svléci jeho oděv, a když vklouzl pod přikrývku z koží, rozepnula si naprosto přirozeným a navyklým způsobem šaty. Když Mark viděl, jak se postupně odhaluje mladé svěží tělo, zrychlil se mu tep.
Za okamžik už se tiskla pod přikrývkou k němu.
"Slyšel jsi, ne? Mám se o tebe postarat."
Mark nezaváhal ani vteřinu a oddal se příjemnému víru.
* * *
Bylo to cosi jako ohromná jeskyně. Z klenby visely perleťově bílé stalaktity jako němí svědci prošlých staletí. Čas zde plynul podle svých zvláštních pravidel. Na dně jeskyně ležela dvě nehybná těla. Byla mrtvá, nebo spala?
Uprostřed stála dvě kulovitá tělesa o průměru jednoho metru. Vyzařovala červenooranžovou pableskující zář, která rozechvívala molekuly vzduchu. Bylo cítit, že z nich sálá ohromná, klidná, ale přítomná energie. Jedinou změnu v jejich nehybnosti poskytovala vně právě pomalá měňavost světelného toku.
Byla to energie v čistém stavu, zároveň však myšlenka a inteligence.

"Teď je řada na tobě, Oxi, postoupil jsem o jedno políčko."
"Nech mě chvíli přemýšlet. A žádný švindl."
Ze stalaktitu skáplo několik kapek odměřujících čas jako obrovské hodiny.
"Hraju tudy, So. Teď jsem na tebe zvědavý."
"Ty máš ale odvahu," řekl So. Dobrá, popereme se tady o to políčko... Myslím ale, že se ti to nemůže povést. Budiž, alespoň se procvičím."
* * *
Tama zatřásla Markovým ramenem.
"Pane, musíte vstávat. Rozednívá se a ostatní rytíři se už připravují."
Muž ležící vedle ní otevřel ztěžka jedno oko. Dívka se ukázala jako velmi schopná společnice, a tak oba usnuli až velmi pozdě v noci. Ray se ozval po telepatickém kanále.
"Vím, že jsi strávil nezapomenutelnou noc," zašprýmoval. "Nechci tě honit, ale máš nejvyšší čas připravit se k odjezdu."
Za Taminy pomoci se Mark v rychlosti oblékl. Když si upevňoval pás, dívka vyděšeně vykřikla.
"Tys mě včera večer zapomněl potrestat!"
Mark se hurónsky rozesmál, aby zakryl svůj údiv.
"Potrestat, a za co? Byla jsi báječná."
Zatřásla nesouhlasně hlavou.
"Musíš, to je takový zvyk! Každý večer nás musí někdo zbičovat."
Její slova přerušilo troubení polnice.
"Rychle, už dávno máš být dole na dvoře. Nějak se domluvím se svojí paní." Ve dveřích mu ještě vtiskla vroucí polibek. "Kdyby ses tak mohl vrátit," povzdechla si. "Byl jsi moc milý. Úplně jako tehdy ten rytíř, ten mně také odmítl dát výprask..."
Markem jako by projel blesk. Uchopil dívku za ruku a s úzkostí v hlase se jí zeptal:
"Kdo to byl?"
Otázka ji zjevně překvapila a trochu zaváhala.
"Prosím tě, Tamo, řekni mi to!"
"Byl tu jen dva dny. Je to ani ne před dvěma návraty luny... Odjel s baronem de Rostou. Slyšela jsem, že vstoupil do služby ke králi Olakovi."
"Jak vypadal?"
"O něco vyšší než ty, byl legrační. Měl skoro ryšavé vlasy."
Mark ji zvučně políbil na tvář.
"Jsi skvělá, Tamo!"
Po úzkém schodišti to Mark bral po čtyřech schodech, až vyběhl na dvůr, kde ho už čekal Ray s otěžemi obou koní v rukou.
"Baron si přeje, abys jel po jeho boku."
Jeli celý den, jenom v poledne se na chvíli zastavili, aby si koně mohli oddechnout.
"Podle Tamy je Duck zřejmě na dvoře krále Olaka. Všechno nám zatím klape," vyslal telepatickým kanálem Mark Rayovi.
"Doufejme."
Zastavili se až na sklonku dne u jednoho statku. Mark byl rád, že si může trochu odpočinout na kupě sena; jeho bolavé svaly to už potřebovaly. První dny mise byly vždy nejnáročnější. Jízda na koni nebyla součástí výcviku agentů SDPP!

4

Druhý den odpoledne uviděla jednotka barona de Rosty v dálce hradby hlavního města, které se jmenovalo Sata, a po něm i celé království. Bylo to typicky středověké město obklopené hradbami, jejichž mohutnost ještě zesilovaly strážní věže, asi padesát metrů vzdálené jedna od druhé. V jednom z rohů se tyčil nedostupně vyhlížející hrad. Když projeli hlavní městskou branou, dali se jezdci úzkou uličkou k hradu. Byla lemována dvoupatrovými, dřevem vykládanými domy, v jejichž přízemí se často krčily krámky.

"Dobře všechno nahrávej," sdělil Mark telepaticky Rayovi. "Víš, jak se naši šéfové vyžívají v detailech z každodenního života obyvatel."
"Buď klidný, vím, co mám dělat. Můžu ti už dokonce teď říci, že výsledky mého pozorování jsou stejné jako před padesáti lety. Nic se tu nezměnilo."
"To je jasné. Tyto primitivní civilizace se vyvíjejí velmi pomalu."
"Nicméně i to je třeba ověřit."
Konečně dorazili na hradní nádvoří, kde se to hemžilo lidmi.
"Buďte vítán, barone de Rosta," pronesl důstojně vypadající královský hofmistr ve zlaté zbroji. Král Olak vás přijme zítra ráno před odjezdem. Mezitím se jděte se svými muži zapsat na seznam vojska. Noclehárna je v tomto křídle hradu.
Baron de Rosta shromáždil své jezdce a odešel s nimi do sálu, kde seděl za stolem šedovlasý písař s dlouhým, jídlem potřísněným vousem a zapisoval příchozí vojáky na velký pergamen. Kolem dokola stály podél zdí masivní regály s tlustými deskami spisů. Byl to bezpochyby archív království Sata.
"Rayi, zmapuj to tady," vyslal Mark telepaticky a dál čekal ve frontě spolu s desítkou rytířů na zápis. "Dnes v noci se sem vydáš. Bylo by zajímavé zjistit, jestli je Mac Donald také na seznamu vojáků." Po krátké odmlce dodal: "Duckův android je stejně jako ty vybaven radiopřijímačem. Zkus se s ním spojit."
"Díky za radu," odpověděl Ray. "Už tři hodiny vysílám signály, ale stále nic. Buď má jeho přijímač poruchu, nebo je odsud vzdálen více než sto kilometrů. Pozor, jsi na řadě."
Rytíř před ním vystoupil z řady a přenechal Markovi své místo.
"Vaše jméno," zeptal se písař, aniž by zvedl hlavu.
"Rytíř Mark. Sloužím pod praporem barona de Rosty."
Písař namočil pero do nafialovělého inkoustu a zapisoval jméno vysokými, sevřenými a pravidelnými písmeny na pergamen. Když skončil, zadrmolil:
"Další, prosím."
Mark přešel do vedlejšího sálu s prostřenými stoly, kde se v krbu na rožni opékaly kusy masa. Staral se o ně sluha, celý zpocený a zarudlý v obličeji, který co chvíli odkrajoval dlouhé plátky masa a pokládal je na cínové talíře. Ženy je pak roznášely mužům, sedícím u stolů. Mark si stoupl stranou a chvíli toto divadlo pozoroval.
"Nebude to trvat dlouho a přijdou na snackbar," řekl si sám pro sebe.
Dobu čekání na talíř s masem vyplnil poslechem rozhovorů. Každý se chlubil svými zásluhami z předchozích tažení. Vtom na něj někdo zavolal: "Vznešený pane Marku, pojďte si sednout k nám."
Baron de Rosta ukazoval na volnou židli vedle, kterou musel bránit před davem zájemců s talířem v ruce.
"Na dvoře našeho krále jsem už potřetí," jal se vysvětlovat Markovi, "ale pokaždé se cítím stejně ztracen. Je nás tu tolik, že se v tom člověk nevyzná." Po čele mu přeběhla vráska. "Za několik dní mnoho těchto udatných mužů zmizí a nahradí je jiné tváře. O kariéře u dvora mohou snít jen ti nejstatečnější a ti, co mají nejvíce štěstí."
Služky před ně postavily talíře a poháry. Mark s pobavením zaznamenal, že poháry s jakousi tekutinou byly rozdány naprosto náhodně bez ohledu na to, kdo z nich pil předtím. Nedělal si ale starosti, protože byl před odletem očkován proti všem nemocím a infekcím, které jsou v celé Galaxii známy.
Baron de Rosta byl zarudlý v obličeji. Těžce se zvedl od stolu a obrátil se na Marka:
"Pojďte, rytíři, ukážu vám noclehárny."
Zavedl Marka do prvního patra jedné z věží. Rozlehlá místnost byla rozdělena přepážkami na množství pokojů. Na prahu každého z nich stála vyzývavě "pokojská". Baron se dal do smíchu.
"Jsme tu první, alespoň si můžeme vybrat. Náš pan král ví, jak pohostit své poddané."
Baron procházel chodbou a prohlížel si čekající ženy. Brunetka s šibalským, nezbedným úsměvem zatahala Marka za rukáv.
"Pojďte, pane, nebudete litovat."
Mark se nechal bezvládně odvléct. Jediné, co teď skutečně potřeboval, byla postel! Zatímco mu tento jeho majetek na jednu noc pomáhal se svlékáním, zachytil Rayovo úzkostlivé volání:
"Jedna ze služek si mě vyhlídla a ne a ne se mě pustit. Obávám se, že má naprosto jasnou představu, jak má náš večer skončit..."

"Vždyť tě inženýři vybavili vším potřebným, aby ses co nejvíc podobal lidem, tak co," zasmál se Mark. "Víš, že to nemám rád..."
"Jako návod můžeš použít všechny mé nahrávky, co vždycky tak cudně a úzkostlivě cenzuruješ."
"Vždyť je to jen pro tvoje dobro. Víš dobře, že se šéfům nelíbí, když agenti koketují s domorodkyněmi. A teď si budou myslet, že to snad dělám taky."
"Pochopí, že jsme se museli v zájmu mise podřídit místním zvykům! Neboj se, a do toho!"
"Dávej na sebe pozor, Marku. Když jsem v přítomnosti těchto samic, nesleduji ostatní okruhy."
"Já taky ne. Dobrou noc!"
Brunetka si lehla vedle Marka, který ji s navyklou samozřejmostí objal. K čertu s šéfama!
Dva heroldi oznámili příchod krále Olaka, na kterého už čekali od časného rána shromáždění baroni. De Rosta byl po příjemně strávené noci zřejmě výborně naladěn, a tak řekl Markovi, aby šel na audienci s ním. Do hrobového ticha zazněla krátká uvítací řeč krále Olaka, po které heroldi rozprostřeli na stůl velkou kůži, na níž byla v hrubých rysech zachycena mapa království.
"Vznešení páni baroni," začal král, "jak víte, náš bratranec, nartský král Lura, zničehonic přerušil příměří, o něž před nedávném tak ponížen žádal, a zaútočil a zmocnil se našeho důležitého opěrného bodu u hranic, pevnosti Hari. Opevňuje se a doufá, že se budeme snažit s naším vojskem tuto pevnost dobýt. A zatímco my se budeme bít u Hari, Lura toho využije a napadne jiné město, nebo nám vpadne do týla."
Olak udělal krátkou pomlku a rozhlédl se, jestli všichni pochopili situaci. Byl rozložité postavy, hnědovlasý, ne starý, ve tváři měl energické rysy. Po pravidelných ústech mu přeběhl lehký úsměv.
"My mu ale na tuto léčku neskočíme. Necháme nepřítele, aby se zakousl ještě hlouběji do našeho území, a pak provedem drtivý útok na jeho zálohy." Král zapíchl do mapy ukazovák: "Naším prvním cílem je nepřátelská pevnost Kora. Dnešní noc se vojsko utáboří pod jejími hradbami. Útok bude zahájen zítra!"
Baroni halasně tento plán uvítali.
"Na koně, vojáci, a ať je Bůh na naší straně!"
Vždyť ho tyto nekonečné ovace už musí nudit, pomyslel si Mark, když kráčel za baronem de Rostou ven z paláce.
Vojsko se dalo v sevřených formacích, setnina za setninou, pomalu do pohybu. Mark cválal na koni a přitom kontaktoval Raye, který jel o kus za ním.
"Tak co, jaká byla noc," zeptal se Mark pobaveně.
"Asi jako ta tvá, ale já jsem na rozdíl od tebe pracoval. Potom, co jsem splnil svoji povinnost, má drahá přítelkyně usnula, jako když ji do vody hodíš. Využil jsem toho a vydal se do archívu, kde ses včera zapisoval. Zámek nedělal velké potíže a já si mohl v klidu studovat. Nejstarší zápisy jsou z doby před dvěma stoletími. Administrativa tu má ještě své mouchy, ale pečlivá je stejně jako naše. Je to hotový poklad s informacemi. Víš, že král provádí každých dvacet let sčítání lidu?"
"A výsledky?"
"Těžko říct, ale počítače v SDPP budou mít rozhodně na několik týdnů o práci postaráno!"
"A zjistil jsi něco?"
"Všechno jsou to jenom domněnky, ale něco přeci... Neshody mezi královstvími Narta a Sata trvají už dávno, ale války vedou hlavně poslední dvě století."
"Dějiny Země byly taky bohaté na války. Měli jsme stoletou válku a pak celý středověk..."
"Nemám srovnávací historický program, jediné, co mohu říct, je, že se tu mezi sebou mydlí už dvě stě let. Nejdelší příměří trvalo devět měsíců."
"Je štěstí, že obě strany nevyvíjejí nové zbraně."
"V této oblasti nic nového. Legrační je ale to, že po celou tu dobu se hranice království nezměnily. Po letech války jsou stále na začátku."
"Až jim celý národ vykrvácí, tak snad zmoudří."
"To bude trvat pěkně dlouho," poznamenal Ray ironicky. "Podle zápisů o sčítání lidu je počet obyvatel stálý."
"To je divné, když tolik bojují?"
"Mají promyšlenou populační politiku. Ti bohatější využívají mnohoženství a to jim zajišťuje dostatek potomků. Každá těhotná žena má navíc zaručený přístřešek a stravu. Když vám král připravil takový

pěkný večerní program, tak myslím dopředu počítal s doplněním ztrát při této výpravě..."
Vojsko dorazilo k hranici s královstvím Narta, kterou tvořila úzká říčka, poklidně se vlnící rozlehlou plání. Most byl bráněn asi tuctem ozbrojenců, které jezdecký oddíl vmžiku rozprášil.
Praktický způsob jak se zbavit celních formalit, pomyslel si pobaveně Mark.
Vojsko pokračovalo cestou mezi obdělanými poli. Zanedlouho vydal král rozkaz zastavit u jednoho statku, aby si vojáci i koně mohli odpočinout a napít se.
Mark, který měl z cesty všechny klouby bolavé, kráčel vedle Raye.
"Všimni si, jaká je tu disciplína. Obvykle vojáci na nepřátelském území drancují, a tady nic."
Mark ukázal na skupinku venkovanek, které živě diskutovaly s vojáky.
"A jak se k nim mají."
"To víš, musejí se starat o doplnění stavu obyvatelstva."
"Co jim jiného zbývá," povzdechl si Mark.
Blížil se k nim baron de Rosta s džbánem v ruce.
"Napijte se, příteli, zabavil jsem sud piva."
Bylo to světlé, ne příliš silné pivo. Mark, který byl po cestě úplně vysušený, si dal pár pořádných doušků.
Baron měl povídavou náladu, protože začal Markovi vyprávět o svém životě, který sestával z toho, že dohlížel na sklizeň na svých pozemcích. Vedl by celkem poklidný život, kdyby ho král stále nevolal do zbraně. Mark se také dozvěděl, že má tři ženy a čtyři děti, tři syny a jednu dceru.
"O budoucí pokolení mám tedy postaráno," zasnil se baron. "Teď jen musím doufat, že se někdo ze synů bude dobře starat o můj grunt."
Baronovy důvěrnosti přerušilo troubení polnice, která je volala do sedel. Vojsko se dalo spořádaně do pohybu. Za jezdci kráčeli pěšáci a za nimi jelo několik povozů se zavazadly, zásobami jídla a zbraní.
Už za šera se v dálce objevily hradby Kory. Byla to důkladně zbudovaná, osmihranná pevnost, tyčící se nad nevelkým městem s prstencem hradeb. Král rozkázal rozbít ležení na kopci, nejméně půl míle vzdáleném od města.
Mark si všiml, že si baron lehl na holou zem, a udělal totéž. Země mu připadala značně tvrdá, ale bylo celkem teplo, a tak neriskoval, že by mohl prochladnout. Pozoroval hvězdnou oblohu a snažil se rozpoznat, kde je staré dobré Slunce, které ohřívá Zemi. Jeho neurony probudilo až Rayovo volání:
"Ubytování není nejpohodlnější, ale aspoň strávíš klidnou noc. Soudě podle zvyků této planety jsem si říkal, jestli to vydržíš, nebo jestli tě budu muset předčasně odvézt pro naprosté vyčerpání organismu. Představuji si, jak se na tento důvod tváří Khov."
"To zatím nehrozí," odpověděl suše Mark. "Spojil ses s Duckovým androidem?"
"Zkoušel jsem to každou hodinu, ale stále nic. Služba mi nahlásila vlnovou délku Mac Donaldova přijímače. Také jsem to zkoušel, ale bezvýsledně. Buď je od nás moc daleko, nebo se obávám té horší varianty."
"Neodjedu z Urky, dokud nebudu mít jistotu," řekl rozhodně Mark. "Při nejbližší příležitosti se zkusím poptat u barona."

5

Král Olak nařídil sešikovat vojsko do bojového postavení. V tom okamžiku se otevřely brány města, z nichž se vyhrnul oddíl jízdy.
"Ti mají ale odvahu," pronesl král. "Určitě nás chtějí donutit k bitvě tady, abychom nemohli začít s obléháním. Jistě už v noci odjeli poslové ke králi zpravit ho o našich úmyslech. Musíme jednat rychle."
Jeho pohled dopadl na barona de Rostu, který seděl na svém koni náhodou vedle něj. "Barone, budete mít tu čest, že můžete s vašimi lidmi zahájit útok. Jakmile vnesete zmatek do nepřátelské jízdy, pošlu vám ihned pomoc."
"Rozkaz, pane."
De Rosta shromáždil asi dvě desítky mužů, kterým velel. Ray podal Markovi kopí a využil jeho těsné blízkosti, aby mu nepozorovaně zvýšil účinnost ochranného pole.
"Jsem po tvé levici," zašeptal.
"Za krále! Kupředu!" zvolal baron.

Dvacet jezdců se dalo se skloněnými kopími do trysku. Řada jezdců proti nim se rovněž dala do pohybu. Mark si vypočítal, s kterým jezdcem se střetne a zamířil kopí do středu jeho štítu, který zdobil erb s mečem, z něhož kapaly kapky krve. Mírně se předklonil a napjal všechny svaly na těle.
Náraz byl velmi tvrdý. Nadzvedl ho ze sedla, ale pevným stiskem nohou se mu podařilo získat zpět ztracenou rovnováhu.
"To nebylo špatný," poznamenal telepaticky Ray. "Tvůj protivník už se válí v prachu."
Mark se rozhlédl po bojišti. De Rosta byl stále vedle něj, ale jak se dalo předpokládat, ztratil asi polovinu svých mužů. Nepřítel mezitím zformoval své řady, takže baron už otáčel svého koně vzad.

33
"Musíme zaútočit podruhé," křikl na barona Mark a ukázal na bránu, která teď byla vzdálena ani ne sto metrů od nich. Obránci počítali s ústupem své jízdy, a proto ji nechali otevřenou.
"Barone, kdyby se nám podařilo k bráně dojet a držet až do příjezdu posil, nemuseli bychom šplhat po hradbách a cesta do města by byla volná."
"Nejdřív musíme zničit tenhle oddíl!"
"To už ale bude pozdě. Podívejte, král nám posílá posily!"
"Hrome, máte pravdu. (Zvedl své kopí a zařval z plných plic:) Za mnou!"
Zpěnění koně se rychle blížili k bráně. Překvapení obránci se snažili zavřít dvě těžká křídla brány, ale bylo už pozdě. Desítka jezdců vjela do brány a začínala kolem sebe rozsévat paniku.
Bohužel se ale velitelům s vypětím všech sil podařilo zadržet utíkající vojáky a sešikovat je k obraně. To už byl ale baron se svými lidmi za bránou a začal formovat svoji skupinku jezdců. Vtom se na ně vrhla první řada stráží; baron první dva z nich proklál prudkou ranou kopí. Mark se ho pokoušel napodobit, ale čísi ruce mu kopí zadržely a snažily se ho vyhodit ze sedla. Pustil tedy kopí, které bylo v boji zblízka k ničemu, a vytáhl meč, jenž okamžitě zabodl do hrudi vojáka držícího jeho koně za otěže. Strhla se nepěkná mela. Tři z jejich mužů už byli vyhozeni ze sedla.
"Marku, pozor," vyslal k Markovi Ray.
Pozemšťan cítil, jak sedlo sklouzává z koně: jednomu muži ze stráže se podařilo přeseknout mu podbřišník a Mark už se válel na zemi. Ještě že se mu podařilo vytáhnout nohy ze třmenů. Ihned se na něj vrhli dva vojáci, ale než se stačili přiblížit, byli skoseni dvěma Rayovými přesnými údery. Android mezitím seskočil z koně a postavil se po Markův bok.
"Postav se za mě, abychom měli krytá záda."
Brzy k nim přiskočil de Rosta, jehož kůň se zhroutil do prachu.
Král celou situaci sledoval z vrcholku kopce. Zvedl meč a zvolal:
"Baron se svými lidmi drží bránu, přeci je nenecháme zemřít nadarmo! Kupředu!"
Mark začínal vidět rudě. Tři muži byli obklíčeni nejméně dvaceti vojáky, takže sotva stačili krýt rány dopadající na jejich štíty, o útoku ani nemluvě. Markův štít už byl značně zohýbaný a levá ruka už mu začínala tuhnout. Nemít ochranné pole, byl by už nejméně dvakrát raněn.
Ray zpozoroval, že toho má Mark dost, a ještě zesílil své údery. Jedinou ranou odťal dvě hlavy a postavil se před Marka. Ten toho využil a chvilku si mohl odpočinout a posbírat síly.
"Díky, a teď pomoz baronovi. Nechci, aby umřel, ještě se ho chci na něco zeptat."
Situace útočníků byla kritická. Ke skupince tří mužů se přidal ještě poslední žijící voják z baronova oddílu. Stále přibíhali noví nepřátelští vojáci, takže se jim podařilo zavřít už jedno křídlo brány. Obklopil je dvojitý kruh strážních vojáků. Vyčerpaný baron křikl na Marka:
"Odvahu, rytíři, král nám jede na pomoc!"
A skutečně. První jezdci rozrazili zavřené křídlo brány a srazili stráže. Za nimi se už valila celá armáda, některé oddíly pokračovaly v trysku směrem k pevnosti, jiné pronásledovaly poslední obránce u hradeb.
Mark se zhluboka nadechl a začal se smát.
"To tedy bylo o fous, nemyslíte?"
De Rosta zvedl hledí své přilbice, za níž se objevil křečovitě stažený, zpocený obličej přemáhající únavu.
Vydali se po hlavní ulici. Všichni obchodníci pro jistotu stáhli rolety svých krámků. Mark ukázal na vývěsní štít, který ohlašoval krčmu.

"Co byste řekl malému občerstvení?"
Dveře byly zavřené. Mark se do nich opřel ramenem a hned povolily. Uvnitř bylo prázdno, jen v koutě se krčily dvě vystrašené ženy.
Když se čtyři muži svalili na židle, přistoupila k nim dívka a zeptala se:
"Pánové, je to pravda, že je město dobyto?"
"Pracuje se na tom," zasmál se baron. "Noste džbány piva."
Ženy se vytratily a vrátily se s žádanými džbánky. Blondýnka se způsobným výrazem v obličeji si prohlížela příchozí, pak sklopila oči do země a zeptala se:
"Když jste se zmocnili města, to bude asi večer samé drancování. Nepřišli byste nás ochránit?"
Vypadalo to, že jí to nebylo proti mysli.
"Proč ne," opáčil de Rosta, "ale musíš přinést ještě několik džbánků, umírám žízní."
Ve veselé náladě po takové příjemné zastávce se baron a jeho tři muži vydali hledat krále. Když došli po hlavní ulici k pevnosti, s potěšením zjistili, že prapor království Narta mezitím vystřídala zástava krále Olaka. Obránci pevnosti byli tak překvapeni nenadálým a mohutným útokem, že ani neměli čas zvednout padací most. Velitel útočící jednotky si vzal příklad z Marka a vtrhl na nádvoří pevnosti, kde rozséval naprostý zmatek.
Teď vládl na nádvoří nepředstavitelný ruch, který se pokoušel zvládnout královský hofmistr v pozlacené zbroji. Když spatřil barona de Rostu, vrhl se k němu:
"To jsem rád, že vás vidím, sire. Král mě vyslal, abych vás našel. Doufá, že vás vaše šlechetná odvaha nestála život. Pojďte."
Král Olak právě zasedal se svým štábem v knihovně, jejíž celá jedna stěna byla pokryta tlustými vázanými svazky. Když se de Rosta a Mark uklonili, král zvolal:
"Barone, chci vám vyslovit svou spokojenost a obdiv nad vaším hrdinským činem. Díky vám jsme se stáli pány města během několika hodin a bez velkých ztrát." Jeho vazal zabrblal několik děkovacích slov a dodal: "Pane, chci vám představit mého přítele, rytíře Marka, bez jehož srdnatosti bych už nebyl na tomto světě."
"Velmi obdivuji vaši udatnost, rytíři. Jen tak dál. Na konci tažení vás jmenuji baronem. Nyní si jděte odpočinout a večer se dobře pobavte. Ukažte ženám Kory, jací jsou v království Sata muži! Zítra ráno je ve velkém sále porada o našem dalším postupu. Doufám, že mě noc zde bude inspirovat!"
Když vyšli ze sálu, hofmistr jim tajemným hlasem vysvětlil:
"Náš král vidí často ve snu, co má udělat." Tato důvěrná zpráva Marka téměř porazila na zem. Hofmistr jim ukázal cestu do kuchyně, kde se hradní kuchaři museli otáčet, aby upokojili nenasytnost bujarých hostů.

6

Dvě světelné koule vysílaly do tmy jeskyně nevídanou zář.
"Jsi na tahu, So."
"Měl jsi štěstí, ale nebylo to nic zvláštního."
"Čím táhneš?"
"Počkej chvilku, Oxi. Podívej se radši, jak jsou ti lidé divní. Tři se ometají kolem jedné ženské, zatímco té druhé si ani nevšimnou. A jak se tamta kroutí, vypadá to, že se jí to asi moc nelíbí. Měla by přece vědět, že reprodukce je jediným smyslem jejího života."
"Divný, fakt. Jako by samice měly raději některé samce víc než ty druhé."
"Je to směšné, jsou všichni stejní. Dneska je ale klid, co?"
"Je to tak pokaždé, když lidé dosáhnou laciného vítězství. Potřebují vzrušení z velkých bitev a pocit, že unikli o vlásek smrti."
"Podívej, támhle se něco děje. Pokouší se utéct... Ale ten samec ji dohání. A teď ji tluče!"
"Asi ji chce trochu potrestat."
"Nakonec se vzdává. To je ale hromotluk... Pojď se na něj chvíli dívat, myslím, že by nás mohl pobavit."
* * *
De Rosta smetl ze stolu kosti kuřete, které právě ohlodal, hodil do sebe obsah poháru a otřel si ústa

hřbetem ruky. Do tváři se mu vrátila zdravá růžová barva a oči se rozzářily. Mark, který seděl naproti, se ho nezávazným tónem zeptal:
"Na cestě jsem se musel zastavit na jednom statku, protože můj kůň ochořel. Potkal jsem tam rytíře, který měl namířeno na vaše sídlo. Ani nevím, jestli tam dojel."
Baronova tvář zvážněla a oči zpřísněly.
"Rytíř Duck! Podivné jméno. Byl velmi statečný, jako vy. Jel se mnou na minulou výpravu a král ho za jeho hrdinské činy jmenoval baronem. (Na okamžik se odmlčel.) Později jsem se dozvěděl, že ho král poslal do vyhnanství za neposlušnost," procedil mezi zuby baron.
"A kam?"
De Rosta rozmáchl nedbale rukama.
"Někam daleko na východ. Tam se posílají do vyhnanství všichni, kdo se vzepřou králi. Jsou tam hluboké lesy a žijí tam příšery. Odtamtud se ještě nikdo nevrátil." Baron se krátce zařehtal. "Zapomeňte na něj, příteli. Noc je mladá, vše máme před sebou. Pojďte, ať si máme z čeho vybírat."
Vyšli z pevnosti a kráčeli dolů po hlavní ulici. Kolem nich prošlo zrychleným krokem několik vojáků.
"Vy jste ještě asi žádné město nikdy nedobyl, že?" Na Markovo souhlasné kývnutí pokračoval: "Všechny domy jsou otevřené, a muži se musejí pod trestem smrti schovat. Můžete si vybrat, jakou ženu chcete, a dělat to, kolikrát se vám zlíbí. Nic vám neodmítnou. Ale pozor! Prvnímu, kdo si ji najde, zůstane celou noc. Král zakázal rvačky. Když je zadaná, musíte čekat, nebo si najít jinou."
Na prahu jedněch dveří uviděli macatou měšťanku s oválným, buclatým obličejem.
"Na tu zbyde ten, co přijde jako poslední," zařehtal se baron.
"Kam máte namířeno?" zeptal se Mark.
Baron si třel zamyšleně bradu.
"Vidím to na tu krčmu, kde jsme už byli. Ty ženský vypadaly celkem k světu, ne? Půjdete se mnou?"
"Stavím se tam později. Chci si nejdřív prohlédnout trochu město."
"Jak chcete. V tom případě na shledanou zítra."
Mark s Rayem se potulovali úzkými uličkami, spoře osvětlenými čadivými loučemi. Potkávali vojáky, kteří vcházeli do otevřených dveří domů a hned zase vycházeli, zjevně zklamaní tím, co v nich našli.
"Všimni si," řekl Ray, "že nevidíš nikoho, kdo by drancoval a kradl. U této civilizace je to dost neobvyklé. Je to asi určitý zvyk. Za porážku tu platí vlastně jenom ženy!"
Zastavili se před jednopodlažním domem. Za jedním oknem se několikrát pohnula záclona. Dali se znovu do chůze, když vtom se rychle otevřely dveře a vyběhla z nich dívka. Chytla Marka za ruku.
"Pojďte se mnou, pane. Pojďte rychle, moc vás prosím."
Byla to blondýnka s vlasy staženými do culíku, které jí lemovaly pravidelnou, hezkou tvář. Mark si ihned všiml, že má mladé, pružné tělo. Dívka ho zatáhla do domu, Ray šel za ním. Blondýnka rychle přibouchla dveře.
Místnost byla jednoduše, ale hezky zařízena, uprostřed stál stůl a několik židlí.
"Vyberte si mě, udělám všechno, co budete chtít..."
Její zjevný neklid Marka pobavil.
"Klid, slečno, slibuji vám..."
Vtom se rozletěly dveře a na prahu stál obrovitý vazoun s nízkým čelem a brunátným obličejem. Když spatřil dívku, spokojeně zabručel a už se po ní chtěl sápat, ale do cesty mu vstoupil Ray.
"Nech si zajít chuť, už jsme na ni dva. Jdi o dům dál, nebo si počkej."
"Já byl první!" vybafnul vetřelec a zvedl pěst.
Ray ji chytil a začal ji mačkat. Voják se snažil vymanit se ze sevření, ale se svým protějškem ani nehnul. Připadalo mu, jako by měl ruku ve svěráku, který se pomalu utahuje.
"Jistě víš, že král rád trestá rváče," pronesl celkem pomalu android. "A teď upaluj, nebo ti tu hnátu zlomím."
Zkrocený obr vycouval ze dveří. Ray ho pustil až na ulici. Chlap si začal třít pěst:
"U všech bohů, ten má ale páru! Tak si to s kočičkou užijte. Stejně je na mě moc hubená."
Ray zavřel dveře a opřel se o ně, aby zamezil dalšímu vetřelci v průniku. Do dívčiných tváří se vrátila barva. Opřela se o Markovu paži a zatlačila ho do útulného pokoje s pohodlnou postelí, která po minulé

noci strávené na zemi a únavě z dnešní bitvy připadala Markovi jako sen.
Hezká blondýnka stála nerozhodně u postele a do tváří se jí vlil ruměnec.
"Jsem vaše, pane." Sotva slyšitelným hlasem dodala: "Buďte na mě hodný, bude... bude to poprvé."
Mark ji vzal za ruku a posadil si ji vedle sebe na postel.
"Uklidněte se, nestane se nic, co byste si nepřála. Vím, že tahle noc bude pro spoustu lidí strašlivá. Se mnou jste ale v bezpečí. Řekněte mi něco o sobě."
Dozvěděl se, že se jmenuje Risa, že je jí sedmnáct a že tady žije se svou matkou a dvěma mladšími sestrami.
"A váš otec?"
"Byl seržantem v královské armádě, ale zemřel při loňském tažení. Brzy mě provdají za obchodníka s látkami. Budu jeho třetí ženou." Opřela si hlavu o Markovo rameno. "Tenhle večer ale patřím vám."
"Tak to neberte. Můžeme strávit celou noc vedle sebe jako bratr a sestra. Stejně padám únavou."
Risina tvář posmutněla a po tvářích se jí začaly koulet slzy.
"Ne, ne. Všechny ženy musí patřit alespoň jedinkrát vítězům v bitvě! To je zvyk a já ho nesmím porušit!"
"Nikdo se nic nedozví, jsme tu sami, jen ty a já."
Odmítavě zakroutila hlavou.
"Určitě se to dozví. Matka, sestry, ten koho si mám vzít... Budou mě veřejně bičovat, celé dny, týdny, až bude z mého těla jedna jizva."
Mark na ni nechápavě zíral. Vstala. "Musím najít vojáka, který mě bude chtít."
Ve dveřích pokoje se objevila asi pětatřicetiletá světlovlasá žena, Rise velmi podobná, jen měla o něco unavenější obličej.
"Pane rytíři, moc vás prosím, jste tak šlechetný, zůstaňte s mou dcerou, jinak bude muset na ulici, kde ji sebere první hrubiján."
Mark dlouho váhal.
Tak tohle jsem ještě nezažil, pomyslel si.
"Mluví pravdu," ozval se telepaticky Ray. "Zatímco jsi hodoval s baronem, poslouchal jsem vojáky. Tento zvyk je zde opravdu běžný."
"Dobrá, zůstanu tady. Vypni si nahrávání."
"To už jsem udělal."
Když Mark oznámil, že stráví noc v domě, vrhla se na něj Risa s takovou radostí, že se oba svalili na postel.
"Kdyby chtěl tvůj zbrojnoš zůstat s mojí matkou, tak by taky nemusela na ulici."
* * *
Mark ležel natažený na posteli a cítil, jak se do něj pomalu vkrádá spánek. Z Risy se vyklubala velmi nadaná učednice a Mark se nechal kolébat celou noc na měkkých vlnách slasti. Potom Risa odešla z pokoje a lehla si k mladší sestře, aby si Mark mohl odpočinout.
Probudilo ho zavrzání dveří a našlapování nahých chodidel po podlaze. Ucítil, jak k němu přilnulo nahé tělo, a do ucha mu zašeptal hlas:
"Pane rytíři, ještě jsem nepoznala muže tak šlechetného a dobrého, jako jste vy. Díky vám Risa nemusela poznat strašnou potupu, která by ji jinak stihla." Po jeho těle měkce klouzala ženina ústa. "Vím, že jste unaven, ale nechte mne prosím, abych se vám takto odměnila," hlas zmlkl a dále promlouvala jen ústa.
Doteky pevného a hebkého těla v Markovi znovu probudily sílu a on cítil, jak se do něj vkrádá slastná něha.
* * *
"Je ráno, vstávat," probudil Marka z hlubokého snu Rayův přenos. Těžce se zvedl na posteli a potlačil zívnutí.
"Vím, že jsi měl náročnou noc," pokračoval android, "dám ti dvě regenerační tablety navíc."
Když Mark vstoupil do světnice, stůl byl prostřený a matka s dcerou, celé rozradostněné, na něj nosily jídlo a nápoje.
"Než půjdete, musíte se posilnit," prohlásila Risa tónem, kterému se nedalo odporovat.
Mark se tedy posadil a pochválil předloženou snídani. Všiml si asi dvanáctileté modrooké dívenky, která

stála v rohu pokoje. Když byl na odchodu, přistoupila k němu a vzala ho za ruku.
"Přijdeš k nám, až budu velká?" zeptala se nevinně.
Pozemšťan pohnutím honem nevěděl co na to odpovědět. Položil ruku na její blonďaté vlasy. Naštěstí ho vysvobodil Ray, který mu oznamoval, že slunce již vyšlo a že je třeba vyrazit.
Nádvoří pevnosti bylo plné hemžících se vojáků, kteří se snažili zařadit ke svých oddílům.
"Rytíři, už jsem si myslel, že vás nenajdu. Pojďte, král svolal všechny barony na poradu." De Rosta vypadal, že strávil vyčerpávající noc, ale jeho oči zářily. Přiznal se Markovi, že měl náročnou noc, obě číšnice byly prý dívky velmi nápadité. "Věřte mé zkušenosti," řekl baron, "daleko lepší jsou ženy, u kterých snadno dosáhnete svého, než nějaké vystrašené měšťačky, které při tom zavírají oči."
Umlčelo ho až ohlášení příchodu krále. Monarcha se objevil už oblečený do brnění.
"Páni rytíři, vojsko potáhne dále do hloubi nepřátelského území. Naším prvním cílem je město Axen, dva dny pochodu odsud. Shromážděte své muže, vyrážíme za dvě hodiny." Když se začali všichni rozcházet, král dodal: "Barone de Rosta, přistupte prosím blíže."
Baron se ostýchavě přiblížil ke králi a vysekl před ním poklonu.
"Jako odměnu za vaši chrabrost vás jmenuji hrabětem a svěřuji vám obranu této pevnosti."
"Je to pro mě velká čest, pane. Budu činit vše, abych jí byl hoden. A mohu si u sebe i do budoucna ponechat rytíře Marka?"
"Samozřejmě, vždyť slouží ve vašem oddílu."
Mark se otráveně ušklíbl. Neměl nejmenší chuť zůstat delší dobu v tomto městě. Jeho nechuť ještě vzrostla, když král dodal: "Bohužel vám tu nemohu nechat více než padesát mužů. Je možné, že král Narty ustoupí od protiútoku a vrátí se na své území. V tomto případě bude vaším úkolem co nejdéle zdržet jeho postup, abych měl čas zmocnit se Axenu a postupovat dále na hlavní město. Vím, že se na vás mohu spolehnout. A nyní běžte, hrabě!"

7

"Zajímalo by mě, co uděláš teď, So. Přiznej se že jsi takový útok nečekal?"
Druhá koule se ještě více rozzářila, což prozrazovalo jisté vzrušení.
"Měl jsi akorát štěstí, Oxi, to je všechno. Kdybys ho neměl, hra by skončila nerozhodně a ani bychom se nepobavili. Všechno ale teprve začíná..."
"Jsi na tahu!"
"Buď trpělivý, musíme dát našim pěšákům čas, aby se usídlili na svých nových políčkách... Podívej, bude se trestat, alespoň se trochu pobavíme."
"Je to pokaždé stejné, už mě to unavuje!"
"Ale ne, podívej se například na tuhle samici. Mrská sebou více než obvykle, a jak ty tři ostatní trestané legračně kvičí."
Ox nebyl asi v dobrém rozmaru, protože přestal podívanou sledovat a nakonec i hovořit. V této ohromné jeskyni nemělo jakékoli řečnění o čase nejmenší cenu. Přesto se něco stalo. V koutě se dva stíny lehce pohnuly. Zvedly se, udělaly pár kroků vpřed, ale byly prudce vrženy zpět. Jeden z mužů zasténal a stíny se pomalu vrátily na své místo. Nevypadalo to, že by se tím obě světelné koule nějak vzrušovaly. Muž padl na kolena a sevřel si hlavu dlaněmi v marné snaze zapudit myšlenku, která duněla v jeho hlavě:
"Podvádíš, podvádíš..."
Ox prohlásil:
"Vojsko je seřazeno a odpočívá, co budeme dělat? Zahrajeme si něco jiného?"
"To je divné," odpověděl So. "Zapomněli jsme sledovat oblast, která nepatří ani království Narta, ani království Sata."
"A záleží na tom? Hrajeme jen na těchto dvou územích. Na tom území nikoho jsou navíc samé lesy a skoro nikdo tam nežije."
"To bylo před dvěma stoletími, když jsme se sem dostali. Teď vidím, že tam přeci jen někdo je."
Ox vyslal několik světelných paprsků.
"Máš pravdu, už to vidím i já. Mohou se zařadit do jednoho ze dvou vojsk, kdyby se jedno najednou stalo silnější než druhé, což by nám mohlo zkazit hru. Co s nimi chceš dělat ty?"

"Já bych je chvíli pozoroval, protože je mi záhadou, proč nerespektují zákony, které jsme nařídili. Kdo ví, třeba se u nich projevil nějaký druh inteligence?"
"Neblázni, jsou na tom sotva o něco lépe než zvířata, s kterými tam žijí."
De Rosta se usadil s třemi svými důstojníky v knihovně, kde ještě před chvílí zasedal král se svým poradním sborem a kde ho přijal po bitvě.
Když Mark vstoupil do místnosti, baron se ho hned zeptal: "Pane Marku, nechcete být mým poradcem?"
Mark nabídku přijal, což barona zjevně potěšilo, a představil mu své důstojníky. Protože viděli Marka ve včerejším boji, přistoupili na to, že budou podléhat rozkazům tohoto muže, kterého ostatně od včerejška nazývali rytířem s hvězdou.
"Co máte v plánu udělat nejdřív?" zeptal se jeden z důstojníků. Novopečeným hrabětem na okamžik zatřásla tíha odpovědnosti, kterou na něj král naložil. Pozemšťan nezaváhal ani na okamžik:
"Nejdůležitější je zjistit, jestli má král Narty v úmyslu na nás zaútočit. A pokud ano, tak kdy. Musíme prostě vyslat do okolí zvědy."
"Ale kam?" zeptal se bezradně de Rosta. "Královská armáda může přitáhnout z jakéhokoli směru!"
"To je jednoduché uvědomíme-li si, že nejde o pár oddílů, ale o celou armádu s povozy. Jsou tu jen dvě přístupové cesty: ta, po které jsme přijeli my, a cesta na Axen. Vyšlete tedy zvědy tam, do vzdálenosti dvou dní jízdy na koni. Jakmile něco zpozorují, hned nám to přijedou oznámit. Dohlédněte, aby měli dobré koně."
Nejmladší z důstojníků řekl:
"Postarám se o to, pane. Vyjedou zítra za svítání."
"A vy," obrátil se Mark ke zbylým dvěma, "zajistěte, aby byly stále doplňovány potraviny do skladu a připravte se na dlouhé obléhání. A také vynoste na hradby kameny. Kdyby jich nebylo dost, zbouráte několik domů."
"Hradby kolem města jsou pěkně dlouhé," povzdechl si de Rosta.
"Měl jsem na mysli hradby pevnosti," řekl Mark. "Město necháme být a budeme se soustředit na obranu hradu."
"Ale král nařídil bránit město?"
Mladý muž netrpělivě potřásl hlavou.
"Nikoli, král pouze nařídil, abychom co nejdéle zdrželi nepřítele. Jedině tak mu nejvíce pomůžeme."
De Rosta se nechal snadno přesvědčit a obrátil se na své důstojníky:
"Můžete jít. A ihned se dejte do práce."
Jakmile odešli, novopečený hrabě nechal volný průchod své radosti:
"Když jsem odjížděl ze svého dvorce, ani by mě nenapadlo, že budu takto odměněn. Hrabě, nejvyšší titul v království.
Budu se moci účastnit velkých shromáždění u krále. Hvězda na vašem štítu mi přinesla štěstí."
Mark ho nechtěl vyvádět z omylu. Byl si vědom, že z něj král vlastně udělal oběť. Chudák de Rosta si asi svého nového titulu moc dlouho neužije. "Jděte si odpočinout, příteli. Ubytujte se v sále, kde bydlel baron Hang, je to hned vedle mých komnat. Byl zabit při obléhání města."
Pozemšťan si prohlížel svazky seřazené na policích knihovny:
"Rayi, podívej se na archív, specialisté na primitivní planety budou mít radost."
Když Mark vstoupil do svého nového příbytku, spatřil asi čtyřicetiletou ženu s úzkým obličejem a tenkými rty, od hlavy až k patám zahalenou do černého pláště. Když ho uviděla, hluboce se poklonila:
"Jsem paní Sora, vaše služka. Představím vám vaše manželky."
Mark jen stěží potlačil překvapení. Ray, který šel s ním, mu vysvětlil:
"Je to jejich zvyk. Ženy i majetek poražených se stávají majetkem vítězů."
Paní Sora tleskla, dveře se otevřely a vstoupily tři ženy mezi dvaceti a pětadvaceti lety. Jedna byla blondýnka, druhá černovláska, třetí zdobily vlasy kaštanové barvy a všechny byly velmi hezké. Poklonily se a nenápadně si svého nového pána prohlíželi. Po chvíli se na ústech černovlásky objevil úsměv, který potvrdil, že seznámení proběhlo dobře. Mark se dozvěděl, že se jmenuje Lydie, blondýnka Ida a hnědovláska, nejstarší z nich, Vica.
"Čekali jsme, že přijdete na dnešní trestání provinilých," řekla služka, ze sukně vytáhla bič s krátkým

držadlem a čtyřmi pásky z kůže a podala ho Markovi. Když viděla Markovu nechuť chopit se této zbraně, prohlásila:
"Dobrá, udělám to sama. Přejete si na začátek zesílený trest?"
"Ne," odvětil zaraženě Mark.
Služka byla trochu překvapená, ale nic neřekla.
"Připravte se, dámy," poručila ženám.
Všechny tři si rozepjaly pláště pod krkem, nechaly šaty šelestivě sklouznout na zem a pokorně zvedly ruce nad hlavu. Služka k nim přistoupila a švihla Lydii bičem. Stejně pak učinila i u ostatních dvou. Zanedlouho začal být Mark už lehce nervózní: každá z žen měla na zádech a hýždích pět krvavých stop po biči a představení zřejmě ještě zdaleka nekončilo.
"Sakra," zakřičel najednou Mark "copak tady není nic k jídlu, umírám hlady!"
Paní Sora se zjevnou lítostí přerušila výkon trestu a prohlásila:
"Připravily jsme vám dnes pouze studenou večeři. Zítra vás snad pohostíme lépe. I já ale musím být potrestána. Poručte prosím vašemu sluhovi."
Zatímco se tři jeho manželky oblékaly, Mark vyslal zprávu Rayovi:
"Vyřiď to prosím tě rychle a citlivě."
Za půl hodiny už seděli za prostřeným stolem a ochutnávali paštiky, drůbež a plátky masa, které jim nosily čtyři krásné ženy. Dokonce i paní Sora se usmála.
Když dojedli, zavedla paní Sora Marka do jeho komnaty, kde trůnila u zdi obrovská postel s nebesy, a kolem ní byly rozprostřeny podušky ve tvaru tří menších postelí. Celou místnost osvětlovaly dvě vysoké svíce. Přes Markovy protesty ho ženy oblékly do dlouhé lněné noční košile a uložily do postele. Služka se hluboce uklonila a slavnostně pronesla:
"Přeji vám dobrou noc, pane."
Markovy tři ženy se nyní začaly pomalu svlékat a potichu se u toho chichotaly. Zatímco dvě ulehly do svých podušek, Vica vklouzla ke svému manželovi.
"Vaše první žena je k vašim službám, pane," zašeptala.
Takové nabídce bylo těžké odolat a Markem zanedlouho zmítal vír vášně a slasti. Sotva skončil, přilnula k němu další žena a špitla mu do ucha:
"Vaše druhá žena je k vašim službám, pane."
"Vaše třetí žena..."
Vysílený Mark upadl do bezedného spánku.
Probudil ho sluneční paprsek. Sotva se mu s námahou podařilo otevřít jedno oko, uviděl nad sebou rozzářené obličeje tří žen.
"Pane," řekla Lydie, "chtěly jsme vám říct, že jste byl úžasný a..."
"A že máme štěstí, že jsme se staly vašimi manželkami," pokračovala Ida.
"...A že budeme pyšné na to, že nosíme vaše dítě," doplnila Vica.
Obličeje se k němu skláněly čím dál více. Při pomyšlení na nové ranní hrátky Mark vyskočil z postele. Zatímco mu Lydie pomáhala s oblékáním, ostatní připravovaly snídani. Pokud jde o pohodlí, je mnohoženství určitě výhodné. Ray zahájil telepatický rozhovor slovy:
"Troufám si tvrdit, že jsi měl příjemnou, ale ne příliš klidnou noc. A víš, co je na tom nejlepší? Jakmile služka odešla od tebe, vlezla mi do postele s jediným cílem..."
"No a?"
"Abych měl pokoj, musel jsem chtě nechtě uspokojit její choutky, ale bylo to nekonečné, protože ta má pod přísnou tváří hotovou sopku. Potom jsem se vydal do knihovny. Cestou jsem šel kolem komnat hraběte a můžu ti říct, že bude ráno vypadat ještě hůř než ty." Potom android dodal vážně: "Mají stejně pečlivou administrativu jako v Satě, což je pro tento druh civilizací vzácné. Také mají i přes velké ztráty v bitvách poměrně vyrovnaný přírůstek obyvatelstva."
"Logicky by tu ale mělo být daleko více žen než mužů, což ale vůbec není."
"Mají značnou úmrtnost, protože lékařství je tu teprve v plenkách a mnoho jich umírá při porodech."
"Mac Donaldův android se nehlásí?"
"Stále nic. Co chceš dělat?"

"Dáme si osmačtyřicet hodin na rozmyšlenou. Využiješ toho a prohlédneš si město a všechno nahraješ do nejmenších detailů. Chci mít podrobnou zprávu zachycenou v paměti."

8

Třetí den ráno po dobytí města se Mark procházel po hradbách. Potlačil zívnutí, protože i dvě další noci byly náročné a už by si pomalu zasloužil odpočinek. Bohužel byly vyhlídky na odpočinek v nedohlednu: večer se přiřítil do pevnosti vyčerpaný zvěd a ohlásil, že se blíží silná armáda krále Narty. V noci vyslal Mark tajně androida na průzkum, a ten zprávu potvrdil.

Vojsko se objevilo náhle ráno, na brnění vojáků dopadaly první sluneční paprsky.

Ray přišel za Markem na ochoz.

"Je jich přes dva tisíce," řekl. "Pevnost nemůžeme dlouho udržet."

Na čele mladého muže se objevily vrásky. "Vytratíme se, jak jen to půjde," řekl s povzdechem.

V tom okamžiku se za jejich zády objevil baron de Rosta. Jeho ustaraná tvář prozrazovala úzkost a strach.

"Jak jste nařídil, nechali jsme evakuovat město a zvednout padací most. Doufám, že první útok podniknou až zítra a my získáme den k dobru.

Ray ho vyvedl z omylu, když mu ukázal muže nesoucí dlouhé žebříky.

"Musíme na stanoviště," rozhodl hrabě. "Kde se budete bít vy, rytíři Marku?"

"Na této části hradeb. Jsou zde nižší, a proto sem povedou hlavní útok."

"Asi máte pravdu, ale potom bych tu měl být já."

"Ne, vy musíte řídit obranu. Kdybyste padl, vaši muži se ihned vzdají."

Hrabě rád souhlasil a kvapně odešel. Mark se ohlédl a znepokojeně zkoumal pohledem asi deset mužů, které měl na svém úseku k dispozici.

"Jakmile postaví žebříky ke hradbám, začnete házet kameny. Ani jeden voják nesmí vstoupit na val, jinak jsme ztraceni."

Beze stopy nadšení zakývali jeho muži souhlasně hlavami. Člověk nemusel být ani psycholog, aby pochopil, že je jejich bojová morálka nevalná.

"Už teď přemýšlejí, že se vzdají," poznamenal Ray.

"Jaký osud je jen čeká..."

"Stejný jako předešlé obránce pevnosti. Zavřou je do hradní kobky do doby, než se králové dohodnou na dalším příměří. Když je při bojích hodně ztrát, zajatce nezabijí a po válce si je vymění."

"To bych nerad. Nezapomeň, že nás generál Khov čeká za deset dní doma."

Polnice zatroubila a žebříky se začaly šplhat po hradbách vzhůru. Obránci spustili spršku kamení.

"Snaž se nezabíjet. Na osudu bitvy to nic nezmění a my nemáme jediný důvod zasahovat do rovnováhy mezi vojsky."

"Dobře, ale zvyš si sílu ochranného pole. Víš, že nerad vidím, když tě něco bolí."

První útočníci se už stačili vydrápat k ochozům. Mark vytáhl svůj meč. Srazil mohutné chlapisko, které při pádu strhlo všechny ostatní, a pak snadno shodil odlehčený žebřík do příkopu. Po několika minutách se Mark s Rayem bili stále na místě, kam byl veden hlavní směr útoku. Muži pod jejich velením získávali na statečnosti. Nepříteli se přeci jen dvakrát podařilo vystoupit až na cimbuří, ale Rayův energický zásah vždy situaci vyřešil.

Mark byl tak zabrán do boje, že ani neslyšel zvuk polnice, který ohlašoval ústup. S vidinou krátkého oddechu sledoval útočníky, jak se stahují na vzdálenost sto metrů od hradeb a odnášejí své raněné. Vydal se obhlédnout situaci u své jednotky. Pět mužů bylo mrtvých, nebo těžce raněných tak, že nebyli dalších bojů schopni. Ostatní vypadali k smrti vyčerpáni.

Vtom se objevil de Rosta. Byl bledý a na tváři se mu leskl pot. Z jeho levého ramene crčela krev.

"Z tohoto útoku jsme vyvázli jen zázrakem," sípal. "Ztratil jsem polovinu mužů a všechny důstojníky. Při příštím útoku nás smetou."

"Totéž si myslím i já," pronesl chladně Mark.

Hrabě po chvíli váhání, kdy se díval do země, dodal:

"Myslíte, že by utrpěla naše čest, kdybychom se nyní vzdali?"

"Myslím, že rozhodně ne. Sám jste raněn a každou chvíli se tady zhroutíte. A navíc tím ušetříte životy mnoha dalších vojáků."
"Král nás ale žádal, abychom se bránili, jak nejdéle to půjde..."
"Copak jsme to neudělali? Nepřítel se tak jako tak zmocní pevnosti, ještě než zapadne slunce. Kdyby tak záleželo našemu velectěnému panu králi, aby se tato pevnost udržela, nechal by tu silnější posádku."
Na tváři de Rosty se objevila úleva.
"Dobrá, vyšlu vyjednavače."
"Pospěšte si, připravují další útok."
* * *
Mark a de Rosta čekali v předsálí, kde je hlídala silná stráž. Před dvěma hodinami přijal král Narty jejich kapitulaci a oni odevzdali do rukou vyslaného důstojníka své zbraně.
Konečně se otevřely dveře. Mark si s pobavením uvědomil, že si oba králové vybrali k poradám stejnou knihovnu. Král Lura, vytáhlý vysušený muž s prošedivělými vlasy, seděl za stolem, na němž se ještě povalovaly zbytky jeho oběda. Za ním postávalo v uctivé vzdálenosti několik důstojníků. Král si je prohlédl a když se poklonili, řekl:
"Pánové, blahopřeji vám k vašemu bojovému umění i odvaze. Kdybych věděl, jak slabá je obrana pevnosti, pokračoval bych v tažení a nechal tu k obléhání pevnosti jen jeden oddíl. Na každý pád jste teď mými zajatci. Vám, hrabě de Rosto, dám nyní ošetřit zranění. A vy, rytíři Marku, máte nějaké zvláštní přání?"
"Chtěl bych mít při sobě svého zbrojnoše."
"Souhlasím."
Na královo znamení oba zajatce odvedli. Když byli na nádvoří, Mark se hraběte s ironií v hlase zeptal:
"Myslíte, že jsme mohli požádat, aby nám nechali naše manželky?"
De Rosta se obrátil na Marka a rozhodně prohlásil:
"V žádném případě, ty už mají jiné pány." Humor asi nepatřil k jeho silným stránkám, protože ještě dodal:
"Ale slyšel jsem, že někdy mají k zajatcům přístup některé služky, takže nemusíte mít strach."
"Myslím si, že nám noc odpočinku jenom prospěje."
Odvedli je do podzemí jedné z věží.
"Tady ti vedu nové vězně, Kaste," řekl jeden voják. "Dobře je hlídej."
Žalářník byl hrbáč, silně napadal na jednu nohu, ale objem jeho těla byl přitom úctyhodný. Odemkl těžké dveře jedné kobky.
"Vaše nové komnaty, pánové," zachechtal se.
Rozlehlou kobku slabě osvětloval pouze úzký průduch v úrovni stropu. Zařízení bylo skromné: stůl, dvě židle a dva slamníky.
De Rosta, který se až doposud snažil držet se na nohou, padl na židli.
"Ukažte mi vaše zranění," řekl Mark.
Pomohl mu sundat kabátec a odhalil krví prosáklou košili. Dlouhá rána se táhla od ramene až doprostřed hrudi. Pozemšťan utrhl kus svého podolku a namočil ho do vědra s vodou, které stálo v rohu místnosti. Lehce ránu vyčistil a přitiskl na ni složený pruh látky.
"Lehněte si a hlavně se nehýbejte. Musíme zastavit krvácení."
Za posledních paprsků denního světla, dopadajícího průduchem, se vrzavě otevřely dveře a vešel Ray se slamníkem v podpaží. Za ním vešla asi třicetiletá, nuzně oblečená žena s podnosem, který položila na stůl. Zatímco stavěla na stůl džbán s pivem, chléb a kus masa, prohlížela si vězně. Pak se naklonila k Markovi a pošeptala mu do ucha:
"Budu vám nosit ráno a večer jídlo. Když má Kast dobrou náladu, nechá mě tu vždy chvíli déle. Ale dnes ne, dnes se střídali vězni, až jindy."
Když se za ní zavřely dveře, de Rosta se zvedl.
"Mám žízeň," vydralo se z něj potichu.
S Rayovou pomocí se ho Markovi podařilo posadit ke stolu.
"Jezte a pijte," nabádal ho Mark "jedině tak nabudete znovu sil."
Když de Rosta dojedl, Mark se zeptal:

"A stalo se někdy, že nějaký vězeň uprchl?"
"Nikdy! To se nedělá. Toho, kdo by utekl, by žádný panovník nepřijal, a on by musel do vyhnanství."
"Tam na východ?" zeptal se jakoby nic Mark.
"Hluboké lesy začínají dobrý jeden den jízdy odsud. Pak se dojde k hoře, ale nikdo neví, jestli se vyhnanci někde setkají. Nejspíš všichni dřív nebo později zahynou."
V kobce byla teď úplná tma.
"Musíte si teď lehnout," řekl Mark a sám se natáhl na slamník.
"Sleduj našeho hraběte i v noci," sdělil Rayovi telepaticky Mark.
"Ty máš v úmyslu v téhle díře zůstat?"
"Teď stejně nemůžeme nic dělat, ve městě se to hemží vojáky. Vyspíme se a uvidíme zítra."

9

Skřípavý zvuk dveří a příchod služky Marka probudil. Poděkoval jí a obrátil se na de Rostu. Ten nevypadal vůbec dobře: ve tváři byl popelavý a musel poprosit Raye, aby mu pomohl vstát.
"Do rány se dostala infekce. Mohla by z toho být i otrava krve. Škoda, nevypadalo to vážně," oznámil Markovi Ray.
Mark nezaváhal ani na okamžik. Posunkem naznačil androidovi, aby vypnul nahrávání, a řekl:
"Je to dobrák a nerad bych ho viděl umírat, můžeš se o něj postarat a ošetřit ho?"
Ray měl ve tváři téměř lidský výraz. Nenápadně otevřel dlaň, v níž ležela bílá tableta.
"Věděl jsem, že to tak budeš chtít. Tohle antibiotikum by mělo z jeho těla vypudit všechny škodlivé zárodky infekce."
Android vzal sklenici, nalil do ní vodu a rozpustil tabletu.
"Vypijte to, příteli," podal mu nápoj Mark "vypadá to, že máte horečku."
De Rosta hltavě pil a přitom šeptal:
"Dnes mi není valně. Netušil jsem, že zranění může člověka tak unavit."
"Aby vás čert spral," vykřikl Mark. "Jste opravdu odvážný voják. Nedovedu si představit, že bych bojoval s takovým zraněním."
Vešla služka a začala sklízet ze stolu. Za ní vstoupil do kobky malý muž s vrásčitou tváří a impozantním knírem, oblečený celý v černém.
"Jsem dvorní lékař," představil se. "Král mě požádal, abych se na vás šel podívat, hrabě."
Rozhodnými pohyby člověka, který neztrácí zbytečně čas, sundal hraběti z rány Markův nouzový obvaz a ohmatal s neskrývanými obavami ve tváři okolí rány.
"Pěkná rána. Bude lepší, když vás nechám odnést k sobě, kde vás budu mít pod kontrolou a budu vám moci vyměňovat obvazy." Pokynul dvěma strážím, aby hraběti pomohli v chůzi, a obrátil se na Marka:
"Pane, nemějte obavy, za pár dní vám vašeho hraběte vrátíme."
Jeho tón byl suchý a rozhodný, ale cosi v jeho tváři napovídalo, že tomu, co říká, příliš nevěří.
"Má za to, že to má hrabě spočítaný," vyslal Markovi Ray. "Ten se bude divit. Alespoň si bude myslet, že vyléčil otravu krve."
Když osaměli, začali se připravovat na dlouhé čekání na správnou chvíli. Z průduchu k nim doléhal zvuk koňských kopyt na dlažbě a krátké úsečné rozkazy, které prozrazovaly přípravy vojska k odchodu.
Král Narty zřejmě vůbec neztrácí čas, pomyslel si v duchu Mark.
Zívl a lehl si na slamník.
"Myslím, že si dám šlofíka, jenom mi to prospěje. Ty zatím přemýšlej, jak se odtud nejlépe dostáném," pověřil Raye Mark. Za chvíli už spal spánkem spravedlivých.
* * *
"Získal jsi políčko, So, ale já ti za to vezmu jiné. Jsem na tom pořád lépe."
"Nechval dne před večerem, Oxi, tvoji pěšáci teď narazí na sakramentsky dobrou obranu."
"Zatím ale vedu na body já."
"Mně je to fuk."
"S tebou je to pokaždé stejné, když začneš prohrávat, přestane tě hra zajímat."
"To není pravda, Oxi. Teď například pozoruji vyhnance. Víš, že si zvykli na velmi zvláštní mravy? Samci

mají vždy jen jednu ženu, která neslouží pouze k reprodukci obyvatelstva, ale podílí se také na běhu každodenního života. A také zrušili systém trestů."
"Všichni?"
"Muži a ženy se mezi sebou hádají, ale většinou jich pár schytají jenom samci, divné!"
"To je zvláštní, že by to byl nějaký druh civilizačního úpadku? Vzdálené větve jednoho a téhož stromu nenesou stejné ovoce."
"Může taky jít o velmi neobvyklý přírodní vývoj tohoto druhu."
"Na výjimky nevěřím. Všude v kosmu platil odjakživa zákon silnějšího. U humanoidů je silnější muž a ten musí vládnout!"
"To se nedá takhle na základě pár příkladů říct. Přemýšlím, jestli nám naši předci o tomto problému nechali nějaké údaje. Podívám se do databanky."
"Nech už toho filozofování, unavuješ mě. Na to budeme mít dost času později. Radši se pojď honem podívat, nastal čas trestů. Vidíš tamhle tu samici, jak sebou legračně mrská?"
"Kde?... Aha, už ji vidím. A támhle jsou další. Samcům se to asi líbí, ale vypadá to, že samicím moc ne. Myslíš, že tu bolest cítí, nebo to jen tak hrají? Některé vypadají, že trpí doopravdy."
"Jenom si to představují, věř mi. Takovéhle cvičení je nejlepší věc na oběh toho, čemu říkají krev. U těchto minibytostí je někdy těžké rozlišit, co je radost a co bolest."
* * *
Mark se probudil krátce před západem slunce.
"Konečně cítím výbornou formu," řekl si více méně pro sebe, když se protahoval.
Příchod ušmudlané služky s večeří ho přiměl, aby ztichl. Dívka se na něj podívala a usmála se.
"Zítra tu snad budu moci zůstat s vámi déle do noci, dohodla jsem to s Kastem."
"No to je skvělé," zvolal pozemšťan "myslím, že nám to spolu bude klapat."
Přátelsky poplácal dívku po zadečku a ta se krátce uchichtla.
"Jen to vydržte, řekla jsem zítra."
Při jídle vyslal Mark zprávu Rayovi:
"Obávám se, že budu muset tuhle děvenku zklamat, protože mám v úmyslu vypařit se ještě dnes v noci. Vymyslel jsi něco decentního, abychom nevzbudili v žalářníkovi podezření?"
"Dveře jsou zavřeny na závoru se zámkem. Mohu ji lehce přepálit laserem, ale to by bylo moc podezřelé. Zato panty u dveří jsou pěkně prorezlé, takže by neměl být problém je vylomit. Nejsou příliš ostražití, protože, jak nám vysvětlil de Rosta, podle zvyku není přípustné, aby zajatce vůbec napadlo utéct. Divná planeta."
"Tak na co čekáš?"
Android mu pohybem ruky naznačil, aby zachoval klid.
"Půjdeme na to tak kolem půlnoci, zatím si odpočiň..."
Když nadešla příhodná chvíle, Ray zasunul prsty pod dveře a několikrát s nimi prudce trhl směrem nahoru. Zrezavělé panty nekladly velký odpor a Ray zanedlouho vyklonil dveře tak, že se škvírou on i Mark lehce protáhli.
Když vyběhli po schodišti, objevily se před nimi další těžké dveře.
"Nejsou zamčené," zašeptal Ray "ale někdo za nimi stojí."
"Použij anestetikum," nařídil Mark.
Byla to malá nádoba naplněná těkavým plynem. Ray jich měl vždy několik v zásobě v dutině, uzpůsobené v jeho pravém stehně. Kromě nich tam byly také vyživovací tabletky a několik zápalných granátů.
Android podal Markovi žlutou tabletku.
"Na, to je proti účinkům plynu. Nechci tě celou noc nosit na zádech."
Tabletka se rozpustila okamžitě pod Markovým jazykem. Ray mezitím opatrně pootevřel dveře a hodil nádobku na zem, kde se téměř neslyšně rozprskla.
Za chvilku otevřeli dveře, za nimiž spatřili na úzké posteli ležícího Kasta a na něm služku s vyhrnutými sukněmi.
"Pěkná ilustrace do pohádky Kráska a zvíře. Škoda, že jsme je vyrušili zrovna při tak intimním

rozhovoru," pronesl tiše Mark.
Za chvíli dorazili na hradní nádvoří.
"Padací most je nahoře a hlídá ho stráž," poznamenal Ray, "co navrhuješ?"
Pozemšťan se podíval na temné nebe, které pokrývaly husté mraky.
"Nebudem si zbytečně komplikovat situaci. Přeletíme hradby pomocí tvého antigravu. Strážní nás neuvidí, ani kdyby si vykroutili krky.
"A nevyhlásí poplach, až zjistí, že jsme uprchli?"
"Když budeme mít štěstí, zjistí to až ráno. Budou si nejdříve myslet, že jsme se schovali v pevnosti a že jsme utekli až ráno, kdy sem přichází služebnictvo. Jdeme na to!"
"Počkej, zapomněli jsme na zbraně. Nerad bych používal laser při každé prkotině."
Ray zmizel ve tmě. Po nějaké době začínal mít Mark obavy, když se android zase zničehonic vynořil.
"Všiml jsem si naštěstí, kam je schovali. Dokonce jsem našel oba naše meče. Teď se mně pevně drž."
Pomalu se zvedli ze země. Mark v duchu poděkoval inženýrům, že vynalezli tak dokonalé zařízení. Když přelétli hradby, Ray pokračoval ještě několik kilometrů v letu nízko nad zemí. Přistáli v dostatečné vzdálenosti od města, aby je nemohl nikdo sledovat.
"A co uděláme teď, Marku," zeptal se android.
"O obou královstvích této planety máme informací až až, takže můžeme naši misi ukončit."
Mark pokýval hlavou ze strany na stranu, což mělo znamenat, že to, co říká, nemyslí vůbec vážně, ale že chce, aby byla tato jeho odpověď řádně nahrána. Ray s ním podnikl už tolik misí, že v mžiku pochopil, oč Markovi jde.
"Já si myslím, že misi ještě ukončit nemůžeme," odpověděl. "Odhalili jsme, že daleko odtud žije osamocená skupina osob, o níž bychom se měli něco dozvědět. Technici by nám to určitě měli za zlé, zvláště, když máme ještě několik dní k dobru."
Mark se snažil skrýt úsměv.
"Vlastně máš pravdu."
"Co budeme tedy dělat?"
"Přivolej modul. Využijeme noci a poletíme se podívat do lesních oblastí, jestli tam objevíme nějakou vesnici."
"To může trvat ale dlouho, oblast je velmi rozsáhlá."
"Použijeme infračervený detektor, každá civilizace musí přeci mít nějaký zdroj tepla."
Za deset minut už seděli v modulu a Mark si s úlevou natáhl nohy před sebe.
"Škoda že nemáme čas podívat se na Neptuna," povzdechl si. "Přiznávám, že by mně krátká zastávka v umývárně nebyla proti mysli. Všechny výhody civilizace si člověk uvědomí až tehdy, když je bez nich."
Ray mezitím odstartoval. Letěl ve stálé výšce a sledoval palubní monitor.
"Opravdu je tu pás hor, nebo spíše jenom pahorků. Pouze jeden je o něco málo vyšší než ostatní, sotva dva tisíce metrů."
Ray zmírnil rychlost. Modul teď kroužil nad lesní krajinou v širokých obloucích, aby jim při průzkumu terénu nic neuniklo.
"Támhle," řekl Ray a ukázal na svítící bod na monitoru. "Je tam slabý tepelný zdroj."
"Zkus se přiblížit, ale zůstaň v takové výšce, aby nás nemohli uvidět."
Na palubním počítači se zanedlouho objevil zrekonstruovaný obraz dosti velké vesnice.
"Výborně, zaznamenej polohu a poletíme se podívat, jestli tu nejsou ještě nějaké další vesnice."
Modul oblétával krajinu pokrytou hustými lesy v čím dál větších kruzích, ale Mark s Rayem už žádné další lidské sídlo nespatřili.
"Přistáň pár kilometrů od vesnice. Ráno vyrazíme na návštěvu," nařídil Mark.
Když odeslali modul zpět k lodi, Mark usedl na strom poražený bleskem, posunkem naznačil Rayovi, aby vypnul nahrávání a zeptal se ho:
"Co si myslíš o naší misi?"
"Zatím jsme nenašli Mac Donalda a jeho android je stále jak němý."
"A o civilizaci na Urce?"
"Nedá se nic dělat, do zprávy budeme muset napsat: primární středověká civilizace, vývojový stupeň

stejný jako při posledních třech misích."
Mark udeřil pěstí do kolene.
"A to mi právě vadí," rozčílil se Mark, "ti lidé tady jsou přeci odvážní i inteligentní."
"Bohužel ale pořád válčí."
"No právě. Války podněcují tvůrčí schopnosti! Na Zemi bylo také mnoho věcí objeveno v dobách válek, když se lidé snažili zdokonalovat zbraně. Ve srovnání s dokumentací z prvních misí se dá říct, že zbraně tu mají pořád stejné."
"A co z toho vyvozuješ?"
"Nic. Pouze říkám, že se jejich vývoj zastavil, a rád bych věděl proč."
"Možná je to jen náhoda. Na Zemi někdy také uběhla dlouhá doba mezi dvěma významnými objevy."
"Já vím, ale stejně je to divné."

10

Za rozednění Mark zavelel k odchodu směrem k vesnici. Jako obvykle šel první Ray, všechny obranné detektory na jeho těle byly v provozu.
"Pozor, zaznamenal jsem před námi nějaký pohyb. Víš, že má tenhle les špatnou pověst," nahlásil Ray.
Ray se naráz zastavil. Ani ne metr od něj se plazilo zvíře. Bylo to něco jako krokodýl s velkou hranatou hlavou, před kterou vystupovala dlouhá tlama s řadou ostrých zubů. Tělo pokrývaly černé lesklé šupiny, které při pohybu chřestily.
Koncem dlouhého ocasu, opatřeným jakousi koulí s trny, zvíře pravidelně zametalo prostor za ním.
"Dávej pozor, ten jeho řemdih mi připomíná ocas arkturského lva, kterého jsme dostali na Venusii!" vykřikl s obavou v hlase Mark.
Ray vytáhl z pochvy svůj meč. Podařilo se mu zasáhnout hlavu zvířete, ale vzápětí se směrem k němu vymrštil s neuvěřitelnou silou ocas s nebezpečnou zbraní. Elektronický reflex androida byl ale naštěstí rychlejší. Ray pouze nastavil meč a ocas zvířete, vedený setrvačností, se o něj sám přeťal. Ještěr přidušeně zachrčel a pohnul se na svých krátkých nohou dopředu. Ray zvedl meč a zamířil na levé oko. Celou svou vahou nalehl na jílec a hrot meče pronikl hluboko do lebky ještěra. Zvíře sebou několikrát křečovitě zaškubalo, pak znehybnělo.
"Velmi pěkný exemplář, na Urce ještě neznámý," oznámil vítěz souboje.
"Doufám, že nemá v okolí nějaké brášky, pojďme radši pryč," zažertoval Mark.
Pozemšťané se po další půlhodině dostali bez větších nesnází do řidšího lesa.
"Blížíme se k vesnici," prohlásil Ray.
Najednou se nedaleko nich ozval strašlivý výkřik, za chvíli znovu a další výkřiky zněly už jako zoufalý vzlykot. Vrhli se kupředu. Za hradbou křovin spatřili chlapce, jak se zmítá na zemi, jako by se jí chtěl zachytit. Vtom si všimli, že chlapcův kotník je obtočen živou liánou, která se táhla do změti křovisek popínajících kmen obrovského stromu.
I přes chlapcovo úporné úsilí ho živá liána táhla ke stromu. Jeho prsty se křečovitě zarývaly do půdy a snažily se najít záchytný bod. Liána ho ale pomalu a pravidelně, centimetr po centimetru, táhla dál.
"Masožravá rostlina!" vykřikl Mark. "Rychle Rayi!"
Android přiskočil k liáně. Byla velmi tuhá, takže se mu ji podařilo přeseknout až napotřetí. Mark mezitím přiběhl k chlapci a vzal ho do náručí.
Ray odvázal od chlapcova kotníku úpony liány, která zanechala na jeho kůži fialové modřiny. Chlapec zalykavě plakal a tiskl se křečovitě k Markovi.
"No tak, neboj se, jsme přátelé," řekl tiše Mark.
Jeho klidný hlas měl tišící účinky.
"Děkuji, pane, bez vás by mě ta liána dostala."
"Kde bydlíš?"
Chlapec ukázal směr rukou.
"Vesnice je asi čtvrt hodiny chůze odtud." Snažil se postavit se na nohy, ale upadl s úpěním zpět na zem.
"Kotník... Nemůžu na něj došlápnout."
"To nic není," řekl Ray, "za dva dny o tom nebudeš ani vědět. Teď tě ale ponesu, pojď."

Ray vzal chlapce do náručí a vydali se směrem k vesnici, která začala za chvíli prosvítat řidnoucím porostem. Tvořilo ji asi třicet chýší a deset domů z kamene a dřeva, kolem nichž se táhl obranný val z vysokých špičatých kuláčů.
"Primitivní, ale účinné," poznamenal Mark.
Příchod Pozemšťanů nesoucích v náručí chlapce vyvolal ve vesnici rozruch. Z jednoho domu vyšel vysoký hubený muž s bílými vlasy.
"Co jste udělali s mým synem! Ihned ho pusťte!"
Oba cizince ihned obklíčili muži s kopími, výhružně trčícími v rukou.
"Jsou to přátelé, otče, zachránili mě před masožravou liánou."
Chlapec se pustil do poněkud zmateného vyprávění, během něhož ho Ray postavil na zem, zkřížil ruce na prsou a poslouchal. Muž, který se na ně předtím obořil, promluvil k chlapci přísným tónem:
"Jdi za matkou, vysvětlíme si to později." Poté se obrátil k cizincům a řekl: "Jmenuji se Bror a jsem náčelník vesnice. Děkuji vám za život mého syna. Pokud přicházíte v míru, buďte vítáni."
"Proti nikomu nebojujeme, jenom bychom si zde rádi pár hodin odpočinuli," řekl Mark.
Náčelník pokynul hlavou a vybídl je:
"Prokažte mi čest a pojďte do mého domu."
Místnost, do které vstoupili, byla velmi spoře zařízená. Když usedli, starší žena jim přinesla dřevěné kalíšky a zadrmolila:
"Ať vám bůh zaplatí za spásu našeho nejmladšího."
"To je moje žena Lona," řekl Bror.
Když jim žena nalila do kalíšků jakousi tekutinu, pokračoval: "A teď si připijme. Bohužel se zde nedaří vínu, přijměte tedy alespoň toto lehké pivo."
Nově příchozí mlčky pili nápoj, který byl bohužel nevalné kvality.
"Ještě štěstí, že tu dlouho nepobudeme," vyslal k Rayovi telepaticky Mark, "dostal bych tu docela určitě žaludeční vředy."
"Mohu se zeptat, jaká náhoda vás sem zavedla?" zeptal se Bror.
Zdánlivě nevinně položená otázka určitě nebyla pouhou zdvořilostní frází. Mark v několika větách vylíčil svůj život rytíře a své poslední bitvy.
"V kobce jsem se rozhodl, že nebudu čekat na nové příměří a další vojenská tažení. Nemohu žít tím, že budu celý život válčit. Slyšel jsem, že tady v lesích přebývají lidé jako vy, a tak jsem se sem vydal."
Náčelník pokynul spokojeně hlavou.
"Tato vesnice byla založena mým pradědečkem asi před jedním stoletím. Původně se zde bez cíle potulovali lidé, kteří utíkali před válkou a před zvyky, které válčení s sebou přináší. Přicházeli další a další. Zpočátku jich nebylo mnoho, protože žít v tomto lese je velmi nebezpečné."
"Cestou jsme narazili na ještěra s dlouhým ocasem," řekl Mark.
"To jsou ptarové. Před nimi musí být člověk velice ostražitý. Nevím také, jestli byste našim zvykům přivykli. Žijeme například každý jen s jednou ženou, kterou milujeme a které si vážíme. Dělíme se s ní o všechny strasti i slasti života jako rovný s rovným. Nepraktikujeme žádné tresty, ani násilí."
"To je myslím velmi moudré."
"Jsme velmi prostí lidé. Obděláváme malá pole, která musíme vždy vyrvat z moci lesa a lovíme zvěř. To, že jsme utekli před válkami, kterými se baví naši králové, ale neznamená, že bychom byli zbabělci. Každý obyvatel vesnice je připraven položit za záchranu naší společnosti život. Pokud byste chtěli u nás zůstat, musíte také pracovat. Pro začátek můžete pomoci kácet stromy, nebo sbírat pod horou žlutou zem, z níž získáváme železo."
"To všechno je pro mě nové, nejsem na to zvyklý, budu si to muset rozmyslet," řekl Mark, jako by váhal... "Vlastně tady také hledám přítele, který mi byl více než bratrem. Odešel sem je to tak asi měsíc."
Markův tep zrychlil, když slyšel Brorova slova:
"Rytíř Duck! Přišel s mužem, který se velmi podobal vašemu zbrojnoši."
"Je to jeho bratr," odpověděl s úsměvem Mark. "A nevíte kde nyní jsou?"
"Zůstali tu jen dva dny a pak se vydali směrem na východ. Chtěli prý prozkoumat horu. Rytíře Ducka to velmi zajímalo. Stále měl takový nepřítomný pohled, jako by mu v mysli přebýval nějaký zlý duch."

"A měli s sebou koně?"
"Ne, přišli pěšky jako vy. Snažil jsem se je přesvědčit, aby nikam nechodili, protože za horami nikdo nežije."
Mark byl rozhodnut. Vstal a oznámil náčelníkovi:
"Děkujeme za vaše přijetí, ale musíme pokračovat v cestě. Musím svého přítele najít."
"To je hotové šílenství. Zůstaňte alespoň den, jenom abyste si odpočali."
"Bohužel to není možné. Přísahal jsem, že svého přítele najdu a přivedu zpět."
Mark se chvatně rozloučil a už si to rázoval pryč, sledován Rayem. Zastavili se až při západu slunce. Mark zahnal u potoka několika doušky žízeň, a zatímco se mu v ústech rozpouštěla tableta s umělou výživou, říkal Rayovi:
"Takže teď máme jistotu, že tu Mac Donald byl. Logicky vzato by měl poté, co ho král poslal do vyhnanství, misi ukončit a dopravit se zpátky na loď."
"Jasně, ale zvědavost objevit nové společenství, o němž nemá SDPP ponětí, ho táhla dál."
"Brzy ale z vesnice odešel. Náčelníkovo vysvětlení, že byl Duck mimo sebe, se mi nezdálo. Jak ho znám, je to člověk, který umí užívat života, a nevěřím, že by podlehl nějakým psychickým neurózám či metafyzické úzkosti."
"Co tedy budeme dělat?"
"Než padne tma, trochu si odpočinu a ty zatím přivolej modul. Nemám náladu prosekávat se několik dní tímhle šíleným pralesem. Nezbývá moc času a navíc už děláme něco, na co nemáme od Khova rozkazy."
Mark se uložil na měkký měch a zavřel oči. Najednou pocítil podivné chvění, jako by se mu do hlavy vkrádala jakási nejasná myšlenka. Reagoval instinktivně tak, že se v mysli soustředil na nedávnou noc, kterou strávil se svými třemi manželkami. Nutkavý pocit v hlavě za chvíli přešel a Mark usnul.

11

"To je divné," řekl So, "do vesnice vyhnanců přišel nějaký nový člověk."
"Soustřeď se raději na hru. Mé vojsko se blíží k hlavnímu městu."
"Musíme stejně chvíli počkat, než se všichni pěšáci seřadí na bojišti... Jsou to divné bytosti, sami si vymysleli zákony, které všichni dodržují."
"Vždyť jsem to říkal, degenerující odpadlíci od společnosti."
"Pokud to není naopak, možná právě zakládají novou civilizaci. Podívej, ti noví vyhnanci odcházejí."
Ox se napojil na myšlení svého druha.
"Toho znám. Díky němu dobyli v poslední bitvě město. Škoda že už je mimo hru. Doufal jsem, že spolu se svým přítelem, který se právě uzdravuje, zasáhnou znovu do bojů. Byli by velkou posilou, ve dvou poráželi celé hory tvých pěšáků."
"Podívám se, co mu probíhá v mysli," rozhodl So. Po chvíli, když se napojil, řekl: "Myslí na to, co bylo. To jenom potvrzuje, co už ti tvrdím dávno: při jejich spojování se samicemi nemyslí tito samci jenom na reprodukci, ale také na rozkoš. Tenhle mi to jenom potvrdil."
"Podivná rozkoš, nerozumím tomu," odpověděl Ox.
"Já taky ne, ale naše materiální složení je úplně jiné."
Ox se zamyslel a dodal:
"Uvidíme později, až budeme mít materiály z naší databanky. A, máme tam mezi vojáky nějaké rozbroje. Alespoň se před další bitvou pobavíme."
* * *
Modul se vznášel nízko nad lesem.
"Nic jsem zatím nezachytil," povzdychl si Ray. "Nevíme, kam se Mac Donald vydal a jestli tudy vůbec šel. Může se taky procházet po úplně jiných koutech planety."
"Tuším, že je rozluštění záhady před námi. Sleduj dál všemi detektory povrch planety," zabručel zamyšleně Mark.
Najednou Ray vykřikl:
"Mám to, něco se ozývá!"
Ray zaměřil směr signálů a zanedlouho se na monitoru objevily jasnější obrysy.

"Podívej se na úpatí nejvyšší hory!"
"To je modul!" zvolal Mark, "přistaň hned vedle."
Po deseti minutách už pozemšťan seskakoval na zem.
"Mac Donaldův stroj," potvrdil Ray, "takže je stále na Urce."
Mark si prohlédl modul a musel konstatovat, že je v naprostém pořádku.
"Neodeslal ho na loď, to tedy znamená, že počítal jen s malým zdržením."
"Nebo ho měl připravený k rychlému ústupu," poznamenal Ray.
"Musíme tady zůstat do rána, abychom zaznamenali naši polohu. Odešli modul na loď, noc přečkáme v Duckově."
Za paprsků nového dne začal Mark zkoumat strmou skalní stěnu. Na úpatí hory les končil a dál byla pokryta jen ostrou trávou. V určité výšce už nebyla ani tráva, jen holá skála.
"Duck není zrovna milovník pěších túr," usmál se Mark "to, že přistál s modulem tady, znamená, že cíl jeho cesty není daleko."
Ray, který mezitím prozkoumával terén detektory, ukázal prstem na otvor ve skále:
"Támhle, kde končí tráva, je nějaká jeskyně. Nevím ale, jak je velká."
Mark nečekal, až Ray dopoví větu a vyrazil dopředu.
"Malá ranní rozcvička mi jenom prospěje..."
Po strmém svahu postupovali s obtížemi a pomalu. Po chvíli chůze se Mark zastavil a pohlédl na les, který se pod ním rozprostíral jako zelený oceán. Zdálo se mu, že v dálce na horizontu rozpoznává obrys pevnosti Kora. S potěšením si představil, jak se Kast asi tvářil, když se ráno probudil. Dva vězni uprchli! Chudák, ani si moc nezašpásoval se službou. Vzpomněl si na Risu a na její matku, která se mu za jeho čin tak sladce odvděčila. Do mysli se mu opět vkradla nutkavá myšlenka, bylo to silnější než on. Stejně jako večer se ji snažil zaplašit tím, že si vybavoval zážitek z noci strávené s Risou. Myšlenka zmizela stejně náhle, jak se objevila.
"Vůbec se mi to tu nelíbí," zavrčel Ray, "nevím, jestli by nebylo moudřejší vrátit se na Neptun. Splnil jsi svůj úkol přesně podle generálových rozkazů."
"To máš pravdu. Víš ale dobře, že bych se pak na sebe nemohl ani podívat. Na této planetě je určitá záhada a já neodletím, dokud ji neprozkoumám!"
"Myslel jsem si to," řekl s nelibým úsměškem Ray. "Dobrá, když jinak nedáš. Pojďme dál."
Za půl hodiny dorazili ke vstupu do jeskyně, který měl sotva dva metry na výšku a metr na šířku.
"Zapni reflektor," řekl Mark.
Pod krkem androida se rozsvítil kužel světla, který jim ozářil asi padesátimetrovou chodbu do vnitřku hory.
"Jdeme," řekl Ray, "snad tu není nějaký zlý domácí."
Na konci chodby je čekalo malé zklamání, protože dál byla chodba zavalena obrovskými balvany.
"Je tu postranní štola," všiml si Ray. "Je ale pořádně úzká. Uvidíme, kam vede."
Malý tunel sestupoval v zákrutách čím dál níže do hory. Za poslední zatáčkou oba strnuli a bez dechu pozorovali podívanou, která se před nimi otevřela. Byli v ohromné jeskyni, uprostřed které svítily dvě oranžovočervené koule. Jejich svit ozařoval stalagmity a stalaktity, jež se k sobě po celá staletí blíží, aby se nakonec spojily.
Mark najednou ucítil, jako by se kolem něj obtáčela neviditelná pevná síť.
"Pozor!" vyslal k němu Ray, "nehýbej se. Je tu velmi výkonné silové pole."
Pozemšťan, který nyní zaznamenával androidovy psychické vlny velmi slabě, se snažil stát nehnutě. Tlak postupně slábl. Mark najednou ucítil, jak ho neznámá síla pomalu zvedá a jak se pohybuje prostorem. Svit obou koulí nyní přešel do jasně červené. Už si myslel, že narazí do stěny, když se začal pomalu snášet v hloubi jeskyně. Silové pole najednou zmizelo. Marka, který byl asi půl metrů nad zemi, tato změna odhodila stranou, a kdyby ho Ray nezachytil, určitě by upadl.
Když znovu nabyl rovnováhy, udělal několik kroků směrem ke koulím, ale narazil do neviditelné stěny. Snažil se do ní strčit ramenem, ale bez úspěchu: překážka se ani nehnula.
"To je marné, tady by nepomohla ani raketa," sdělil mu Ray.
Najednou se za nimi ozval hlas, až sebou Mark leknutím trhnul. Spatřil obrys postavy opírající se o stěnu

jeskyně.
"Kdo jste?" zeptal se Mark.
"Sam II, android kapitána Mac Donalda!"
"Proboha, to je dost. Hledáme vás celou věčnost! Kde je Duck?"
Stín ukázal na zem, kde ležela jakási zhroucená postava. Mark se sehnul a ve světle reflektoru spatřil svého přítele, vyhublého, zbídačeného a zjevně na pokraji bezvědomí. Přesto, když s ním silně zatřásl, Mac Donald ztěžka otevřel oči.
"Marku," zašeptal, "neměl jsi mě hledat, teď jseš vězněm stejně jako já."
Mac Donald upadl okamžitě do polospánku, pak malinko otevřel oči a pohlédl na svého androida.
"Co se stalo, že je v takovém stavu?" zeptal se Mark.
"Umírá hlady," odpověděl nevzrušeně Sam. "Drží nás tu už dvacet šest dní a nedali nám ani jednou najíst. Všechny potravinové tablety už jsem mu dal. Při životě ho už drží jen voda stékající po stěně." Rukou ukázal na malé, ve skále vyhloubené otvory, z nichž vytékaly pramínky vody.
"Vyvrtal jsem je digitálním laserem, vody je ale málo, kdybyste se chtěli napít, musely by se vyvrtat další."
"Co jsme dorazili na Urku, snažíme se s tebou spojit, ale marně. Proč jsi neodpovídal?"
Android ukázal směrem k neviditelné stěně:
"Tohle silové pole nepropouští žádné elektromagnetické vlnění."
"Mark se obrátil na Raye:
"Můžeš Duckovi nějak pomoci?"
Ray odpověděl až po krátké odmlce:
"Už jsem musel sáhnout do zásob. Potravinových tablet mám pro dva lidi tak nanejvýš na šest dní."
"Na tom nezáleží. Buď se nám podaří utéct, nebo ne a pak houby záleží, jestli vydržíme o pár dní více či méně!"
Ray zalovil v dutině na pravém stehně, kde měl schránku s první pomocí, a vytáhl injekční stříkačku, kterou naplnil tekutinou ze dvou ampulek.
"Je tam něco na posílení srdeční činnosti a trochu vitamínů. To je všechno, čím mohu teď sloužit."
Ray vyhrnul Duckovi rukáv a vpíchl mu obsah stříkačky rovnou do žíly. Krátce nato Duck otevřel oči a Ray mu strčil pod jazyk potravinovou tabletu.
"Pomalu ji nech rozpouštět," poradil mu a Ray a trochu mu podepřel hlavu. Nešťastník se zmohl pouze na to, že na znak souhlasu přivřel oči. Mark poručil Samovi, aby mu dal napít.
Android uchopil plastikový sáček, který visel na skalní stěně a v němž bylo asi čtvrt litru zachycené vody.
"To je moje sklizeň za poslední čtyři hodiny."
Opatrně nahnul sáček k Duckovým ústům a obsah mu nalil do lehce pootevřených rtů. Za chvíli se už Duck mohl posadit, rozhlédl se kolem sebe a pokusil se o úsměv.
"Ani nevíš, jak rád tě vidím," zašeptal sotva slyšitelně Duck. "Byl bych ale radši, kdybychom se viděli někde jinde." Ukázal rukou před sebe a pokračoval: "Viděl jsi ty dvě věci? Podle Sama je to natřískaný energií v nejčistším stavu a dokonce to vykazuje nějakou inteligenci."
"O tom nepochybuji. Vypadají totiž jako bzikové."
"Neříkej mi, žes už někde podobný kapesní atomový bomby viděl?" zasmál se Duck.
"Takovéhle přímo ne, ale asi před šesti měsíci jsem viděl něco velmi podobného. Tenkrát to ale byla věc víceméně sympatická, velkorysá, a navíc měla docela smysl pro humor."
"Tak ten tyhle určitě nemají. Vůbec jsem s nimi nemohl navázat komunikaci, i když jsem křičel, až jsem přišel o hlasivky."
"Bzikové nemluví ani neslyší jako my. Jejich vnímání je čistě mentální povahy."
Mac Donald protáhl udiveně obličej.
"Když jsme se zastavovali u vyhnanců, měl jsem pocit, jako bych slyšel jakýsi vnitřní hlas, který říkal: podvádíš, podvádíš... Myslíš, že to mohli být oni?"
"Je to možné, i když nevím, co by to mohlo znamenat."
"Co chceš dělat?"
Mark neodpověděl. Nechtěl se chlubit psychickými schopnostmi, které získal po vegetálním dopingu, který mu podstrčil Ray.

"Vysvětlím ti to později, teď mě nech chvíli přemýšlet."
Zavřel oči. Snažil se zaměřit svou paměť na tehdejší setkání s bzikem a zanedlouho se mu podařilo dosáhnout mentálního spojení. V duchu svých komunikačních partnerů ucítil určitý údiv.
"Kdo jste a jak se jmenujete?"
"Jsem nebohá bytost, kterou jste uzavřeli v silovém poli."
"To není možné. Pozemšťané nemají telepatické schopnosti."
"Jsem jednou z výjimek mezi lidmi, která tohoto přenosu schopna je. A vy jste bzikové, že ano?"
Účinek tohoto prohlášení byl ohromný.
"Jak znáte naši rasu?"
"Setkal jsem se s vašimi kolegy, ti ale vrazi nebyli."
Přídomek Oxa i Soa trochu pobouřil.
"My ale také nejsme. Nikoho se zničit nesnažíme."
"To tedy jste. Nechali jste mého přítele zemřít hlady."
"To proto, že podváděl," ohradil se Ox. "Udělal chybu a my museli kvůli němu začínat novou hru."
Mark si ihned vzpomněl na baronova slova. Válka, která začala asi tak před měsícem, byla na nějakou dobu přerušena krátkým příměřím. Je možné, že Bzikové zasáhli přímo do válek mezi královstvími?
"Ať už je to jak chce, nemáte právo ho nechat umřít."
"Chtěli jsme ho pustit, jakmile hru dohrajeme. Navíc se k nám nechoval vůbec přátelsky. Poslal na nás zbraň, kterou jsme museli zničit."
"Kdybyste se mu už chtěli pomstít, mohli jste být čestní a rovnou ho zabít a nenechávat ho umírat takhle bolestivě a pomalu."
"Když měl hlad, tak proč se neozval?" prohlásil jeden z bziků.
"A jak by se měl ozvat, když nevnímáte zvuky? Pokoušeli jste se prozkoumat jeho mysl?"
Po krátké pauze se jedna z koulí ozvala:
"To je pravda, Oxi. Má pravdu, na to jsme zapomněli."
"Doufám, že je nechceš pustit, So!?"
"To ne, ale musíme je živit. Myslím, že jsem na něco přišel."
"Ale pospěš si, brzy bude čas trestů, a nerad bych to dnes zmeškal."
Kontakt zmizel a Mark otevřel oči.
"Tak co?" zeptal se Mac Donald.
"Jsou to opravdu bzikové. Psychicky jsou ale na úrovni malých dětí."
Najednou jako by se vzduch v jeskyni zachvěl. Pozemšťané s pocitem úzkosti sledovali, jak se směrem k nim prostorem jeskyně blížily dva předměty. Najednou před sebou uviděli obrovský kus pečeného masa a soudek piva. Duck se těžce zvedl.
"Proboha, Marku, řekni mi, že se mi to nezdá."
Ray odřízl nožem plátek masa.
"Vypadá, že je báječně upečené," oznámil.
Oba pozemšťané se do masa hltavě zakousli a Duck vypadal, že jím snad zadáví.
"Jez pomalu," řekl Mark, "nezapomeň, že ses teď dlouho postil. Raději si maso nakrájej, neboj, neodletí."
"Kdo ví," zažertoval jeho přítel, "máš ale pravdu..." Zjevně nerad na chvíli přestal jíst a řekl: "To mi tedy řekni, jak jsi to dokázal? Zatímco já tu měsíc umírám hlady, ty dostaneš jídlo za chvíli."
"Stačilo je zdvořile požádat. Neporozumění mezi vesmírnými rasami pramení často z nemožnosti komunikace."
"Cestovat se zkušenými lidmi se vyplatí," zasmál se Duck. "Nemám nic proti, když teď zapojíš svoji diplomacii a dostaneš nás odsud."
"To bude horší," povzdechl si Mark. "Budu od tebe potřebovat pár informací. Proč ti například říkají, že podvádíš?"
Duck nejdříve trochu svraštil čelo, ale vzápětí se mu pohled rozzářil a odtrhl si kousek masa.
"Nevím. Přistál jsem u statku barona de Rosty a pak jsem se vydal ke králi Olakovi, který shromažďoval vojsko. Dva dny na to došlo k menší bitce a protože jsem kopí nedržel v ruce poprvé, král si mne všiml a

jmenoval mě baronem. Potom jsme začali obléhat jedno velké město, Henon. Cestou jsem se seznámil s jedním sympatickým mladým šlechticem. Když jsme se pak spolu při útoku dostali za hradby, měli jsme kolem sebe dvacet chlapů a ti by nás byli za normálních okolností rozsekali." Duck si utípl trochu masa a pokračoval: "Dobře víš, že nikdo není při misích úplně nestranný. Já se navíc vždycky nechám strhnout, a tak jsem nemohl připustit, aby tohohle mladíka, který mě považoval za přítele, před mýma očima jednoduše zabili. Poprosil jsem Sama, aby nám pomohl. Byl to vlastně on, kdo vyřídil stráže, a tak jsme tam vydrželi do příchodu posil."
"Jestli tomu dobře rozumím, tak Samova akce zvrátila osud bitvy," řekl Mark.
"Musím přiznat, že asi ano. Normálně by k dobytí pevnosti bylo třeba útoků několik."
Mark potichu zaklel.
"Bzikové zaregistrovali, že jsi jednal mimo práva, jež ti přísluší, a že jsi zneužil svoji moc."
Mac Donald pokrčil rameny.
"Nejdříve jsem si ničeho nevšiml. Král mi poděkoval za moji udatnost a vojáci se rozešli do ulic, aby prožili, jak říkají, noc násilí."
Mark si vzpomněl na Risu a nenápadně se pousmál.
"My jsme také dobyli jedno město."
Duck vybuchl smíchy a vrazil příteli herdu do zad.
"Jak tě znám, nenechal sis to ujít."
Mark se snažil na tváři vykouzlit nevinný výraz.
"Pouze jsem ochraňoval jednu rodinu od vilných vojáků."
Duck, který si o jeho vysvětlení myslil své, pokračoval:
"Špatné to začalo být až druhý den. Král si mě zavolal a oznámil mi, že jsem neuposlechl jeho rozkazů a že mě posílá do vyhnanství. Můj přítel šlechtic tomu nechtěl uvěřit. Snažil se mi nějak pomoci, ale marně, král ho ani nevyslechl. V tu chvíli se mi to hodilo, protože to, co jsem se o jejich civilizaci potřeboval dozvědět, jsem se dozvěděl. Chtěl jsem ale prozkoumat skupiny vyhnanců a doplnit tak zprávu." Mac Donald svlažil hrdlo několika doušky piva přímo ze soudku a pokračoval: "Víš, že nemám rád dlouhé projížďky na koni, a tak jakmile jsme byli z dohledu, přivolal jsem modul. Tam jsem zažil první psychické šoky. Podvádíš...podvádíš... Bylo to hrozné."
Vtom Mark zvolal:
"Aha, už to mám, oba králové jsou pod kontrolou bziků. V noci je neřídí, ale přes den ano. Proto ti král Olak nejdříve poděkoval, ale druhý den ráno tě poslal do vyhnanství."
"A proč to dělají?"
"To ještě nevím," řekl Mark, "pokračuj."
"Dva dny jsme strávili u vyhnanců. Hezky mě přijali, je tam takový sympatický náčelník, akorát že jsem měl ty psychické stavy stále častěji. Nedalo se to vydržet. Občas se mi zjevovala tahle hora, a tak jsem se rozhodl, že ji prozkoumám. Když jsem pronikl až do jeskyně, zajalo mě silové pole jako tebe. Přiznávám, že jsem zazmatkoval a přikázal Samovi, aby přivolal loď, kdyby bylo potřeba použít raketu."
"Aha, proto ti loď zničili. Teď je to jasné. Už začínám mít jasno. S chutí si chvilku zdřímnu. Budu potřebovat hodně sil, abych navázal komunikaci."

12

Po rychlém obědě, který Duck nezapomněl pochválit, se Mark usadil do co nejpohodlnější polohy a zavřel oči. Brzy se mu podařilo navázat kontakt s jedním bzikem.
"Co ještě chceš," zeptal se ho udiveně bzik. "Najíst jsi dostal! Chceš ženu? Třeba Risu, na kterou tak myslíš?"
"Ne. Snažím se pouze porozumět tomu, co se tu stalo. Jste bytosti z mezihvězdného prostoru. Kdy jste sem přiletěly?"
"Není to tak dávno, asi před dvěma stoletími."
Mark věděl, že bzikové žijí běžně několik set tisíc let a nemohou mít stejné pojetí času jako lidé.
"Stali jste se pány této planety?"
"Vůbec ne, jen tak trochu laškujeme se zdejšími králi."

"Chováte se nepřípustně, mařite tisíce lidských životů! Jakým právem to děláte?!"
Pozemšťan ucítil, že výčitka bzikovu mysl přeci jen zasáhla.
"Nikoho nezabíjíme!"
"V každém boji jsou mrtví a ranění."
"Co na tom záleží. Žijí prostřednictvím svých potomků. Snažíme se zajistit budoucí generace, takže genetický kód není narušen."
"To tak úplně pravda není!" ohradil se Mark, "jsou milióny možných kombinací mezi chromozomy. My se snažíme vidět každého lidského tvora jako jedinečného a nenahraditelného."
Tento argument mezihvězdnou bytost zřejmě zasáhl, protože Mark zaznamenal okamžik, kdy přemýšlela.
"Má pravdu, Oxi. Matematicky vzato je šance, že budou dva lidé identičtí, minimální."
"Nicméně se nám podařilo zachovat po dvě tři generace stejné charakteristické znaky. A také se snažíme, aby byl počet našich pěšáků stejný,"
"Proto podporujete mnohoženství, že ano?"
"Ano, plodnost žen je omezená, a proto jich musí mít muž, který žije díky válkám krátce, za život několik. Tak je i přes ztráty zachována rovnováha populace."
"A proč jste nechali zavést pravidelné znásilňování žen v každém dobytém městě?"
"Ze stejného důvodu. Jedná taková noc nahradí alespoň částečně ztráty ze dne. Navíc tak dochází k míšení genů mezi severem a jihem."
"A na zvyk trestat ženy jste také přišli vy?"
V Markových neuronech se zvedla vlna smíchu.
"Přišlo nám komické, jak při tom ty samice směšně kvičí a kroutí se."
"Ale vždyť to je strašné! Cožpak nevíte, že při tom trpí?"
Bzikové se na chvíli zarazili.
"Nikdy při trestech žádnou samici nezabili a ženy mají navíc více krve."
"Ale vždyť trpí!"
"To je možné," připustila po chvíli jedna z bytostí. "V každém případě jsme zjistili, že je samci trestají rádi. Zvyšuje to jejich sexuální choutky, a zajišťuje tak pravidelnou obnovu obyvatelstva."
Mark už nevěděl, jak dál, a tak řekl:
"Nemáte právo zasahovat svými fantaziemi do života jiných bytostí. Měl jsem za to, že bzikové mají atavistickou paměť, která jim přináší moudrost."
Obě koule dostaly sytě červený nádech, zatímco Mark ucítil v hlavě bolestivý pocit hněvu. Musel sáhnout až na dno svých sil, aby se mu podařilo vyvolat v neuronech hradbu schopnou vydržet takovou mentální sílu, ale přesto se mu podařilo zachytit ještě několik slov.
"Už nás štveš. Jsme mladí, není nám ještě ani tisíc let, a tak se chceme ještě před studiemi trochu pobavit. A teď nás nech, máme práci."
Druhá koule řekla:
"Podívej, Oxi, tvoje vojsko se chystá k útoku na mé hlavní město."
Od této chvíle Mark cítil jen útržky jejich konverzace, výkřiky radosti, zklamání a lítosti.
"Podívej támhleten, snaží se vylézt na hradby po žebříku... teď se zastavil...padá... To je škoda."
"A támhle ten človíček s modrým erbem, už skolil čtyři vojáky... a ten padající žebřík, kolik je na něm lidí."
Mark se vyčerpaně zhroutil na zem. Na čele se mu perlily kapičky potu. Mozkem mu probíhaly bolestivé záchvěvy a na oční sítnici mnohobarevné záblesky.
Ray se nad ním starostlivě sklonil a do úst mu vložil tabletku.
"Zaznamenal jsi všechno?"
"Neunikla mi ani věta."
Mark uhnul před Mac Donaldovým zpytavým pohledem a zavrčel:
"Jsou to děti, pitomý děti, nic víc... Bohužel mají ohromné schopnosti, něco jako kdyby mohli sledovat deset sto tisíc monitorů naráz. Vyrábějí si vlastní programy a podle svých nálad ovlivňují skutečnost, jako by to pro ně byl nějaký film, ne film ne, jsou to pro ně šachy, kde mohou táhnout, jak se jim zachce. Děti, pitomý děti."

Duck si více méně sám pro sebe zabrumlal:
"Teď už chápu, proč se oba králové po uzavření příměří zase vracejí zpět do své země a nesnaží se hájit dobyté území."
"Co chceš, jsou jako hráči šachu. Na začátku každé partie seřadí pěšáky a začínají znovu,"
"Myslíš, že mají v úmyslu nás někdy odsud pustit?"
"Nemám ponětí, ale vzhledem k jejich pojetí času jsou pro ně dvě století jako pro nás zítřek, takže to určitě nebude tak hned."
"Strašná představa," zaklel Duck. "Ta moje nová holka na mě ale tak dlouho čekat nebude."
"Horší na tom je ale to, že jim překážíme v jejich hře. V návalu vzteku nás mohou zničit, asi jako když dítě zašlápne brouka." Markovou hlavou projel pichlavý impuls, až se jeho obličej stáhl do bolestivé grimasy. "Musím si na chvíli odpočinout."
Mark zavřel oči, a přestože ležel v nepříliš pohodlné poloze, okamžitě usnul.
* * *
První věc, kterou Mark spatřil, když otevřel oči, byl Duck polykající snad celou kotletu.
"Řídím se tvými radami," řekl, "jídlo je základ."
Mark se hlučně protáhl.
"Taky si asi něčeho zobnu." Obrátil se na Raye, který mu podával jídlo: "Napadá tě něco, jak se dostat ven?"
První odpověděl ale Mac Donaldův android.
"Do silového pole se nedá vstoupit." Otočil se a rukou ukázal na skalní stěnu za nimi: "Tady je asi sto metrů skály. Když jsem hledal vodu, zjistil jsem podle vrtů, že v tomto místě je skalní stěna nejslabší."
"Bylo by možné provrtat tunel?" zeptal se Mark.
"S našimi digitálními lasery by to trvalo několik týdnů, potřebovali bychom spíše dezintegrátor," odpověděl Sam.
Mac Donald sprostě zaklel.
"Můžeme poděkovat těm idiotům, kteří nařídili omezit výzbroj androidů. Dal bych svůj roční plat za to, aby se mi teď jeden z těch volů dostal do rukou. Upravil bych mu ciferník, že by se nestačil divit."
Mark si promnul oči. Všiml si, že se ve výrazu Rayova obličeje něco změnilo.
"Možná bych něco měl..."
Nečekal, až mu ostatní položí všichni stejnou otázku, a pokračoval: "Ve spěchu, v jakém spěchu jsme odjížděli na misi, jsem neměl čas zajít k technikům, aby mi dezintegrátor odmontovali. Myslel jsem, že bude stačit, když si ho pouze odpojím."
"Takže..." začal větu Mark, ale Ray ho nepustil ke slovu.
"Takže ho stačí zapojit a navázat kontakt se zdrojem. Když mi Sam pomůže, mohli bychom to zvládnout."
"Skvělý," zvolal Mac Donald, "už tu nemůžu vydržet ani minutu.
Mark ale jeho nadšení hned zchladil, když mu hlavou ukázal na dvě zářící koule:
"Myslím, že nebudou nadšení, že se jim mícháme do hry. Musíme být opatrní. Prozatím se Rayi pokuste uvést dezintegrátor do chodu.
"Jaký máš tedy plán?" zajímal se živě Duck.
"Musíme počkat, až budou bzikové plně zabráni do hry. Kolik je hodin?"
"Šest ráno," ozval se Ray.
Mark zavřel oči a rychle se mu podařilo navázat spojení s jedním bzikem. Vypadal velmi naštvaně.
"Co po nás pořád chceš?"
"Jsem zvědavý, jak jste na tom s vaší partií."
Odpověděl druhý bzik, který byl ve viditelně lepší náladě:
"Útok Oxových vojsk na mé hlavní město ztroskotal a moje armáda se kvapem blíží. Dojde asi k velké bitvě u bran města, která rozhodne o osudu celé partie."
Nyní se ozval i první bzik:
"Vojska už stojí proti sobě a připravují se k boji. A teď nám dej pokoj. Výsledek se dozvíš večer."
Kontakt vmžiku zmizel a Mark se sesul na zem jako boxer po těžkém zásahu. "Rayi, Same, do práce,

rychle!"
Pak se obrátil na Ducka a zeptal se překvapivě: "Takže zrzavá Marion je tvoje nová holka? Má pěkný prsa."
Mac Donald se udiveně ušklíbl:
"Myslíš, že je teď čas na..."
"Přesně tak," řekl Mark, "i když jsou nyní bzikové v zápalu boje, mohou ti kdykoli prozkoumat sled myšlenek. Teď tam musí vidět jen samou erotiku, a ne to, že myslíš na Rayovu práci. Tak řekni, jaký má prsa, zadek a kdy jste to dělali naposled? A chci vědět detaily."
Ducka k tomuto tématu nemusel dlouho přemlouvat. Vyprávěl Markovi několik šťavnatých historek z poslední doby, a když mu docházela fantazie, ujal se slova Mark a líčil naopak Duckovi barvitě zážitky se svými třemi manželkami. Duck navázal s příhodami z noci po dobytí města. Oba přátelé byli tak soustředění na vyprávění, že přestali úplné vnímat čas. Mark najednou ucítil Rayovu ruku na svém rameni.
"Tunel je hotov," sděloval mu android. "Bude to hodné strmý sestup, protože jsem chtěl jít co nejkratší cestou. Sestoupíme pomocí antigravů. Pojďte."
Mac Donaldův výraz se rozzářil a netrpělivě postával, jen vyrazit.
"Ducku," zakřičel na něj Mark, "mysli na Marionin zadek, prsa, a jak se s ní miluješ!"
Mark dělal to samé. Představoval si Elsu, jedinou ženou, kterou v životě opravdu miloval a ke které se vždy vracel z mezihvězdné mise. Ray ho nasměroval do tunelu o průměru sotva jednoho metru, na jehož konci bylo vidět slabé světlo. Svoboda!
Mark ucítil náhlé přetížení, pak horké, těžké dusno v tunelu.
"Nedotýkej se skály, je ještě horká," radil mu při sestupu Ray.
Zanedlouho byl Mark pokryt potem, jako kdyby právě opustil saunu. Mark neměl ponětí, jak dlouho tento sestup do horoucích pekel mohl trvat. Najednou ho oslepilo sluneční světlo. Když mohl konečně otevřít oči, uviděl Ducka, jak legračně mrká a třese se v chladném ranním vzduchu. Nedaleko nich přistál modul.
"Rychle nasedat!" zvolal Ray, "řekl jsem Samovi, aby zavolal jejich modul, zaparkovaný na úpatí hory. Musíme získat čas."
Ještě se ani nedovřely dveře, když Ray, sedící u ovladače, vzlétl. Všechny přitiskla ohromná síla do hloubi jejich sedaček.
"Omlouvám se," řekl android, "ale myslím, že bychom se měli dostat co nejdále před koncem bitvy. Až bzikové zjistí, že jsme pryč, pěkně se naštvou."
"Teď jsme už mimo nebezpečí," zvolal Duck nadšeně.
Mark ho ale ihned vyvedl z omylu:
"Vzpomeň si, jak snadno ti zničili loď. V bezpečí se budu cítit až nad atmosférickým pásem planety."
Mac Donald vyloudil na obličeji, bolestivě zdeformovaném vysokou akcelerací, výraz dávající Markovi za pravdu, zatímco jeho kamarád těžce prožíval každou vteřinu.
"Rayi, nemůžeš zrychlit?"
Android ukázal na monitor, kde se to v okénku ukazujícím rychlost už červenalo.
"Motory jdou na plné obrátky. Támhle už je Neptun, přistaneme za jednu minutu."
S jeho obvyklou přesností navedl modul do přistávacího tunelu lodi. Když přetížení pominulo, Ray vyskočil z modulu a utíkal k ovládacímu panelu.
Ostatní běželi rychle za ním. Ještě nestačili ani doběhnout chodbou do kabiny, když pod nohama ucítili chvění a hluk zažíhaných reaktivních motorů. Ačkoliv bylo zapnuto antigravitační zařízení, ucítili ihned, jak loď zrychluje. S problémy se doplazili do pilotní kabiny, kde se zhroutili do sedadel.
"Zapněte si magnetické pásy, vstup do subprostoru za čtyři minuty," oznámil Ray.
Mark úzkostlivě pozoroval palubní hodiny.
Tři minuty... dvě minuty... minuta. Tentokrát pocítil nepříjemný stav provázející vstup do subprostoru s úlevou. Když přístroje oznámily, že je Neptun mimo gravitační pole planety, Mark si odepnul magnetický pás, vyskočil ze sedadla a začal se hurónsky smát.
"Ducku, myslím, že si zasloužíme skleničku."

V salónu vedle kabiny otevřel bar a nalil dvě sklenky skotské.
"Na tvoje!"
Mac Donald mu mimicky popřál totéž.
"Toto ale ve výbavě SDPP obvykle nebývá. Úplně jsem zapomněl, že máš bohaté zásoby." Duck se zahleděl na dno sklenky, jako by tam hledal vhodná slova, a pak dodal: "Chtěl jsem ti... Chtěl jsem ti poděkovat, Marku, protože nebýt tebe, už by bylo asi po mně."
"Byl to můj úkol..."
Duck zakroutil hlavou.
"Ba ne, nevěřím tomu. Bylo mi od začátku jasné, že jsi nic podobného v rozkaze neměl."
"Budeme tvrdit, že jsem tě našel náhodou. Udělali jsme takový objev, že se z toho ve Službě zblázní a ani je nenapadne něco zkoumat."
"Doufám, že ti to projde bez problémů."
"Neboj se. Pojď, odešleme generálovi první zprávu."
Mark usedl před audiovizuální snímač. Duck se trochu zarazil:
"Nechceš počkat? V New Yorku jsou dvě hodiny ráno." Potom se zasmál a dodal: "Promiň, já zapomněl, že máš pověst agenta, který vysílá zprávy generálovi nejčastěji v noci. Pokaždé, když odletíš na misi, všichni v SDPP se sází, jestli ho vzbudíš nebo ne."
"Tato pověst mě těší," odpověděl Mark roztržitě, protože se už soustředil na navázání kontaktu. Na obrazovce se objevila tvář operátora nepřetržité služby v ústředí SDPP. "Tady kapitán Stone, podávám hlášení."
Muž si ho nejdříve prohlédl a pak řekl:
"Generál Khov už v kanceláři není. Naštěstí vás poznávám. Chcete spojení k němu domů?"
"Není to nutné. Jedná se pouze o rutinní zprávu. Stačí, když ji najde ráno na stole."
Operátor na obrazovce vypadal udiveně.
"Jsem připraven zahájit nahrávání," řekl naštvaně, protože zjevně prohrál sázku.
Když Ray a Sam skončili přenos nahraného materiálu, Mark dodal:
"Vzkažte generálovi, že čekáme na jeho rozkazy."
Když se vrátili do kabiny, Duck sebou praštil do odpočívacího křesla a řekl:
"Naše mise je u konce. Musím se přiznat, že se celkem rád zase projdu po naší matičce Zemi."
"Myslíš, že je opravdu u konce?" řekl nepřítomně Mark.
Mac Donald si hlasitě vzdychl.
"Vím, jak ti je. Asi také proto, že myslím na to samé. Je to hrozné nechat tu planetu napospas šíleným bzikům. Ale co s tím my dva můžeme dělat? Zlikvidovat je by si vyžádalo operaci a celou bojovou jednotku, a určitě by to nebylo bez ztrát na naší straně. Navíc, kdyby se najednou uvolnila jejich obrovská energie, celá planeta vyletí do vzduchu. Našim přátelům tam bychom tím asi moc nepomohli."
Mark upil trochu skotské a vážným tónem se zeptal:
"Znáš tu starou hádanku: víš, co je silnější než Turek?" Duck zakroutil hlavou. "Dva Turci." Jeho posluchač na něj pohlédl, asi jako kdyby si myslel, že najednou ztratil rozum. "Neboj se, jsem při smyslech. Převeď si to na náš problém: proti bzikovi může bojovat jen zase bzik. Teď přemýšlím, kde ho vzít."
Mark zavolal do vedlejší místnosti na Raye:
"Ray, zaměř se na planetu Armina. Tam jsem nedávno jednoho bzika potkal."
Android se ani nepohnul, a než ho stačil Mark pobídnout k tomu, aby vykonal jeho rozkaz, řekl:
"Bylo mi jasné, že k tomuto závěru dojdeš, tak jsem nás na Arminu už naprogramoval rovnou. Získali jsme tak alespoň několik hodin."
Mac Donald vybuchl smíchy.
"Tomu se říká poslouchat bez rozkazu. Teď už je mi jasné, proč plníš všechny úkoly lépe a rychleji než ostatní. Za vším stojí Ray."
"Přesně tak," zasmál se Mark, "bez něj už by ze mě byl jen čestný štítek se jménem ve dvoraně slávy ústředí SDPP."
"Když dovolíš, naleju si ještě skleničku a půjdu se něčeho najíst. Nezapomínej, že mám dohánět

čtrnáctidenní půst. Kdyby mě teď viděla Marion, určitě by mě nepoznala."
Když Duck odešel, Mark pomalu upíjel ze své sklenky a přemýšlel. Pak vyslal k Rayovi telepaticky otázku.
"Rayi, to jsi před odletem opravdu neměl čas odmontovat dezintegrátor?"
"Řekněme, že jsem měl na práci důležitější věci. Nerad vyrážím do vesmíru bez oblíbených hračiček. Připadám si pak jako nahý. A naše dnešní zkušenost mé pocity jenom potvrdila." Pak ironicky dodal: "Boží prozřetelnost je dobrá věc, ale není od věci jí trochu pomoci."

13

Z hlubokého spánku probudil Marka až signál z videoradia. Spal celou noc, celkem asi dvanáct hodin, a cítil se odpočatý. Před ním seděl na posteli Mac Donald a jedl. Mark se zvedl a zapnul obrazovku, na níž se objevila tvář generála
Khova. Jeho rysy byly pevné, ale v očích mu hrál nepatrný zlomyslný výraz. Generál začal strohým, oficiálním tónem:
"Kapitáne Stone, dostal jsem vaši a Mac Donaldovu zprávu a vypadá to, že jsou v pořádku. Zítra je předám technickému oddělení a administrativě, kde je zanalyzují a detailní zprávu dostane odpovědná komise. Práce na vašich zprávách ale zabere nejméně deset dní, takže s návratem na Zemi nemusíte spěchat. Vám i kapitánu Mac Donaldovi tímto uděluji deset dní volna. Můžete se před návratem někde zastavit, samozřejmě že na vlastní účet. Bavte se dobře, pánové, a pozor na vesmírné čarodějnice."
Když obrazovka videoradia potemněla, Duck vybuchl:
"No to je teda ale drzost! Ani nám nepoděkuje, a ještě nám odečte zpáteční cestu ze dnů volna!"
Mark se rozesmál.
"Nic jsi nepochopil. Ve skutečnosti nám dává volnou ruku, abychom mohli dále jednat, jak sami uznáme za vhodné. Musí se jen nějak krýt před komisí. Dokonce přikázal technikům, aby si dali na našich zprávách záležet, a my měli víc času. Když bude třeba, dá jim zprávy několikrát předělat."
Duck zíral na Marka s otevřenými ústy.
"A myslíš, že ví, kam teď letíme?"
"Na to vem jed. Naznačil mi to více než jasně. Při misi, kdy jsem potkal bzika, jsem se také seznámil s jednou dívkou, kterou nazývali čarodějnicí. Dokonce jsem jí zachránil život, když ji jeden fanatický kněz chtěl upálit."
"Myslel jsem si, že to s tou čarodějnicí je nějaký vtip."
"Jestli si myslíš, že si generál dělá při práci legraci, tak si zažádej o předčasný důchod."
"Takže měl stejný nápad jako ty?"
"Chtěl se jen přesvědčit, že máme v úmyslu oba totéž."
"Stejně nemám rád poznámky o penězích. Nakonec mi ještě za dobu, kdy jsem ve službě, strhnou plat."
"Generál ví, jak na to. Neměj obavy, že přijdeš zkrátka."
* * *
"Támhle je Armina," ukázal Mark na zelenavou kouli na monitoru. "Je to planeta s podobným geofyzikálním složením jako Země a se středověkým stupněm civilizace."
"Šťastná to země," poznamenal Duck. "Neznají střelné zbraně."
"Umějí se ale moc dobře zabíjet těmi sečnými, věř mi. Při poslední misi jsem si odtamtud odnesl pěknou řádku šrámů."
"A kde najdeme toho tvého bzika?"
Mark zaměřil přístroje na velký pahorek, vystupující z bažin.
"Když jsme se naposledy viděli, schovával se uvnitř toho kopce."
"Nějak si oblíbili jeskyně," utrousil nevraživě Duck. "A proč se s ním nespojíš mentálně už teď?"
"Zkoušel jsem to, ale bez úspěchu. Rayi, připrav modul."
Mac Donald rychle vyskočil ze židle.
"Půjdu s tebou, začínám už trochu rezavět. Myslím, že mi trocha pohybu jenom prospěje. Sam zůstane na palubě."
"O.K. Budeme se ale muset obléct podle středověké módy. Naštěstí tady nosí podobné šaty jako na

Urce. Kdybychom se setkali s místním obyvatelstvem, budeš dělat němého. Doufám, že mi v paměti uvízlo něco z jejich jazyka z předchozí mise. Ray nám bude když tak dělat tlumočníka, ten jazyky nikdy nezapomíná."
Všichni tři se převlékli a nasedli do modulu.
"To je legrační," řekl Duck, "dva rytíři ve vesmírném modulu. Takový anachronismus by nenapadl žádného režiséra."
Modul se odpoutal od lodi a nyní proplouval oblačným příkrovem. Ray nespěchal, řídil pomalu a při průchodech jednotlivými vrstvami atmosféry přibrzďoval.
Přistaneme za setmění na té hoře, nedaleko vchodu do jeskyně. Nikdo nás alespoň neuvidí.
Když modul měkce přistál, chvíli čekali, než počítače provedou rozbor atmosféry a potvrdí, že nenastala žádná nebezpečná změna ve složení ovzduší.
"Můžeme vysedat," rozhodl po chvíli Mark, "vstup do jeskyně je tady."
V záři androidova reflektoru urazili asi padesát metrů v ústí jeskyně.
"Vypadá to tu opuštěně," utrousil Duck.
"Pozor, támhle. Podívej!"
Za ohbím chodby se rozlilo načervenalé světlo.
"Blížíme se k cíli..." zašeptal Mark.
Věta mu po tom, co uviděl, zůstala vězet v hrdle. V jeskyni sedělo kolem ohně šest mužů a opékalo na ohni maso.
Překvapení obyvatelé jeskyně se rychle zvedli a prohlíželi si nově příchozí. Byli téměř nazí, špinaví, ve tváři zarostlí a v rukou třímali zbraně.
Hromotluk, který vypadal na velitele banditů, udělal pár kroků vpřed:
"Buďte vítáni na mém hradě, páni rytíři," zvolal posměšně. "Máte asi odvahu, když jste se pustili do bažin. Nikoho jste tu asi nečekali, co? Určitě hledáte něco vznešeného, třeba grál. Buďte mými hosty. Hosty, za které budu chtít pěkně tučné výkupné!" rozchechtal se hrůzu nahánějícím smíchem hromotluk.
Když se Mark vzpamatoval, položil ruku na jílec svého meče a vykřikl:
"Neplatím zlatem, ale železem!"
Hromotlukovy oči se zlostně zablýskly.
"Od udatného rytíře také nic jiného nečekám."
Vytáhl z pochvy svůj meč, udělal několik kroků směrem k Markovi a zaútočil přímo vedeným úderem. Mark se uhnul a poté učinil výpad, po kterém zůstal na hromotlukově hrudi krvavý šrám.
Chlap zařval a podnikl nový výpad, ale Markova dobře krytá obrana a náhlé výpady ho nutily vždy o krok ustoupit. Dva šrámy na jeho těle byly důkazem o příliš pomalé obraně. Po několikaminutovém neúspěšném boji se v hromotlukovi jeho hněv ještě znásobil. Zařval chrčivým hlasem:
"Všichni na ně!"
Pět banditů vstalo a s bojovým rykem přispěchalo na pomoc svému veliteli. Proti Mac Donaldovi se postavil hubený dlouhán, který obstojně vládl dlouhým obouručným mečem. Veliteli přispěchal na pomoc další muž, a než stačili oba zaujmout nové postavení, Mark si mohl na chvíli oddechnout.
Nebylo to ale na dlouho. Vzápětí musel Mark čelit přímému útoku čepelí nové posily, který odrazil rychlým protivýpadem směrem na jeho hlavu a poslal svého protivníka k zemi. To už se ale na něj znovu řítil kolos. Mark uskočil stranou a jen tak tak se mu podařilo vyhnout se ráně, která by ho rozťala vedví.
Ray teď musel čelit třem banditům najednou. Vzal to s nimi zkrátka, aniž by vytáhl z pochvy svůj meč: První dva poslal k zemi rychlým direktem své pravačky a třetího, který zakopl o jejich padající těla, uspal tvrdou ranou do týla.
Poté se Ray rozhlédl po bojišti. Mac Donald si vedl dobře a za chvíli ležel i jeho protivník v bezvědomí na zemi. Jediné Mark a šéf banditů měli, zdálo se, ještě nějaké účty k vyřizování. Kolos byl však nucen stále ustupovat dozadu a brzy se už opíral zády o skalní stěnu. Mark provedl poslední výpad, po němž se hrot jeho meče zastavil na banditově hrdle.
"No tak, rychle. Co tady děláš?" vyštěkl Mark.
"Milost, pane," zasípal úpěnlivě muž, "vojáci nás pronásledovali až k bažinám, kde jsem ztratil polovinu svých mužů. Sám víte, jaké to v bažinách je. Nakonec jsme našli tuhle jeskyni a schovali se."

"Nikoho jste tu nenašli?"
"Nikoho, ať se na místě propadnu."
"Kdy jste sem dorazili?"
"Asi před třemi měsíci."
Vzrušení z boje Marka pomalu opouštělo a najednou ho přepadlo velké zklamání. Pokynul Rayovi. Ten uchopil hromotluka, který byl svou prohrou tak vyveden z míry, že ani nekladl odpor, za paže a odvedl ho ke skalní stěně. Tam ho uspal ranou do zátylku jako ostatní.
Když se Mark přesvědčil, že jsou všichni bandité v limbu, otráveně řekl:
"Padáme pryč, tady na nás už nic nečeká. Až se probudí, nebudou věřit, co se tu přihodilo."
V modulu se mu Mac Donald svěřil:
"Nikdy jsem tě neviděl v akci mimo výcvik. Myslím, že bys mi mohl dát pár lekcí. Jsi sakra rychlý a máš sílu, kterou jsem u tebe nečekal."
Mark na tuto pochvalu nereagoval, celou cestu na palubu Neptunu nepromluvil a tvářil se nasupeně. Ani se nepřevlékl a ihned zasedl k ovládací desce lodě.
"Chápu, že tě to naštvalo," začal opatrně Duck, "doufám, že ti spraví náladu alespoň kapka tvé výborné skotské. Udělali jsme, co bylo v našich silách. Musíme si ale přiznat, že nic víc už udělat nemůžeme."
"To není pravda!" křikl nečekaně Mark. "Bzik odletěl z Arminy nejpozději před třemi měsíci, protože ho tam už nepotkali, a nejdříve před šesti měsíci, protože v té době jsem se tam s ním setkal. Bzikové se nepřemisťují vyšší rychlostí, než je rychlost světla. Musí být ještě tady, rozhodně ne daleko." Mark opsal rukou ve vzduchu kruh a Mac Donald si tiše povzdychl.
"Okruh šesti světelných měsíců, pěkně děkuju. Hledat ho tady v tomhle pásmu, to je, jako kdybys chtěl hledat jehlu v kupce sena."
Do řeči zasáhl Ray, který sledoval data na palubním počítači.
"Vůbec ne. Vzhledem k excentrickému postavení solárního systému Arminy tu dlouho žádný jiný systém není. To znamená, že v subprostoru je takové objemné těleso, jako je bzik, lehké zpozorovat i na velkou vzdálenost. K prozkoumání celého okruhu bzikova možného výskytu stačí dvacet čtyři průletů subprostorem za sebou. Jediným problémem je tu čas."
Mark se vrhl k počítači a chvíli porovnával data.
"Když uděláme čtyřiadvacet rychlých průletů, je to časově zvládnutelné."
"To je pravda. Jenom nevím, jak na vás bude působit dvakrát dvanáct rychlých přechodů do subprostoru. Bude to pro vás velká zátěž a nevím, jestli to vaše choulostivé organismy zvládnou."
"Neměj strach, Rayi, jsme trénovaní."
"Ještě je tu jedna věc. Celá akce spolkne hodně energie, a kdybychom měli při zpáteční cestě nějaké problémy, třeba pirátskou loď, nejsem si jist, jestli naše ochranné pole vydrží víc jak několik raket."
"To by byla smůla. Jenže tolik pirátů v této vzdálenosti zase není, a když, tak si vybírají nákladní lodě," uzavřel debatu Mark.
"Jestli to v SDPP neprojde, připrav se na mastnou pokutu."
"Dej mi pokoj, Rayi, a připrav první průlet."

14

Mark otevřel jedno oko. Brala ho závrať, žaludek se mu kolébal jako na vodě a tělo ho bolelo, jako kdyby právě prodělal boxerský zápas. Když se trochu sebral, zeptal se Raye, jestli palubní počítač něco zaznamenal.
"Stále nic," odpověděl android. "Co ty víš, třeba bzikové umějí skrývat svůj zdroj energie. Potom by je naše přístroje neměly vůbec šanci zaregistrovat."
"To je nepravděpodobné."
"Možná. Přístroje ještě neprozkoumaly celý sektor. Raději si odpočiň, je to teprve čtrnáctý průlet a musíš už být unavený."
Několik šťavnatých nadávek ohlásilo Mac Donaldův příchod do pilotní kabiny. V ruce, která se mu viditelně třásla, držel sklenku.
"Panebože, sotva se držím na nohou. Ray s námi třese jako se švestkama na stromě. Kdyby takhle řídil

dopravní loď, všichni by vystoupili hned na první zastávce." Zdvihl k ústům sklenku a naráz ji do sebe obrátil. "Víš, že jsem si na tu tvoji skotskou zvykl? Nezapomeň mi připomenout, abych ti doma poslal jednu bednu. Když to půjde takhle dál, asi z tvého baru nic nezbyde."
"Neměj obavy, v podpalubí mám ještě slušnou zásobu. Raději mi řekni, jak se cítíš po čtrnácti průletech?"
"Asi jako po třetí světové válce. Mám pocit, že mě právě vyplivla obří mlátička."
"Myslíš, že to vydržíš?"
Mac Donald se rozesmál.
"Neměj strach, starej Duck to zvládne. Musím ale říct, že jsem ještě nikdy nebyl na tak vzrušující dovolené." Pak nasadil ve tváři pobavený výraz. "Koneckonců je stále lepší být na lodi a popíjet whisky, než chcípat hladem v nějaké zavšivené jeskyni. Vidíš, ještě že jsi mi to připomněl. Než počítač vyhodnotí všechny údaje, půjdu se něčeho najíst. Řekněte mi, až před námi bude další průlet. Mému žaludku to moc neprospívá."
Mark unaveně zavřel oči, zrovna když se na počítači rozsvítila kontrolka lokátoru.
"Kontakt na 120," oznámil Ray.
Mark sebou trhl, posadil se a začal zkoumat informace na obrazovce.
"Neodpovídá na radarové impulsy. Je to energeticky menší zdroj a pohybuje se zhruba rychlostí světla. To by mohl být náš ptáček."
"Rychle vypočítej dráhu a nejbližší možný bod přiblížení. Musíme se k němu dostat na co nejmenší vzdálenost, abych mohl zkusit navázat telepatický kontakt."
Ray zadal počítači několik příkazů a za okamžik už měli požadované informace. Ray prudce zvýšil rychlost, a přibil tak Marka do jeho sedadla. Ihned se z reproduktoru ozval Mac Donaldův otrávený hlas:
"Říkal jsem vám, abyste mi dali vědět. Spolkl jsem najednou celou porci steaku v tubě, ani jsem tu vzácnost nevychutnal."
"Nech toho hodování a přijď dolů, možná máme před sebou náš cíl."
Když Duck dorazil, spatřil Marka, jak sedí zabořený v sedadle a má zavřené oči. Ray si dal prst na ústa a ukázal na monitor, kde se pohyboval malý světelný bod.
"Průlet dráhou neznámého tělesa za šest minut," oznámil počítač.
Kapitán Stone se ze všech sil snažil koncentrovat mysl. Vteřiny neochvějně ubíhaly jedna za druhou, ale kontakt se stále nedařilo navázat.
"Střet za jednu minutu," hlásil Ray. "Musíme změnit dráhu, jinak dojde ke kolizi."
"Udělej široký oblouk, abychom letěli co nejdéle vedle něj," řekl Mark.
"To nebude na dlouho, je mnohem rychlejší než my."
Mark se položil do své sedačky, položil si ruce na oči a snažil se vyprázdnit svou mysl.
Na obrazovce bylo nyní možné jasně pozorovat světelný bod, pohybující se téměř rychlostí světla.
"Jak může být tak rychlý," zašeptal Duck, "za pár vteřin už bude zase mimo náš dohled."
"To je zvláštní," pronesl zamyšleně Ray a dál se díval na monitor. "Zpomaluje jako by nám chtěl dát možnost letět s ním."
Najednou se Markovy neurony rozechvěly zachycenou psychickou vlnou:
"Zdravím svého přítele. Nedoufal jsem, že tě tak brzy znovu potkám. Omluv mě, že jsem hned nezachytil tvůj signál, právě jsem meditoval. Těší mě, že se tak brzy setkáváme, pravděpodobnost, že se naše cesty znovu zkříží, byla jedna ku několika miliardám."
"Trochu jsem té pravděpodobnosti pomohl," přiznal se Mark. "Nejdříve jsem tě hledal na Armině, ale odtamtud jsi více než před třemi měsíci odletěl."
"Ano, podle vašeho času před sto osmnácti dny."
"Moc bych potřeboval, abys mi pomohl."
Mark zachytil okamžik lehkého zaváhání a vzápětí strohou odpověď:
"To není možné! Po našich zkušenostech s humanoidy se řídíme principem nevměšovat se do jejich záležitostí. Nanejvýš jim můžeme radit k jejich dobru."
"A co když se jedná o jiného bzika?"

"Už tehdy jsem ti vysvětlil, že jsme na sobě velmi nezávislí."
"A nemáte něco jako policii pro případy, kdy se někdo z bziků stane nebezpečným pro jiné?"
"Nepotřebujeme ji, všichni se řídíme stejnými pravidly a zákony. Ale vysvětli mi, oč ti jde, uvidím, jestli ti mohu nějak pomoci."
Mark mu krátce sdělil vše, co viděl na planetě Urka. Bzikova mysl jako by náhle posmutněla.
"Vím, že mi nelžeš. Je pro mne těžké se s tím vyrovnat. Bzikové, kteří si hrají s humanoidy jako s loutkami... Musí tam být nějaký zkrat nebo nedorozumění. Poletím se tam podívat. Na shledanou, příteli, a děkuji..."
Mark si udělal sám pro sebe rychlý výpočet a rychle řekl:
"Počkej, Urka je v jiném sektoru Galaxie. Dorazíš tam nejdříve za jedno století. Pro lidi to je moc dlouhá doba. Mezitím tam budou zbytečně umírat celé generace.
"Máš pravdu, zapomněl jsem, že máte jiné pojetí času. Co tedy navrhuješ?"
"Mohu tě zavést na Urku v mé lodi. Umíme využívat určitých vlastností subprostoru, takže tam budeme za tři dny."
Zdálo se, že myšlenka bzika pobavila.
"Dobrá, proč ne. Jestli má tvůj Neptun dost velký nákladový prostor... Alespoň to pro mě bude nová zkušenost."
"Výborně. Počkej, vydám potřebné rozkazy."
Mark se posadil a v jeho obličeji zářilo uspokojení. Nařídil Rayovi, aby otevřel nákladová vrata, a shrnul Duckovi to nejpodstatnější ze svého rozhovoru se bzikem.
"Jestli tomu dobře rozumím, poletíme s energetickou bombou v kufru. Doufám, že se mu během cesty nebude chtít kýchat."
"Jsem na palubě," řekl bzik, "můžete zavřít, ať není průvan."
Mark se rozradostněně obrátil na Raye:
"Zaměř na Urku a po cestě se neflákej."
Android si ověřil údaje na ovládacím panelu a uštěpačně poznamenal:
"Rád bych, ale máme tady menší problém."

15

Ze subprostoru se k Neptunu blížili velkou rychlostí čtyři lodě.
"Jsou to nejspíš piráti, nemají žádné označení," poznamenal Ray.
Na panelu se ozval bzučák videa. Mark zařízení mechanicky zapnul a na monitoru se objevila hlava muže s úzkou tváří, tenkými rty a vráskami kolem očí. Ozval se hladký, vemlouvavý a sebevědomý hlas:
"Jsem kapitán Li-Ho."
Marka toto jméno poněkud vyvedlo z míry. Li-Ho byl nejhledanější zločinec z celé Zemské Unie. Seznam jeho zločinů zabíral celou paměť jednoho počítače.
Na pirátově tváři se objevil ledový úsměv. "Jsem rád, že vám mé jméno není cizí. Tím to bude jednodušší. Jste sami proti čtyřem po zuby ozbrojeným lodím. Nemáte nejmenší šanci, příteli."
"Co po nás chcete? Stroje SDPP nevozí žádné zboží."
"Úplně mi bude stačit loď samotná, třeba prázdná. Prý jsou nejlepší ze všech, co jsou na Zemi k mání. Když se vzdáte a nebudete dělat problémy, můžete cestovat dál v záchranném modulu.
"Jakou mi dáváte záruku?"
"Mé slovo."
Mark se dál do hurónského smíchu.
"Vaše slovo? V celé Galaxii není jediný astronaut, který by za něj dal čtvrťák. To raději zemřeme v boji, než abychom vám padli do rukou."
Urážka piráta zřejmě rozčílila.
"Loď získám stejně a vám slibuji hodně ošklivou smrt!" zařval pirát.
"Ducku, zavolej Galaktickou policii o pomoc," řekl rychle Mark.
"Pozor," ozval se Ray, "vystřelili na nás osm raket."
Mark se podíval na obrazovku, kde se pohybovalo směrem k nim osm bodů.

"Blíží se sakra rychle," pronesl vážně Mark. "Rayi, udělej otočku o 80 stupňů a přidej. Pak změň dráhu letu a vyšli obranný stín." Obranný stín byl soubor světelných, termických a elektromagnetických paprsků, který úspěšně mátl soupeře při zaměřování lodí SDPP. "A nezapomeň jim vyslat také nějaký pozdrav po každé změně dráhy letu. Dvě a dvě rakety, jako obvykle."
Android provedl rozkazy okamžitě. Při náhlém zvýšení rychlosti se před Markovýma a Duckovýma očima zatmělo. Mark uslyšel Rayovo stručné hlášení:
"Nepřátelské střely minuly cíl, jedna z jejich lodí zničena."
Mac Donald se neubránil údivu.
"Myslel jsem, že ochranné pole lodě zlikviduje běžně až dvanáct raket..."
"To ano. Pokud nejsou dvě rakety vypáleny současně. Generátor je v té chvíli přetížen a další pár se může dostat až na plášť lodi."
"Zásahy musí ale být mimořádně přesně načasované!"
"To je Rayova specialita," usmál se Mark, "taky nám trvalo, než jsme to nacvičili."
Android je ale najednou přerušil:
"Piráti vypálili další salvu. Tentokrát je to šestnáct kousků!"
Mark se podíval na monitor, zachycující vnější prostor.
"Myslím, že se jim můžeme vyhnout. Podívej, střely nebyly vypáleny ve stejný okamžik a letí ve třech řadách za sebou. Když budeme šikovně kličkovat, nezasáhnou nás."
Ray nasadil bezstarostný, téměř lidský výraz.
"Bude to jen tak tak. Zapněte si pásy, trochu se pohoupáme. Ozvala se Galaktická policie?"
Mac Donald se zatvářil nešťastně.
"Operátor zaznamenal hlášení, ale nemohl upřesnit, kdy bude nějaká patrola volná."
"Diplomaticky nám tím dali najevo, že s žádnou pomocí nemáme počítat," uzavřel Mark.
Neptun změnil dráhu letu. Přestože byly antigravy zapnuty na nejvyšší stupeň, Mark ztratil vědomí. Z toho, co následovalo, si mohl pamatovat maximálně jen útržky, kdy se na okamžik probral. Definitivně ho probudil až Rayův hlas:
"Nebezpečí dočasně zažehnáno, druhá nepřátelská loď zničena. Ale vyčerpal jsem všechny obranné stíny a ochranné pole dostalo tři zásahy. Protože byla naše zásoba energie už takhle dost nízká, obávám se..."
Ray najednou zmlkl a po chvíli udiveně řekl: "Tomu nerozumím. Indikátor energie nehlásí žádné změny. Musí tam být nějaká závada. Podívám se na to."
Android stiskl několik tlačítek. Za chvíli mu počítač hlásil "Zásoby energie nedotčeny".
Mac Donald najednou vykřikl a prstem ukazoval na monitor. Li-Ho, rozzuřený ztrátou dvou svých lodí nařídil zesílenou palbu. Za okamžik se na Neptun řítilo třicet raket!
"Teď je s námi amen," prohlásil bezbarvým hlasem Mac Donald.
Mark začal přemýšlet, jak se z této nezáviděníhodné situace dostat ven, ale nic ho nenapadalo. Věděl, že jeho loď ještě nemá dostatečnou rychlost, aby mohla vstoupit do subprostoru. Ray, který sledoval jeho myšlenky, mu to potvrdil:
"Do průchodu nám zbývají dvě minuty třicet sedm vteřin. V okolí není ani žádná planeta, takže nemůžeme ani použít záchranný modul.
Najednou se Markovi ozval bzik.
"Příteli, sleduji ve tvé mysli, že máš nějaké problémy s průběhem bitvy. Vidím, že lidé za těch několik tisíc let vůbec nezmoudřeli. Můžeš mi otevřít dveře nákladního prostoru?"
Vypadalo to, jako by měl bzik něco za lubem.
"O mě nejde, já se ničeho nebojím. Myslím na tebe. Rychle, otevři!"
Mark mechanicky stiskl příslušné tlačítko, ale jeho celá bytost se plně soustředila na monitor a na blížící se rakety. Stejně přitahoval tento osudný obraz i Ducka, který nevědomky odčítal vteřiny, zbývající do konce života. Sedm...šest..pět...
"Sbohem, Rayi," řekl tiše Mark, "byl jsi mi více než přítelem..."
Najednou se na monitoru rozsvítil světelný bod, pak další a další, až se celé stínítko rozzářilo jak lampión. Když monitor opět potemněl, po raketách nebylo ani památky.
Mark se začal sám sebe ptát, jestli je při smyslech, a protože myslel na technickou závadu, začal

seřizovat obraz. Duck mezitím pokračoval ve svém mechanickém odpočítávání.
"Dvě...jedna..." Pak se obrátil na Marka a ve tváři měl udivený výraz člověka, který měl už být mrtvý:
"Co se stalo? Jak to, že žijeme?"
"Nechápu to stejně jako ty, ale vypadá to, že rakety explodovaly ještě daleko od nás."
V tu chvíli se Markovi ozval ironickým tónem bzik.
"Příteli, myslel jsem, že ti udělá radost, když ty rakety zmizí. Mohu vyslat na dálku takové množství energie, které je zničí. Navíc jsem veškerou uvolněnou energii absorboval. Je škoda ji nechat létat ve vesmíru. A jestli chceš, můžu ti dodat trochu do tvého generátoru."
"Takže tobě vděčíme za záchranu života?!"
"Jsi jeden z mála lidí, kteří mají v charakteru velkorysost. Připadalo mi hloupé, abys zahynul kvůli nějaké malicherné hádce."
Mentální rozhovor mezi Markem a bzikem trval ve skutečnosti jen několik vteřin. Duck mezitím zpozoroval něco na obrazovce a křikl na Marka:
"Podívej, Li-Ho to nevzdává. Asi si vzal do hlavy, že nás bude pronásledovat. Proč ale nepálí další rakety?"
"Moc mu jich už asi nezbývá," ozval se Ray, "a určitě je nechce vystřílet všechny. Co uděláme, Marku? Teď máme dost času, abychom se dostali do subprostoru, kde nás nebude moci sledovat."
Mark se na okamžik zamyslel. Opatrnost mu velela vyklidit pole, prchnout do prostoru a nesuplovat Galaktickou policii, na druhé straně mu bylo proti mysli nechat tu takového zlosyna, jakým je Li-Ho, beztrestně řádit. Ještě nebyl rozhodnut, co udělá, když mu Ray hlásil:
"Objekt na stupni 270. Vypadá to na vesmírný křižník Galaktické policie."
Dvě pirátské lodě policii asi zaregistrovaly také, protože okamžitě změnily kurs a daly se na úprk. Bohužel pro ně ale už bylo příliš pozdě. Policejní křižník na ně stačil vypálit první salvu raket.
V následujících chvílích bylo vidět světelné záblesky, prozrazující, jak se rakety tříští o ochranné pole pirátských lodí. Piráti se zmohli na vystřelení pouze tří raket.
"To byly jejich poslední," zamnul si ruce Mark.
Boj netrval dlouho. Policejní křižník vypálil další dávku a obě lodě se za chvíli proměnily ve fosforeskující obláčky.
"Máš tady vzkaz," oznámil Duck.
Když Mark na obrazovce uviděl tvář plukovníka Parkera, spokojeně se usmál. Ačkoli spolu prodělali několik misí, jejich vztah byl vždy plný chladné zdvořilosti a vzájemné úcty. Tentokrát se ale i plukovník usmíval.
"Kapitáne Stone, těší mě, že jsme dorazili v pravý čas. Když mi operátor předal vaše tísňové volání od kapitána Stonea, bylo mi hned jasné, že to nebude jen tak nějaká prkotina. Obvykle mi vyfouknete rozhodující poslední úder před nosem."
"Děkuji vám za uznání, ale při přesile čtyři na jednoho se mi zdála tato hra poněkud nerovná. Proč jste mi neoznámil, že k nám letíte? Ušetřil byste mi několik litrů studeného potu."
Na plukovníkových rtech se objevil rafinovaný úsměv.
"Bál jsem se, aby Li-Ho, kterého se snažím chytit už celé měsíce, nebyl napojen na naši vlnovou délku. Nebylo by dobré, kdyby o tom věděl, a na vaší situaci by to stejně nic nezměnilo. Naštěstí jsem byl ve vedlejším slunečním systému a mohl dorazit poměrně rychle. Soudě podle zbytků, které tu doteďka poletují, jste se rozhodně nenudili. Dvě a dvě, že? Pěkná práce..."
"Váš podíl na zničení Li-Hoa byl ale rozhodující a vaše pomoc rychlá. Poznamenám to do své zprávy."
Plukovník si s uspokojením promnul kníry. "Pokud jde o mne," pokračoval Mark, "rád bych vás na Zemi někdy pozval na skleničku."
"Děkuji za pozvání. Chcete doplnit výzbroj?"
"Tentokrát to snad nebude třeba. Pracuji na důležitém úkolu pro SDPP a tenhle prokletý pirát mě pěkně zdržel. Víte dobře, že generál Khov nerad vidí, když se agenti při plnění úkolu zbytečně zdržují..."
Tuto připomínku řádu Služby Parker přijal bez námitky.
"Šťastnou cestu. Kdybyste měl nějaké problémy, víte, na koho se obrátit."
Mark se s úlevou protáhl a řekl Rayovi:

"Zaměř se na Urku a jedem. Ducku, myslím, že si zasloužíme hlt whisky a malou očistu v koupelně. Takhle jsem se v životě ještě nikdy nezapotil."
Mac Donald zakýval souhlasně hlavou.
"Vidím, že bojuješ stejně dobře na středověkých hradbách, jako v subprostoru. Mě by vyřídila už první série raket."
"Nezapomínej, že jsem byl po škole zařazen do první galaktické eskadry. A tam jsme měli co do činění s nějakou vesmírnou pakáží! Za rok jsem se naučil víc než za deset let
služby v generálním štábu. Všechno navíc obstarává Ray, jestli chceš, může některé programy nahrát i Samovi."
Duck na to neřekl nic, jen pozvedl k ústům sklenku skotské.
"Na zdraví! Ech, když si jen vzpomenu, že Marion mohla být vdovou ještě před svatbou..."

16
Neptun začal kroužit po oběžné dráze kolem Urky a Mark se domlouval s bzikem, co udělají.
"Tuto planetu neznám," řekl bzik, "a nevím tedy, odkud bych ji měl začít zkoumat. Obyčejně když někam přiletíme, najdeme si nejdříve úkryt, nejčastěji v hoře nebo skále, a odtamtud pak začínáme zkoumat mozkové pochody bytostí."
"Co míníš dělat teď?"
"Nejjednodušší bude, když přistaneš s modulem u vstupu do jeskyně a já poletím za tebou. Budeme ve spojení na psychických vlnách."
Vzhledem k tomu, co zde ještě nedávno zažil, nebyl Mark z bzikova plánu příliš nadšen, i když uznával, že je logický, jednoduchý a že dodržuje zásadu nevměšování. Po chvíli váhání dodal:
"Předpokládám, že se Oxovi a Soovi příliš nelíbilo, jak jsme se jim vypařili pod nosem. Doufám, že je vztek už trochu přešel."
"Ničeho se neboj, budu připravený v záloze."
"Dobrá, souhlasím. Dej mi jen pár minut na přípravu."
Když Duck vyslechl podstatné informace z Markova rozhovoru s bzikem, měl rázem po náladě.
"Vrháš se do jámy lvové. Stačí, když si na tu prokletou jeskyni jen vzpomenu, a stáhne se mi žaludek hrůzou a hladem a mám chuť spolykat nejmíň tři steaky v tubě."
"Neboj se, zůstaneš tady na palubě," oznámil mu suše Mark. "Kdyby se něco přihodilo, oznámíš to Khovovi, a když bude souhlasit, přiletíš mi na pomoc."
"Přiletím ti na pomoc, ať se to generálovi líbí nebo ne," řekl Duck rozhodně. "Řekni Rayovi, ať je ve stálém spojení se Samem. Budu klidnější, když budu vědět, co se děje."
Za deset minut si již Mark utahoval bezpečnostní pás a byl připraven k odletu. Bzik se mu hned ohlásil.
"Po tvém odjezdu z Arminy jsem pozoroval tu tvoji čarodějnici z bažin. Dala na tvé rady a odešla do města, nechala toho svého léčení a zavedla si obchod s kořením. Měl jsi pravdu, gastronomie je méně nebezpečná než léčitelství. Dveře se v jejím obchodě netrhnou a všichni jsou do jejích voňavejch pytlíčků jako zbláznění. Dokonce se jí začal dvořit syn jednoho bohatého obchodníka. Já ale vím, že její srdce je naplněno vzpomínkou na jakéhosi rytíře, který ji zachránil od upálení na hranici."
"Doufejme, že na něj brzy zapomene a najde si někoho, s kým založí rodinu." Mark dal Rayovi, který byl již připraven u řídícího pultu, pokyn k odletu a dodal: "Poletím první. Duckovi jsem řekl, aby ti otevřel nákladní prostor za pět minut."
Cestou na planetu Mark vzpomínal na své přátele. Přemýšlel, jestli se de Rosta zotavil ze svého zranění, pak myslel na Risu, zda si vzala obchodníka, kterému byla přislíbena. Z jeho úvah ho vytrhl až Rayův hlas.
"Přistaneme za dvě minuty. Raději si nastav ochranné pole na maximum."
Když provedl nezbytný výstupní test, Mark seskočil na zem ani ne padesát metrů od vstupu do jeskyně. Světelný objekt podobající se kometě přistál nedaleko od něj.
"Než půjdu do jeskyně, rád bych si ověřil, co jsi mi vyprávěl. Stále nevěřím, že by bzikové byli něčeho takového schopni. Spoj se s nimi."
Mark zavřel oči a za pár minut navázal komunikaci se Soem.

"Ale, podívejme se. To je ta bytost, která uprchla. Co tě sem přivádí?"
V jeho otázce bylo kupodivu více údivu než zloby.
"Zajímalo mě, kdo vyhrál vaši partii."
"Nakonec to skončilo nerozhodně. Poslední bitva byla opravdu skvělá. Hotová jatka. Po dvou dnech bojů byla obě vojska tak vyčerpaná, že se už nezmohla na útok. Rozhodli jsme se, že si uděláme přestávku, protože ztráty byly tak velké, že už neměl kdo bojovat. Musíme teď počkat, až vyroste nová generace. Teď hledáme jinou zábavu. Nemáš nějaký nápad"?
"Myslím, že mám," řekl ironicky Mark, "vedu nám nového kamaráda, doufám, že se vám bude líbit."
Pocit zvědavosti v bzikově mysli ale vzápětí vystřídal nával vzteku nově příchozího, až se stěny jeskyně otřásly.
"Hanba, taková hanba! Vy bídáci!"
Když vstoupil třetí bzik do jeskyně, Mark raději ustoupil ke skalní stěně, aby ho příval energie nesmetl, a vyčkával, co se bude dít. V jeskyni proti sobě stály tři doruda rozžhavené koule a ozařovaly stěny. Mark zachycoval pouze úlomky jejich rozhovoru:
"Studiem...atavistická paměť...nuda...čas...pobavit se... Hanba...respekt k obyvatelům...okamžitě pryč...vyženu...silnější než ty..."
Jejich dialog byl tak rychlý, že Marka z přílišného soustředění a vyčerpání přepadla závrať. Klesl na kolena a skryl si hlavu, která se mu tříštila na milión kousků, do dlaní. Dál nevnímal nic.
Záře všech tří kulovitých těles se stupňovala, přecházela z rudé až do bílé. Několik minut se nic jiného v jeskyni nedělo. Potom se dvě menší koule začaly pomalu z jeskyně stahovat směrem k východu, a jejich barva současně s tím slábla, přecházela do temné purpurové červeně a okolní stěny ozařovala stále méně a méně. Když se Mark probral, zachytil zprávu od bzika.
"Nebyla to lehká záležitost. Ti dva dorostenci byli neobvykle zpupní."
"Co se stalo?"
"Nechtěli se odtud po dobrém ani hnout, tak jsem musel použít násilí."
"Co jsi s nimi udělal?"
"Absorboval jsem velké množství jejich energie. Teď ji budou muset načerpávat několik tisíc let z kosmického záření. Alespoň budou mít dost času naučit se pravidlům slušného chování."
"A nemohou se vrátit?"
"Myslím, že ne. Časem zmoudří a uklidní se... Měl jsi pravdu, jsou to skoro ještě děti."
"Příliš hravé děti," doplnil s úsměvem Mark.
"Dělali to spíše z hlouposti a nerozumu než ze zloby. Ani si neuvědomovali, že někomu ubližují. Je to ale stejně náhoda, že se narodili dva bzici ve stejnou dobu a tak blízko u sebe. Navíc pravděpodobnost, že najdou teramorfní planetu, je jedna ku miliónu."
Ox a So se pokořeně sunuli k východu.
"Moment," řekl Mark, "nemohl bys jim nařídit, aby alespoň zčásti napravili, co tady způsobili?"
"A jak?"
"Ať vsugerují oběma králům, aby uzavřeli mír, zrušili tělesné tresty a přijali zpět všechny vyhnance. Ti by mohli zavést mezi lidmi v královstvích rozumné zákony, které si vytvořili, když byli od těch válčících šílenců odříznuti. Vím, že to bude na dlouho, ale jejich zákony se určitě nakonec stanou zákony všech."
"Tvůj návrh je správný a moudrý," uznal bzik.
Po chvíli se ozval So:
"Tvé přání je splněno, Marku. Jenom jsem ti chtěl říct, že jsme velmi obdivovali styl, jakým jste uprchli. Ve tvé mysli ale nebyla informace, že android má dezintegrátor."
"Já to taky nevěděl," přiznal se Mark.
"Když naši pěšáci bojovali, zkoumal jsem tvoji mysl, ale viděl jsem tam samé erotické myšlenky. Dovedl jsi skvěle zamaskovat svůj úmysl. Na shledanou a nevzpomínej na nás ve zlém."
Oba bzici vyšli z jeskyně, Mark a jeho přítel za nimi. Za pár vteřin se obě koule vznesly a rychle se vzdalovaly, až z nich na nebi zbyl jen malý světelný bod.
"Tak to bysme měli. Všechno bude zase díky tvé odvaze v pořádku. Obyvatelé planety se nikdy nedozvědí, že za svoji svobodu vděčí tobě. Myslíš, že jsi jim přinesl opravdový klid a mír?"

Mark se rozpačitě usmál.
"Nevím... Myslím, že si lidé nějaký důvod k hádkám bohužel vždycky najdou. Doufám, že teď alespoň několik desetiletí válčit nebudou. Nechceš, abych tě zavezl na Zemi a představil našemu prezidentovi?"
"Děkuji za pozvání, ale nechci. Jsme samotáři a rádi žijeme v ústraní. Možná se na lidi poletím podívat někdy později."
Bzik se odlepil od země a rychle se vzdaloval. Mark ještě zachytil jeho poslední slova: "Rád jsem se s tebou zase setkal... Sbohem."
Pozemšťan zůstal dlouho stát na místě a pozoroval nebe.
"Přivolej modul, Rayi," vzdychl teskně, "musíme zpátky domů."

17
"Žádám přednostní rozhovor s generálem Khovem," oznámil Mark operátorovi v ústředí SDPP.
Byl to ten samý operátor jako minule.
"Máte smůlu, kapitáne, v New Yorku je devět večer a generál už odešel. Přejete si nahrát vzkaz?"
"Ne, chci mluvit s generálem osobně." A na operátorovy protesty dodal: "Nebojte se, je to na moji zodpovědnost."
Za chvíli se na obrazovce objevila Khovova tvář.
"Promiňte, generále, ale před tím, než vám předám celkovou zprávu, bych vás chtěl informovat o některých nečekaných událostech, které se přihodili během mé... ehm.. mé dovolené."
Podrobně popsal všechno, co se stalo v uplynulých týdnech, až do chvíle, kdy mu bzik zmizel z očí.
Generál zářil spokojeností.
"Výborně," zabručel generál, "já bych vás zase rád informoval o změnách v mých posledních rozkazech. Byly připraveny k odeslání, a nevím, proč se k vám nedostaly. Přikazoval jsem vám zaletět na Arminu a zjistit, jestli tam bzik stále ještě je. Také jsem řekl Neumannovi, když mi sdělil, že vás Parker zachránil v sektoru, kde není nablízku žádná planeta." Po chvíli mlčení generál pokračoval: "Je tady ale jeden problém, a to, že jste převáželi cizí bytost na území Zemské Unie bez povolení ústředí. Uvidím, co se s tím dá dělat. Mezitím dokončíte vaši misi. Chci, abyste se zaletěli podívat na Urku, jestli bzikové skutečně dali na vaše přání a odletěli. Dva tři dny na Urce by vám na to měli stačit. Mac Donald ať letí s vámi, ve dvou vám to půjde rychleji, a alespoň se něčemu přiučí. Ohlaste se mi, až z Urky odletíte."
Když monitor potemněl, Duck vybuchl:
"Náš generál má teda smysl pro humor. Ani nás nepochválí!"
"Uklidni se. Dělá to proto, aby dal naší misi oficiální rozkazy a nikdo nemohl nic namítat. Nezapomínej, že důvodem této mise bylo zachránit tvoji maličkost a přivézt ji z Urky. Kdyby se držel rozkazů komise, poslal by na Urku začátečníka, který by udělal normální zprávu, a ty bys ještě teď ležel v jeskyni a umíral hlady. Zadal tu misi mně, protože věděl, že budu jeho rozkazy brát jenom jako vodítko."
"O.K., chápu to. Kde přistaneme?"
"Byl bych pro Koru, je to dost velké město a lidé tam budou o všem informováni."
Dohodli se, že jeden android jako doprovod stačí a že Sam zůstane na lodi a bude je čekat. Dvě hodiny po rozednění se skupinka tří osob blížila k bránám Kory a modul, který je sem dopravil, už odletěl zpět na Neptun.
Před branami už se tísnil hlouček vesničanů. Mark přemýšlel o tom, že u té samé brány ani ne před dvěma týdny sváděl krutý boj se stráží, která tam stála i teď, ale zjevně tentokrát neměla k jeho příchodu žádné námitky.
Pozemšťané se dali hlavní ulici, kde se to hemžilo spokojeně vypadajícími lidmi. Mark ukázal na hostinec, kam ještě nedávno dorazil celý zbrocený potem a krví.
"Co bys řekl malému občerstvení?"
Duck živě souhlasil a s úsměvem poznamenal:
"Na takovémhle místě dostaneš nejlepší informace. Budeme tam muset zajít chtě nechtě. To víš, pro zdar mise musíme něco obětovat. Ty nastražíš uši a já si mezitím něco zakousnu."
V hostinci bylo nabito. Chvíli stáli na prahu a rozhlíželi se po volném stole.
"Rytíři Marku, kde se tu berete?" ozvalo se najednou z rohu místnosti.

Mark poznal de Rostu. Byl bledý, pohublý, ruku měl zavěšenou na trojcípém šátku, ale když uviděl Marka a Ducka, jeho pohled se ihned rozzářil.
Mark objednal husu, která se právě pekla na rožni v krbu, a několik džbánků vína. Pak zvedl pohár a řekl:
"Na vaše zdraví, hrabě. Rád vidím, že se rychle zotavujete."
"Jizva se hojí pomalu, zato felčar teď chodí pyšně jako páv. Jsem prý jeho nejlepší případ." De Rosta mocně upil ze džbánku a pokračoval: "Když byl uzavřen mír, pustili mě z vězení, ale jsem ještě příliš slabý na tak dlouhou cestu, a tak jsem si tady našel střechu nad hlavou u jedné zachovalé vdovy. Chodím sem ale často." Ukázal prstem na děvče, které roznášelo nápoje a jídlo, mrkl lišácky okem a dodal: "Ulna je moc milá, pomáhala mi snášet těžké časy a teď mě utěšuje, že už pojedu brzy domů. Asi si pamatuje na zážitek z noci násilí."
De Rosta uchopil husu za paťáty a roztrhl ji na dvě půlky.
"Asi víte, co je nového. Čeká se na podpis trvalého míru a všichni vyhnanci dostali milost a smějí se vrátit domů."
Mark s vážnou tváří odpověděl.
"Slyšeli jsme o tom, ale jsme rádi, že nám to potvrzujete právě vy, hrabě."
"Jedna věc mě ale zaráží," dodal de Rosta, "prý už ženy nemají být pravidelně trestány. Říkám si, jestli je to správné. Uvidíte, že za chvíli se budou dožadovat rovnoprávnosti s muži."
"To nebude hned tak, nebojte se."
Jedli velmi dlouho. De Rostově chuti k jídlu stačil ze všech jediný Duck. Když vyšli z hostince, hrabě je prováděl chvíli městem.
"Jaké jsou vaše a Duckovy plány?"
"Válka skončila a my se vrátíme domů," odpověděl Mark, "mnoho lidí ve válce zahynulo a určitě najdeme nějaký kus země, kde se usadíme a budeme hospodařit."
"Počkejte, až se uzdravím, a můžete jet se mnou na můj hrad. Budete mými hosty a nějaký ten grunt se taky najde."
"Děkujeme za pozvání, ale rozhodli jsme se, že vyrazíme už zítra ráno."
"Přijměte tedy alespoň mé pozvání na dnešní noc. Moje vdovička vám připraví pokoje pro hosty. Pojďte, už se stmívá."
Pozemšťané ho následovali do spleti úzkých uliček, a když vešli do jednoho domu, Marka zachvátil pocit, jako by tu už jednou byl. Najednou se za ním ozvalo veselé zvolání:
"Rytíři Marku!"
Mark se otočil a spatřil Risu, která k němu běžela a chtěla mu skočit kolem krku. Když ale viděla, že Mark není sám, zastavila se a způsobně se uklonila. Vzápětí se objevila její matka, s úsměvem je uvítala a všechny pozvala do domu na noc. Mezitím, co nově příchozím připravovala lůžka, poručila Rise, aby přinesla něco k pití.
Dlouho do noci pak mluvili o všem možném. Mark nechal mluvit de Rostu, protože z něj potřeboval dostat co nejvíce informací. Hrabě nakonec řekl:
"No, já se vrátím do hostince. Nechcete jít se mnou? Ulna má velmi pohostinné přítelkyně."
Duck jeho pozvání okamžitě přijal.
"Musím využít, že tu není Sam a nemůže nahrávat. Ty nepůjdeš?" pošeptal Duck Markovi do ucha.
Ten ale k velkému údivu jeho přítele řekl:
"Nepůjdu, jsem zralý do postele. Doprovodí tě Ray, já jsem tu v bezpečí. Neboj se, žádné tvoje prasečinky nahrávat nebude."
Když ostatní odešli, Mark v klidu dopil svoji skleničku a rozhlížel se po místnosti. Matka s dcerou sklízely nádobí do skříně a potichu se přitom chichotaly.
"Rytíři Marku, chcete ukázat váš pokoj?" zeptala se po chvíli matka.
Mark přikývl a šel za ní nahoru do prostorné místnosti, osvětlené pouze jednou svící. Žena ustoupila a nechala Marka vstoupit dovnitř. Mark za sebou najednou uslyšel cvaknutí zámku ve dveřích, a než se stačil otočit, Risa s matkou se na něj zezadu se smíchem vrhly a začaly ho svlékat.
* * *

Mark seděl zády opřený o strom a snažil potlačit zívnutí. Duck klimbal nedaleko od něj. Oba dva toho v noci příliš nenaspali. Protože de Rosta trval na tom, že musí zavítat na jeho hrad, dohodli se a vyrazili ráno z města. Sešli se v lese a nyní čekali na noc, aby mohli přivolat modul.
Markovi začala padat hlava na prsa, když tu se ozval Ray.
"Pozor, někdo sem přichází."
Když se ohlédli, spatřili asi tucet mužů. Uniformy měli sice v zoufalém stavu, ale každý svíral v ruce nějakou zbraň. V čele skupiny kráčel obrovitý chlap, v němž Mark hned poznal siláka, kterého před dvěma týdny Ray vyhodil z Risina domu. Zdálo se, že i on poznal je, protože mu po tváři přelétl potměšilý úsměv.
"Takovéhoto setkání bych se už ani nenadal," zahrčel hromovým hlasem. "Myslím, že máme ještě nějaké nevyřízené účty, co?"
Mark se líně zvedl.
"Válka skončila," řekl smířlivým tónem.
"Já vím, proto jsem tady. Než se vrátím domů, rád po cestě ještě oškubu pár holoubků. Ani nevíte, jak rád vás uvidím napíchnuté na mém kopí. Na ně!"
Pozemšťané tasili meče. Mark odrazil silákův útok a protivýpadem mu rozťal halenu na hrudi. Ten se na okamžik překvapeně zarazil, pak spustil šílený řev a vztekle se vrhl kupředu. Jeho meč se zařízl do země sotva půl metru od Marka, který stačil pohotově uskočit stranou.
Mark se rozhlédl kolem sebe. Ray už zlikvidoval dva vetřelce a nyní bojoval se třemi dalšími; chrabře si vedl i Duck.
Silák zvedl znovu meč ke strašnému úderu. Rozmáchl se oběma rukama, ale Mark využil jeho nekryté hrudi a zapíchl do ní svůj meč. Jeho protivník se zapotácel a zhroutil se na zem. Smrt velitele ubrala v mnohém na bojovém zápalu jeho mužů. Když navíc krátký hrdelní výkřik naznačil, že se Ray vypořádal s dalším banditou, ostatní na okamžik zaváhali a začali ustupovat. Nejdříve pomalu, ale po pár krocích se jejich váhavý krok proměnil v šílený běh. Uprchli do jednoho.
Mark si osušil čelo a naštvaně řekl:
"Pitomci, teď kvůli nim musíme hledat nové místo pro přistání modulu, aby ho nespatřili."
Když konečně dorazili na Neptun, Mark si hned sedl k videoradiu a spojil se s generálem Khovem.
"Výborně, chlapče. Teď mám konečně úplnou zprávu, to udělá na komisi určitě dobrý dojem. Měla by se sejít den po vašem návratu na Zemi."
Generál se potměšile usmál a dodal:
"Vaše dovolená začala těsně před setkáním s piráty, takže jste si mohli pozvat na palubu, koho chcete, třeba i bzika, bez zvláštního povolení. To, že si potom tyto bytosti mezi sebou vyřizovaly účty, se nás netýká. To je jejich záležitost, a vy jste udělali dobře, že jste se do toho nemíchali."
"Jasné šéfe, vysvětlím to takhle Mac Donaldovi."
Khov se poté zašklebil a řekl:
"Komise vyčíslila pronájem Neptunu po dobu vaší dovolené na 20 000 dolsů. Strhnou ti je z platu."
Když Mark přístroj vypnul, začal se smát, protože Duck vybuchl a začal se rozčilovat.
"Uklidni se, generál dobře ví, že mi to vůbec nevadí. Směr Země! Teď už je to doufám definitivní konec mise."

18

Komise pro nevměšování sídlila v úřadu ministerstva pro vesmírné věci. Mark, oděný do slavnostní uniformy, už hodinu přecházel po chodbě a čekal, až ho zavolají, aby jim přednesl svoji zprávu. Komise teď měla v prádle Mac Donalda.
Za chvíli se otevřely dveře a Duck vyšel celý rudý a upocený. Ve tváři měl poněkud napjatý výraz a kapesníkem si otíral čelo.
"Tak co, jaké to bylo?" zeptal se ho zneklidněně Mark.
"Strašně nepříjemný. Je tam takový malý chlápek, který mě stále kladl vlezlý otázky. Držel jsem se naší verze, ale myslel jsem, že puknu vzteky. Teď je všechno na tobě. Měl jsem sto chutí jim říct, že jsi to udělal všechno z čistého přátelství a že jsi můj nejlepší kámoš."

"To oni už dávno vědí. Než se dohodnou, skoč si na skleničku. Viděl jsi se už s Marion?"
Mac Donald protáhl obličej.
"Přijel jsem akorát včas ... na její svatbu. Vzala si nějakého ouřadu z ministerstva, který chodí každý večer z práce rovnou domů."
"Svým způsobem se jí nedivím. Jdi do toho baru na střeše mrakodrapu Galaxie, je tam super servírka, která má ráda astronauty."
"Mám jí říct, že mě posíláš?"
"Raději ne. Trochu jsem jí v poslední době zanedbával a myslím, že je na mě naštvaná. Jejím snem je strávit víkend v Acapulcu. Když jí o tom budeš chvíli vyprávět, padne ti k nohám."
Mac Donalda tato rada zjevně potěšila. Ani neměl čas za ni Markovi poděkovat, protože se otevřely dveře a úředník zavolal:
"Kapitán Stone."
Zavedl Marka až ke křeslu. Před ním sedělo za dlouhým stolem osm členů komise.
Komise, nebo tribunál? - prolétlo Markovi hlavou.
Napravo od předsedy seděl Neumann se svým stále stejným přísným výrazem, generál Khov a senátor Cartney, podsaditý muž s hranatou hlavou a krátkými, prošedivělými vlasy. Zbytek osazenstva Mark neznal.
Malý muž s úzkým obličejem, studenýma modrýma očima a chytráckým výrazem ve tváři se začal ptát jako první:
"Jsem senátor Crayton. Jaké jste přesně dostal pokyny od generála Khova?"
"Fotokopie rozkazů jsem přiložil ke zprávě."
Odpověď rýpavého senátora zřejmě neuspokojila, protože mávl netrpělivě rukou a řekl:
"To víme, chceme ale vědět, o čem jste mluvili u něj v kanceláři."
"Oznámil mi čas odletu na misi a předal mi složku s rozkazy, abych si ji přečetl."
"Nic jiného vám neřekl?"
"Jenom mi nabídl sklenku whisky a popřál mi šťastný let."
"Takže jste se rozhodl, že budete krýt svého nadřízeného, i kdyby vás to mělo stát kariéru? Jestli budete, jak doufám, uvolněn ze služeb SDPP, ručím vám, že nezavadíte ani o práci metaře. O to se osobně postarám. Rozmyslete si to dobře, dávám vám poslední šanci."
Mark se téměř dusil vzteky.
"Pane, odpověděl jsem na vaše otázky. Vždy jsem jednal, jak nejlépe jsem dovedl, v zájmu Služby a budu tak jednat i nadále, pokud u SDPP zůstanu. A kdybych měl Službu opustit, nemějte obavy o moji budoucnost a nevyhrožujte mi. Nežijeme přeci v diktatuře a já se o sebe už nějak postarám."
"Myslíte?" zasmál se potměšile senátor.
"Slečna Elsa Swensonová mi nabídla, abych se stal ředitelem jedné společnosti. Nemyslím, že by nejbohatší žena v Galaxii dala na vaše rady... Také bych mohl v klidu žít ze svých peněz, jedině soudní rozhodnutí by mohlo můj účet zablokovat."
Crayton se samolibým úsměvem řekl:
"Všimněte si, vážení členové komise, že zde přítomný svědek začíná mluvit z cesty. Domnívá se zřejmě, že nás tím dojme a že jeho činy omluvíme."
Slova se ujal předseda.
"Bereme vaši poznámku na vědomí, senátore Craytone. Jaký máte názor vy, admirále?"
"Je všeobecně známo, že kapitán Stone zachránil slečně Swansonové život a že je jejím častým hostem. Pravda je i to, že má z čeho žít až do konce života. To, co řekl, se tedy zakládá na pravdě. Navíc ze skromnosti zapomněl na jednu maličkost. Kdyby odešel ze služeb SDPP, ihned bych ho vzal do služby k sobě."
Craytona tato slova zvedla ze židle:
"To vám zakazuji!"
Neumannova tvář však zůstala jako vytesaná z mramoru.
"Mé oddělení podléhá pouze rozkazům předsedy komise a své agenty si vybírám, jak uznám za vhodné. Kapitán Stone se svými kvalitami by navíc byl pro moje oddělení velkým přínosem."

Crayton se poněkud uklidnil.
"Přejděme k vašemu neomluvitelnému chování," řekl a obrátil se na Marka. "Chcete snad popřít, že jste se po dobytí pevnosti Kora oddával zpustlostem a že jste zneužíval tři ubohé ženy? Nahrávka byla tak nestoudná, že jsem ji ani nemohl sledovat až do konce."
"To jste měl," přerušil ho Cartney, "ty ženy kapitánu Stoneovi ještě pěkně poděkovaly."
Senátor poznámku přešel mlčením a pokračoval:
"Odpovězte, kapitáne!"
"Pouze jsem se řídil článkem 4 služebního řádu."
Bylo vidět, jak Crayton rudne.
"Chcete snad říci, že vám služba nařizuje provádět tělesné tresty na slabším pohlaví?"
"Článek uvádí, že agent se musí na misi přesně držet zvyků domorodých obyvatel, aby nepojali nejmenší podezření. Kdybych se tehdy odmítl trestání zúčastnit, hraběti by to určitě připadalo divné. Jestli ale chcete, aby se agenti chovali jako misionáři, dejte jim bible a pošlete je šířit víru. To by ale myslím bylo v rozporu se základními pravidly komise pro nevměšování, kterými se máte řídit."
Na tvářích několika členů komise se objevil skrývaný úsměv.
"Pojďme dále. Proč jste po návštěvě ve vesnici vyhnanců ihned neodletěl na loď? Nebylo to proto, že jste se chtěl pokusit najít vašeho kamaráda, což bylo v rozporu s rozkazy, které jste dostal?"
Mark se podíval senátorovi přímo do očí.
"Připadalo mi, že by moje mise měla ještě pokračovat, že je ještě co vypátrat. To, že se civilizace po dobu dvou století téměř vůbec nevyvíjela, se mi zdálo podezřelé. Protože mi zbývalo ještě několik dnů, rozhodl jsem se, že budu v pátrání ještě pokračovat. A jelikož to samé napadlo přede mnou i kapitána Mac Donalda, je logické, že jsme se nakonec setkali."
Crayton se zdál trochu vyvedený z míry, protože začal nervózně listovat ve svých papírech.
"Máme tady ještě jeden příklad porušení rozkazu. Jak je možné, že měl váš android u sebe dezintegrátor?"
"Před odletem neměl čas nechat si ho odmontovat. Určitě ale víte, že byl během celé mise odpojen a že ho v případě nouze zapojoval za pomoci druhého androida."
"Myslím, že bychom se u tohoto problému měli na chvíli zastavit. Mám pocit, že jsme se po jedné nešťastné náhodě s tímto rozkazem trochu unáhlili. Zvyšuje to riziko při plnění úkolů. Měli bychom systém obrany agentů ještě jednou prozkoumat a používání dezintegrátorů v nouzových situacích a po určité výstražné lhůtě zvážit."
Senátor si netroufl oponovat předsedovi a začal odjinud.
"Jaké máte důkazy o existenci bytostí nazývaných bzikové?"
"Nahrávky androidů."
"Ty mohou být zfalšovány. Začíná mě napadat, jestli tohle všechno není jen pouhá rafinovaná komedie, která má zastínit skutečný cíl cesty zachránit kapitána Mac Donalda. Žádný jiný svědek než on bohužel není."
"Jeden by přeci jen byl," promluvil vážným hlasem předseda komise.
"Další prolhaný astronaut?"
"Moje dcera!"
Crayton zrudl až po kořínky vlasů a zabořil se do svého křesla, zatímco předseda pokračoval bezbarvým hlasem: "Nevím, jestli si tento váš přívlastek zaslouží, ale po jedné misi s kapitánem Stonem na Armině uložila do paměti počítače jednu zprávu, v níž se o existenci těchto podivných bytostí přímo zmiňuje."
"Aniž bych... bych chtěl zpochybňovat svědectví... ehm vaší dcery," koktal ze sebe Crayton, "proč tedy Stone, jestliže byly tyto bytosti skutečně tam, ne..."
V tuto chvíli zasáhl mohutným hlasem senátor Cartney. Byl znám svojí zarputilostí, vytrvalostí a pracovním nasazením, takže ostatní, pomalu usínající, členové komise rázem procitli.
"Pane předsedo, mám jednu poznámku."
"Zamítá se," vybuchl Crayton. "Výslech svědka sotva začal a já mám ještě hodně obvinění, žádám tedy..."
"Prosím o slovo," trval na svém Cartney. "Jak už řekl tady kapitán, žijeme v demokracii, to znamená, že

musíme respektovat určité zákony stanovené parlamentem. A článek 17 řádu Služby říká, že každý člen komise může kdykoli vznést připomínku, o které pak, je-li podpořena jiným členem komise, dá předseda hlasovat."
Senátor bledl a vzteky se kousal do rtů.
"Všichni máme hodně práce a myslím, že jsme tu už ztratili hodně času. Zde je tedy má poznámka, nebo chcete-li, návrh usnesení dnešního zasedání komise.
"Po seznámení se se zprávou a vyslechnutí kapitánů Stonea a Mac Donalda komise:
1) Rozhodla, že proti jmenovaným agentům SDPP nemůže být vzneseno žádné obvinění.
2) Vítá, že byl zachráněn kapitán Mac Donald.
3) Blahopřeje kapitánu Stoneovi k výtečnému splnění mise a všech zadaných rozkazů v rámci existujících zákonů.
4) Navrhuje, aby byl v nejbližším možném termínu povýšen.
Crayton začal vyskakovat ze své židle, ale Cartney se podíval na Khova a klidným hlasem pokračoval:
"Kdo je pro?"
Dříve než mohl generál zareagovat, ozval se předseda komise.
"Ještě okamžik, prosím. K blahopřání jménem komise připojuji i své. Kapitán Stone je vynikající agent, který dělá čest celému SDPP. A nyní tedy hlasujme.
Předsedova iniciativa strhla i dva nerozhodné členy komise, takže se zvedlo šest paží. Proti hlasoval jediný Crayton a jeden člen se hlasování zdržel.
"Poznámka senátora Cartneye je schválena, a jeví se mi tedy bezpředmětné, abychom tu dále vysedávali. Zasedání komise skončilo. Děkuji vám, pánové."
Když vyšel Mark na chodbu, byl ještě z nenadálého rozuzlení celé záležitosti trochu vyveden z míry. Otočil se, až když s ním někdo mocně zatřásl. Byl to generál Khov, který tímto svérázným způsobem dával najevo svoje uspokojení.
"Byl jste skvělý, chlapče! Nedoufal jsem, že předsedu doženete k tak rychlému a jednoznačnému rozhodnutí."
Generál se musel na chvíli odmlčet, protože se k nim blížil senátor Cartney. Naznačil Markovi, aby zkrátil děkování a jednoznačně prohlásil:
"Crayton je idiot, který si chce udělat reklamu před volbami tím, že bude veřejně vystupovat jako zapřisáhlý obránce zákona o nevměšování. Ani si chudák neuvědomuje, že tím, co říká, nahrává svým protikandidátům. Snad už se ho brzy zbavíme. Ještě jednou vám blahopřeji. Zasloužíte pořádnou dovolenou. Až se vrátíte, zvu vás na večeři."
Neumann se pokusil o úsměv.
"Moje nabídka stále platí. Stačí zavolat..."
Khov chytil Marka za paži a táhl ho pryč. To, že mu admirál přetahoval nejlepšího agenta k sobě, považoval za drzost.
"To určitě," vrčel si pod nos generál. "U vás by ho nečekalo nic jiného než jistá smrt. U mě je v bezpečí a mise jsou proti službě u vás procházkou růžovou zahradou."
Když sjížděli výtahem do přízemí, Khov prohlásil:
"Stone, mám pocit, že s tím povýšením to ještě nebude tak žhavé. Už vidím, co počítač řekne: příliš krátká služba v hodnosti kapitána. Co chcete, s tím se nedá nic dělat. Kdyby se povyšovalo pouze za činy a zásluhy, tak by úředníky nikdo nepovyšoval. A protože to oni vytvářejí všechny pravidla služebního postupu..."
Když vyšli na ulici, byla už tma, jenom velké reklamy světélkovaly do noci. Plukovník se zastavil. "Po tom všem, co jste dneska zažil, si zasloužíte něco na uvolnění. Nechcete zajít na skleničku? Dostal jsem právě zásilku prvotřídní skotské, navíc vás velmi ráda uvidí i moje žena. Celá ta záležitost s komisí ji velmi rozčílila. Víte, jak na vás trpí."
Generál bydlel v prostorném bytě, zabírajícím celé poslední patro jednoho mrakodrapu. Jakmile zaklaply dveře, přišla jim vstříc generálova manželka Tanja, která vypadala, že je mile překvapena. Byla to vysoká blondýna s jasně modrýma očima a pravidelnými rysy ve tváři. Pouze jemné vrásky kolem očí prozrazovaly, že je jí padesát. Její vytáhlá postava byla však stále dokonalá, což bylo lehké ocenit,

protože na sobě měla jen lehkou, průhlednou noční košili. Po chvilce údivu žena s veselým smíchem řekla:
"Kapitán Stone - to jsem ráda, že vás opět vidím! Věřím, že se člověk vaší úrovně zcela jistě nebude pohoršovat nad mým oblečením, zvláště když nejsem určitě první žena, která před vámi stojí téměř nahá. To je můj poslední model. Jak se vám líbí?"
Při posledních slovech se roztočila jak baletka, takže ji bylo možno obdivovat ze všech stran.
"Nádherné," vydechl Mark.
"Chtěla jsem překvapit generála."
"Jako překvapení by to už stačilo, Tanjo," řekl stroze generál.
Khovova manželka se krátce usmála.
"Dobrá, račte do salónu. Já si mezitím vezmu něco střízlivějšího a robotovi naprogramuji nějakou kulinářskou specialitu. Doufám, že se s námi navečeříte, kapitáne?" Než mohl Mark zareagovat, dodala: "Je to rozkaz, jak by řekl můj manžel."
"Rád, z celého srdce rád," zašprýmoval Mark.
Generál mezitím odléval do dvou sklenek pořádnou dávku skotské.
"Ještě, že jste tu se mnou. Kdybych přišel sám, žena by mě zahnala do postele bez jídla."
"Nestěžujte si, generále. Jedno přísloví říká, že je lepší mít doma sopku než ledovec."
"Vím, že jste na tuto oblast odborník," zasmál se Khov, "někdy je to ale únavné."
Netrvalo dlouho a Tanja za nimi přišla do pokoje. Měla na sobě rozhalenou tuniku smaragdové barvy a těsné černé kalhoty.
Při večeři musel Mark vyprávět zážitky z mise. Soustředil se záměrně na bitvy na Urce, na boj s piráty a na bziky, ale generála čím dál více zajímalo, co dělal, když zrovna neválčil.
"Takže oni praktikují mnohoženství," řekla Tanja a loupla po svém muži očima. "Doufám, že si tam nenaplánuješ nějakou inspekční cestu!"
Khov zvedl oči ke stropu.
"Proboha, tři manželky, to by tak scházelo! Na to bych musel mít Stoneovu postavu a výdrž. Věř mi, miláčku, že mi úplně stačí jedna."
Protože mu bylo toto téma poněkud nepříjemné, začal generál vyprávět o Markově slovní půtce s Craytonem.
"Misionáři!" zasmála se Tania. "Tak si vás opravdu nedovedu představit. Vyprávějte mi raději o noci velkých trestů. Je to opravdu tak strašné?"
"Pro mnoho žen určitě. Nezapomínejte ale, že naši předci tady na Zemi se dříve chovali stejně."
"Zbytečně naléháš, miláčku, náš host je v této otázce vždy velmi diskrétní. Ostatně stejně jako jeho android, který vždy začíná natáčet okolní krajinu, jakmile se v kapitánově zorném poli objeví žena."
"Generále, víte dobře, že umění splynout s domorodým obyvatelstvem patří mezi mé přednosti."
"Ještě mi snad začnete tvrdit, že ženy znásilňují vás!"
"Téměř to tak je," usmál se Mark a vzpomněl si na malou Risu a její matku.
Zdálo se, že tato myšlenka Tanju zaujala. "Nechám si tu scénu přehrát." Potom zvážněla a dodala: "Je to opravdu strašné, bičují ty ženy každý den."
"Zařídil jsem, aby byl tento zvyk zrušen, ale bude trvat nějakou dobu, než úplně vymizí."
Khov se potměšile usmíval a potřásal hlavou:
"Možná je to škoda, některým dračicím by menší výprask prospěl..."
Tania se vztyčila a oči jí zazářily jako kočce:
"Vím, co máš za lubem, ty hrubiáne!"
Rozhovor naštěstí přerušil signál z videoradia a Khov odešel z místnosti. Když se za tři minuty vrátil, měl ve tváři zamyšlený výraz.
"Dáváte ostatním špatný příklad, Stone. Za chvíli mi budou volat domů kvůli každé prkotině. Tentokrát to byl Mac Donald. Vypadal, že má velmi naspěch, a žádal mě o několik dní dovolené v Acapulcu. Jako by to nemohlo počkat do zítřka!"
Mark potlačil úsměv. To je ale třída, ten Duck, s Corou rozhodně neztrácel čas. Alespoň jí splní dávný sen.

- 3 -